

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

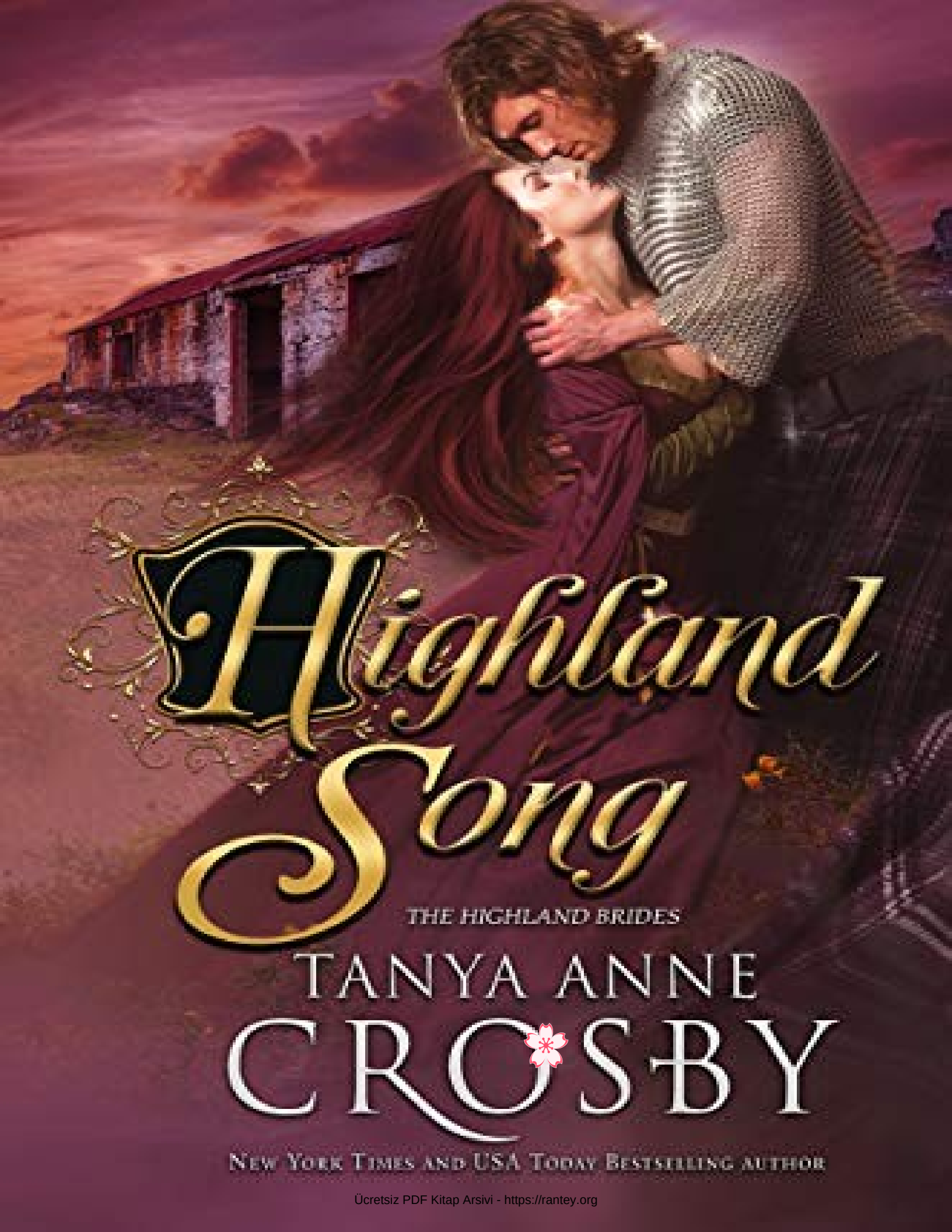
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Highland Song

THE HIGHLAND BRIDES

TANYA ANNE
CROSBY

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YAYLA ŞARKISI

TANYA ANNE CROSBY

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, Oliver-Heber Books ve Tanya Anne Crosby'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, basılı veya başka bir şekilde, hiçbir şekilde kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez; eleştirel makalelerde ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariçtir.

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

TELİF HAKKI © Tanya Anne Crosby 2013

İkinci Baskı

Vellum ile oluşturuldu

Bu seriyi gönülden benimseyen siz okuyucularıma.

İÇİNDEKİLER

Seri Bibliyografyası

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Sonsöz

Highland Fire'a Gizli Bakış

Bölüm 1

Bağlantılı Seri

Sözlük

Ayrıca Tanya Anne Crosby tarafından

Yazar Hakkında

Bonus Content
Get newsletter
only bonus
content, news of
sales & more!

[TANYACROSBY.COM/SUBSCRIBE](https://tanyacrosby.com/subscribe)

BİLGİ SAHİBİ OLMAK İSTER MİSİNİZ?

Yeni çıkanlardan İLK siz haberdar olmak için kaydolun. Ayrıca, yalnızca bültene özel bonus içeriklere ÜCRETSİZ erişin.

Kayıt olmak için buraya tıklayın.

TANYA ANNE CROSBY'YE ÖVGÜLER

“Crosby’nin karakterleri okuyucuların ilgisini canlı tutuyor...”

YAYINCILAR HAFTALIK

“Tanya Anne Crosby bize eğlenceli vakit geçirmemizi sağlamayı amaçlıyor ve bunu mizah, hızlı tempolu bir hikaye ve tam kıvamında romantizmle başarıyor.”

OAKLAND BASINI

“Çekicilik, tutku ve entrika dolu bir romantizm...”

GÖNÜL İŞİ

"Bayan Crosby tam kıvamında mizahı harmanlıyor... Harika, baştan çıkarıcı!"

RANDEVU

“Tanya Anne Crosby, ruhunuza dokunan ve kalbinizde sonsuza dek yaşayacak bir hikaye yazıyor.”

SHERRILYN KENYON #1 NYT ÇOK SATAN YAZAR

SERİ BİBLİYOGRAFYASI

Bu kitaplar AYRICA SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUTTUR

YAYLA GELİNLERİ

MacKinnon'ın Gelini

Lyon'un Hediyesi

Diz Çökmüş

Aslan Yürekli

Yayla Şarkısı

MacKinnon'ın Umudu

TAŞIN KORUYUCULARI

Bir Zamanlar Yayla Efsanesi

Highland Yangını

Highland Çelik

Highland Fırtınası

Sislerden Gelen Kız

AYRICA BAĞLANTILI...

Ateş Meleği

Bir Zamanlar Bir Öpücük

AVALON'UN KIZLARI

Kralın Favorisi

Kutsal ve Sarmaşık

Bir Kış Gülü

Ateş Şarkısı

Rhiannon

ORTAÇAĞ İSKOÇYA

BÖLÜM 1

SKOTIA YAYLALARI, 1125

Gavin Mac Brodie, Seana'nın viskisinde bir sorun olduğundan emindi.

Kadın, Gavin'in Highlands'da evlenebileceğini düşünebileceği son adamı bir şekilde kapmayı başarmıştı. Kardeşinin yirmi yedi yılı boyunca, tüm Brodie ailesinin sayabileceğinden daha fazla kadınla yatmıştı. Ama daha da şaşırtıcı olanı, Colin'in bu çapkınlığın sona ermesinin verdiği sevinçle sarhoş olmasıydı. Gözleri yeni karısı nereye gitse onu takip ediyor, Gavin'in oldukça utanç verici bulduğu bir şekilde ona bakıyordu.

İyi ki içki içmiyordu, çünkü burnundan tutup onu yönlendirecek bir kadına kesinlikle ihtiyacı yoktu. Nereye baksa yeni bir gelin vardı: MacKinnon toprak sahibi, yeni İngiliz karısı, Gavin'in erkek kardeşi Leith ve Alison MacLean, kız kardeşi Meghan ve Piers de Montgomerie. Ve şimdi de Montgomerie'nin kuzeni Elizabet ve Broc Ceannfhionn; Gavin'in kadınların hilelerine açık olabileceğini asla tahmin edemeyeceği bir adam daha.

Bu kadar dalgınlığın sınırına gelince, Seana'nın bir zamanlar babasıyla yaşadığı ormanda teselli aramak zorunda kaldı. Kardeşinin ısrarlarına rağmen, Seana'nın imbiği hâlâ oradaydı, bir taş atımı ötedeydi çünkü onu hareket ettirmeyi reddetmişti. Seana, buranın iyi bir içki için gerekli özel bir büyüye sahip olduğunu iddia ediyordu. Bu yüzden her gün viskiyi kontrol etmeye geliyordu. Ama bu Gavin için önemli değildi; Seana'yla yeterince iyi başa çıkabiliyordu; mistik konulara olan eğiliminin saçma olduğunu düşünse bile.

Bir ömür boyu yetecek kadar peri masalı dinlemişti. Seana gibi, Büyükannesi Fia da eski geleneklere düşküncü. O da doğayla iç içe yaşamış, ormanı sevmiş ve kız kardeşi Meggie'yi her fırsatta yanına alıp dışarı çıkarmıştı. Birlikte çayırotu, kan kökü ve funda karışımları hazırlamış, bazen hastalandıklarında bunları onun ve kardeşlerinin boğazına tıkmışlardı. Bunların hepsi iyiydi hoştu ama Gavin'e göre, ateş böceği gibi şeyler böceklerden başka bir şey değildi. Hareketsiz insanlar efsanelerden

biraz daha fazlasıydı ve banshee'ler de yaşlı kadınların miniklere uslu durmaları için anlattığı masallardı.

Bütün bu kadınlar ve onların folkloru... bir erkeği içkiye sürüklemeye yeterdi, ama Seana'nın cadı içeceğine dalmak evini daha hızlı inşa ettirmeye yetmeyecekti ve o, doğum sırasında sırtını kırsa bile, muhabbet kuşlarının yolundan çekilmeye kararlıydı.

Ev tamamlandığında, kimsenin onu gitmekten alıkoymayacağından emindi, ama denemeleri ihtimalini de göze alamazdı. Kardeşleriyle yaşamaya devam etmek istemiyordu ve sevişme seslerinin bütün gece koridorlarda yankılanmasını kesinlikle istemiyordu. Yatağında tek başına yatarken, bundan daha rahatsız edici bir şey yoktu.

Hayır, artık kendi evini, yani efendisi olduğu bir evi inşa etmenin zamanı gelmişti ve bunu tam burada yapacaktı.

Burası No Mon's Land'di; MacKinnon toprak sahibinin kadim ikametgahı Chreagach Mhor'un gölgesindeki engebeli arazi. Kayalığın altındaki arazi, manzarayı koruyan gururlu nöbetçiler gibi duran engebeli taş höyüklerle doluydu. Gavin, eski mezarları rahatsız etmemek için çiftliğini dikkatlice yerleştirmişti, çünkü insan neye inanırsa inansın, ölülerin ruhlarını rahatsız etmek asla iyiye işaret değildi.

Hayır, ama bölgede bolca taş vardı, bu yüzden Gavin çevredeki tümseklerden tek bir taş bile çalmamaya dikkat ediyordu. Haftalarca evde elinden geldiğince çalıştıktan sonra, duvarlar tamamlanmıştı ve yakında çatıyı kaldıracaktı. Biraz nefes nefese, devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdu ve yeni hayatının potansiyelini düşündü. Ne aradığını bilmiyordu ama bir şekilde onu tam burada bulacağını biliyordu.

Oturdu, biraz dinlendi, duvarları inceledi, bir haftalık harcında çatlak olup olmadığını kontrol etti.

Evet, burası gerçekten de harika bir yuva olurdu; arkadaşlığa ihtiyacı olursa, herhangi bir klandan çok da uzak olmazdı. Ve uzakta, göl, güneş ışığının altında parlak mavi bir mücevher gibi parılıyordu. Ayaklarının dibindeki matarayı kaldırıp getirdiği kuyu suyundan kana kana içti.

Bir sonraki adımı kuyusunu kazmak olacaktı, ancak bunun için kardeşlerinin ve eğer Piers isterse kız kardeşinin kocasının yardımını alacaktı.

Aklında, yeni baldızının içeceği için ihtiyaç duyduğu tahılların yanı sıra lahana, bezelye ve kara lahana ekeceği bir bahçe hayalleri vardı. Seana ile bir anlaşma yapmış ve Seana, babasıyla yaşadığı bu araziye ona vermişti.

Tam olarak ona ait değildi. Yine de Gavin, yaşayan her canlıyla dürüstçe anlaşmanın iyi olduğuna inanıyordu ve Seana'nın kalbinde burası onun eviydi. Karşılığında Gavin, içeceği için ihtiyaç duyduğu tahılları yetiştirecek ve birlikte komşu klanlara kaliteli viski sağlayacaklardı.

Evet, çok güzel bir plandı.

Gerçekten çok güzel bir plan.

Şişeden bir yudum daha aldı.

Funda kokusu burnuna doldu.

Öğleden sonra, Highland yazları için ılıktı, hava durgun ve tatlıydı, ama yazın sona ermesiyle birlikte gece acı bir soğuk getirecekti. Zamanı geldiğinde, bolca battaniyeye ihtiyacı olacaktı... ve köpeği Brownie ona eşlik edecekti; keşke kanlı kedileri uzak tutabilseydi.

Ormanın kenarında bir çift sarı göz daha gördü; bugün huzuruna çıkan dördüncü kediye. Orman onlarla doluydu.

Büyükannesi, onların değişken olsalar da, gerçek perilerin ta kendisi olduklarına inanmasını isterdi. Ama onun gördüğü tek şey, ağaçların gölgesinde çömelmiş bir grup kanlı kediye.

Güneşin gökyüzündeki konumunu tartarken yüzünün yanlarından terler akıyordu. Kavurucu sıcakın yerini serinletici bir esintiye bırakmasına bir saatten fazla kalmamıştı. Devam ederse akşam yemeğini yine kaçıracaktı, ama alacakaranlığı çalışmak için kullanmayı tercih ederdi. Meskeni ne kadar çabuk bitirirse, o kadar çabuk huzurlu sessizliğinin tadını çıkarabilirdi.

Turuncu bir basma kumaş gözüne çarptı, ona bir sırtış verdi -ya da öyle göründü- ve sonra hızla uzaklaştı. Gavin ayağa kalktı, ön kolunu şakağına sürttü, yüzünü hayvana doğru çevirdi, tam o sırada aniden esen bir rüzgar gözlerine toz kaçırdı ve şaşkınlıkla çığlık attı.

"Kahretsin, cehennem!" diye küfretti, şişeyi yere düşürdü ve parmaklarını kapalı göz kapaklarına sürttü.

"Bu küfürle kimseye iyilik yapamazsın!" diye bağırdı çok uzakta olmayan bir yerden bir kadın sesi.

Gavin aceleyle gözlerindeki kiri sildi ve tekrar açtı.

Kadının basmanın olduğu yerde durduğunu gördü ve onu görünce gözlerini kırıştırdı.

Dili tutuldu.

Buralardaki neredeyse herkesi çok iyi tanıyordu ama kızı daha önce hiç görmemişti. Nereden geldiği bilinmezdi ama tanıdığı hiç kimseye

benzemiyordu. Minyon tiptiydi, göğsünden daha uzun değildi ve saçları ateş kırmızısı, gözleri en saf zümrütler kadar yeşildi.

Ve boyandı.

Ve çıplak.

Dilini sokan kısım çıplak kısmıydı.

Sanki dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi, kıyafetinin eksikliğinden etkilenmeden ağır ağır ilerledi. Elleri o dolgun kalçalarına gitti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sanki bilmeye hakkı varmış gibi.

Gavin gözlerini kıstı, ellerini kalçalarına götürdü, yabancı çıplak kadınların karşısında soru sormaya alışık değildi. "Ne hakkın var ki bunu sormaya?"

Ona öfke dolu bir bakış attı, bakışlarından asla çekinmedi. "MacAlpin'in hakkı adına!" diye ilan etti.

Çılgın kız.

Ölmüş kralların adını anarak başkalarının işlerini gözetten kimdi?

Gavin bakışlarını kaçırdı, gözlerini omuzlarının üzerinden ayıramıyordu. Güzel mavi işaretlerle boyanmış olsa da göğüsleri yine de çıplaktı. "Yoksa kayboldun mu?"

"Hayır," diye karşılık verdi, "Ama bana öyle geliyor ki sen öylesin!"

"Hayır kızım, ben bu toprakları avucumun içi gibi bilirim."

"Sanırım o kadar iyi değil!" Ayağını hafifçe yere vurdu, göğüsleri hafifçe sallandı ve Gavin yine ona baktığını fark etti.

Boyalı göğüslerini işaret etti; tam da gözlerini kaçırmaya çalıştığı yer. "Kutsal toprakları gördüğümde ben bile tanırım! Ruh çağırmaktan korkmuyor musun?"

Ah, ama Gavin, o öylece dururken doğru düzgün düşünemiyordu ve yakınlığı onu sersemletiyordu. Ona kaşlarını çatarak bakmaya devam etti ve Gavin, aniden kendini bir pislik yığınıyla bulana kadar ne kadar süre nefesini tuttuğunu bilmiyordu.

BÖLÜM 2

Bayılmıştı.

Solgun yüzlü bir süt çocuğu gibi.

Kardeşleri ne der acaba?

Gavin şaşkınlıkla homurdanarak, yüzünün önündeki incecik bacaklara baktı. Sersemlemiş bir halde, uzuvlarının kıvrımlarını gövdesindeki V şeklindeki çıkıntıya kadar takip etti, sonra bir kez daha homurdanarak, alev alev buklelerin üzerinden, bastırılmamış bir merakla kendisine bakan yüze hızla baktı. Kollarını güzel göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, onları bir anlığına gizliyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey yapan bir kadın görmemiştim," diye belirtti.

"Ah, ben de," diye itiraf etti Gavin. "Bana büyü yapmış olmalısın kadın!" Bir küfür mırıldanarak doğruldu, kadının parçalarını görme korkusuyla tekrar yukarı bakmaya cesaret edemedi.

Ayağını yere vurdu. "Öyleyse ölülerin gazabını çağırmak sana yakışır." Sesi öfke doluydu. "Beni cadılıkla mı suçluyorsun?"

"Evet!" dedi huysuzca, büyüye inanmamasına rağmen onun gerçekten bir cadı olduğundan emindi. Hayır, onun büyücülük anlayışı tamamen kadınsıydı ve kendini evini inşa etmek için kullandığı taşlar kadar sert buldu. Kıpırdayarak, ereksiyonunu meraklı gözlerden sakladı ve ona tekrar ihtiyatlı bir bakış attı.

Gerçekten etten kemikten olmasına rağmen, atalarının hayaletine çok benziyordu. Acaba onu bir şekilde çağırmış mıydı? Ama hayır. Beyni hâlâ karışık. Doğaüstü varlıklara inanmıyordu.

Kadın onu incelemek için eğildi ve adam beklenmedik yakınlık karşısında afallayarak ayağa fırladı. Aman Tanrım, eğer damarlarında sıcak kan dolaştığına dair bir kanıt ihtiyacı varsa, bunu o zaman elde etti çünkü vücudunun sıcaklığını derinden hissetmişti.

"Ah, kızım, hiç utanmıyor musun?"

Şaşkınlıkla baktı. Kaşları çatıldı. "Utanç mı?"

Elini ona doğru sallayarak çıplak vücudunu işaret etti. "Üzerinde kanlı kıyafetler yok!" dedi, iki gözü sağlam olan herkesin açıkça görebileceği bir

şeyi işaret ederek.

"Öyleyse değilim," diye itiraf etti ve adamın bu gözlemi onu tamamen şaşkına çevirmişti. Narin kaşları havaya kalktı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Gavin, hiç düşünmeden tuniğini çıkardı, onu giyinik görmek için can atıyordu. "Evet! Öyle!" diye itiraf etti ve giysiyi ayaklarının dibine fırlattı. "Lütfen, Tanrı aşkına, bunu giy!"

Nezaket gereği -zaten neredeyse her güzel yerini görmemiş değildi- giyinirken ona mahremiyet vermek için bakışlarını kaçırdı ve bakışlarını kendi ayaklarına dikmişken, omuz silkip yeşil tuniği almak için eğildiğini gördü. "Pekala," diye yumuşadı.

"Giysilerin nerede?"

"Ne umurunda ki?" Kollarını ve tuniği başının üzerinden kaldırdı.

Gavin'in bakışları, muhtemelen hâlâ sıcaklığını koruyan İngiliz tarzı tunik giyerken, göğüslerinin kabarıklığına çaresizce döndü. İnce kalçaları, onu o biçimli vücudunun üzerine çekerken kıpırdandı... o kusursuz incecik beli... bir erkeğin çocuklarını doğuracak kalçaları.

Yutkundu, güçlkle, başı yine dönüyordu.

Aman Tanrım, nesi vardı bu adamın?

Şehvet düşkününü babasından daha iyi değil miydi?

Colin artık usulüne uygun olarak evlendiğine göre, babalarının laneti Gavin'i de etkilemiş gibiydi. Birdenbire onun bedenini bir drogue gibi arzulamaya başladı.

Gavin kendine nefes alması gerektiğini hatırlattı.

"Givindim," dedi.

Sanki bilmiyormuş gibi. En iyi niyetine rağmen, onun yaptığı her hareketin farkındaydı.

"Nerelisin kızım?" diye sordu.

Kadın ona kurnazca gülümsedi ve yeşil gözleri, adamın tuniğinin yeşiliyle tezat oluşturarak biraz daha yeşil göründü. Adamın gözleri de yeşildi ama onunkiler kadar parlak değildi. "Aboob," diye yanıtladı kadın. "Bizimkiler de aboob'taydı."

Gavin, onun gizemli cevabına kaşlarını çatarak baktı.

Belki de fakirdi ve durumundan utanıyordu? Seana, hayatının büyük bir bölümünü bu ormanlık alanda neredeyse tek başına, hiç yardım istemeden geçirmişti. Hasta babasına, kimsenin haberi olmadan bakmıştı. "Ya baban?" diye sordu, kız kardeşinin tuniğini dolgun kalçalarının üzerine

doğru düzeltirken ve kız kardeşinin işlediği işlemleri hayranlıkla izlemek için tuniğinin eteğini kaldırırken. Biraz daha yukarı kaldırsa, o ateşli bukleleri tekrar görecekti.

"Babamı tanımıyorum," diye itiraf etti, hâlâ karmaşık iğne işlerini incelerken.

"Peki senin minik?"

Ona bakarken başını salladı, bu açıklamadan pek de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Gavin onu daha da yakından inceledi. Aman Tanrım, herkesin bir annesi ve babası vardı! Onu neye inandıracaktı? Burada öylece belirdiğine mi? "Ya erkek kardeşler? Kız kardeşler? Kuzenler?"

Sonra başını salladı. "Ah, evet! Hem de epeyce," diye açıkladı, tatlı bir sırıtışla. "Ama bir bakıma hepimiz kardeş değil miyiz?"

Gavin başını iki yana sallayarak bu düşünceyi ruhunun derinliklerine kadar reddetti. Aman Tanrım, şu anda beyninde uçuşan düşünceler en ufak bir ailevi bağa sahip değildi; en azından bir erkek kardeşin kız kardeşi hakkında beslediği türden düşünceler değildi; kesinlikle sevgili Meggie hakkında hiç düşünmediği türden şeylerdi.

Ormandaki gölgeler, alacakaranlığın artmasıyla uzadı ve onlarla birlikte, kırpışan sarı kedi gözleri de uzadı. Üstlerinde, gökyüzü olgun bir şeftali rengindeydi ve çayır, çiçek açmış funda yapraklarıyla lavanta rengine boyanmıştı. Ağaçlardan bir kara kuş sürüsü dağılmış, rüzgar hafifçe eserek saçlarını savuruyordu.

Gavin, yüzüne bakarken haç çıkarma dürtüsüne direndi. Alacakaranlıkta teni o kadar saftı ki neredeyse yarı saydam görünüyordu. Yeşil gözleri içten gelen bir ışıltıyla parlıyordu. Saçları bir alevlin zarafetiyle dalgalanıyordu - tüm hayal gücünün eseri olduğunu fark etti, çünkü tam karşısında duranın etten kemikten biri olduğu belliydi.

İçini çekti. "İzin vermezsen sana yardım edemem," diye düşündü.

Sanki ne düşündüğünü çok iyi biliyormuş ve aslında bunun eve dönüş yolunu bulmasına yardım etmekle hiçbir ilgisi yokmuş gibi, gözlerinde kurnaz bir gülümseme belirdi. "Her kadın sıkıntıda olan bir genç kız değildir," diye onu aydınlattı. "Kendime gayet iyi bakabilirim, ama teşekkür ederim."

Görünüşe göre kıyafetlerini takip edebilecek kadar iyi değilmiş, diye düşündü Gavin, ama dilini tuttu. Aslında, bu kadında hiçbir sıkıntı belirtisi yoktu; aksine, onu üzüyordu!

Arkasında orman hareketleniyor gibiydi ve orman parıldamaya başladı. Kendine, sadece böcekler vardı, diye hatırlattı. Bu anın -ya da bu kadının- büyüğü hiçbir yanı yoktu.

O sadece sıradan bir kızdı.

Sanki ruhunun derinliklerine bakan, göz kamaştırıcı zümrüt yeşili gözleriyle. Ve ona kanlı kıyafetleri olmadan gelen ve umursamıyormuş gibi görünen.

Uzaklarda bir yerde bir av borusu öttü ve kadın kaskatı kesildi, daha dikkatli dinleyebilmek için tedirgin bir ceylan gibi başını çevirdi. Hayal mi görüyordu... yoksa o kulaklar elf gibi mi görünüyordu... küçük ve narin. Ah, ama elfler ve cinler yoktu ve var olsalar bile, kulaklarının gerçek şeklini kim bilebilirdi ki? Periler, cinler veya periler hakkında duyduğu her şeyi Büyükannesi Fia'dan duymuştu ve bu hikâyelerin hiçbirinin açıklaması yoktu.

Bu sefer daha yakından gelen bir boru sesi daha duyuldu ve kadının yüzü korkuyla doldu. "Ah! Gitmeliyim!" diye bağırdı ve adam onu durduramadan, uzuvları bir geyiğin hızı ve zarafetiyle hareket ederek ormanın kutsal alanına doğru koştu. Ormanın kenarına vardığında dönüp el salladı. "Güzel elbise için çok teşekkür ederim," diye bağırdı ve adamın inşa ettiği evi kutsayarak, "Kötü kokun uzun sürsün!" diye ekledi. Sonra da adını kimseye söylemeden ortadan kayboldu.

Bu arada, bütün kedileri de beraberinde götürdüğünü fark etti. Meraklıydı ama birdenbire, bütün gün gizlice dolaştıkları halde hiçbiri ortalıkta görünmüyordu.

Gavin uzun bir süre başını kaşıyarak durdu, onun gelip gittiği yere baktı.

Aptal kız; İngiliz tunik görünce tanımadı mı? Kadın elbisesi giyip ortalıkta dolaşmayı alışkanlık haline getirmedi.

Hayatı boyunca hiç yabancı bir kadınla tanışmamıştı.

Ama o artık gitmişti ve artık çalışacak havasında değildi. Kadınları, perileri ve kedileri unutmanın zamanı geldi, diye düşündü kendi kendine. Belki acele ederse, ailesiyle akşam yemeği yemek için eve zamanında varabilirdi.

Eve vardığında yarı yola gelmişti ki, üstünün çıplak olduğunu ve matarasını, baltasını ve babasının ona verdiği hançeri geride bıraktığını fark etti.

Kızın kendisini iyi ve aptal yaptığını düşünerek kaşlarını çatı.

Toplantıyı kendine saklasa iyi olurdu, yoksa Seana'nın viskisine bulaştığını düşünürlerdi.

EVDE GAVIN herkesin akşam yemeği için salonda toplandığını duyabiliyordu, bu yüzden odasına geri dönüp, etrafta yarı çıplak koştuğunu kimse görmeden önce kendine bir tunik daha almak için fırsat kolladı.

Neyse ki kız kardeşi Meggie artık çamaşırlarını yıkamıyordu ve bu yüzden geçen yıl onun için diktiği yeşil tuniğin aniden kaybolduğunu fark etmesi pek olası değildi. En büyük ağabeyinin yeni karısı Alison, fark etse bile tek kelime edemeyecek kadar tatlıydı. Ama etmezdi de. Leith'e düzgün bir yuva inşa etmekle çok meşguldü; Meggie de titiz davranmıştı gerçi. Hatta Gavin, Montgomerie'nin koruyucu kız kardeşiyle nasıl geçindiğini merak etmeden duramıyordu. Büyükkanneleri gibi Meghan da hesaba katılması gereken bir güçtü ve babaları gibi, Highland rüzgarları kadar öngörülemez bir mizacı vardı.

Ne yazık ki sonunda hepsi babalarının şeytanlarıyla boğuşular; tatlı Meggie bile.

Kasvetli bir şekilde, düşünceleri babasına odaklanmıştı. Yaşlı adam, penisi iki bacağının arasındayken veya dili bir sürahi viskinin içindeyken gülümsemişti. Başka pek bir şey onu memnun etmemişti. En küçükleri olan Gavin ve Meghan, babalarının sert tavrından çoğunlukla kurtulmuş, Leith ise babalarının öfkesinin en ağır darbesini yemişti.

Zavallı Colin'e gelince... Babaları onu nereye gitse yakasından tutup sürüklerdi. Sonuç olarak, ortanca kardeşi, akranlarının çoğu kızlarının eteklerinin altından çıkmadan çok önce kadınların nasıl davranması gerektiğini öğrenmişti. Bu durum zavallı bir kocaya yakışırdı, ama Colin hepsini Seana ile şaşırtıyordu.

Leith ise mükemmellik arayışında kendini ve herkesi ölümün kanlı kapısına kadar sürükledi. Gözleri şaşı Alison MacLean, içlerinden herhangi birinin kalbini kaptıracağından şüpheleneceği son kadındı. Ve yine de kaptırmıştı.

Aslında her iki erkek kardeşi de babalarının standartlarına göre kusursuz sayılmayacak kadar güzel kadınlarla evlenmişti.

Gavin illa ki güzelliğe kapılmıyordu ve hatta güzelliğin başka türden şeytanlar yetiştirdiğine inanıyordu - Meggie kendi şeytanları yüzünden yeterince acı çekmemiş miydi? Tıpkı anneleri ve büyükanneleri gibi, kız kardeşi de fersahlarca kadınların ısırgan diline maruz kalmıştı. Ona "Çılgın Meghan Brodie" derlerdi ve kurnaz kız kardeşiyle boy ölçüşebilecek tek kişi Lyon Montgomerie'ydi - bir Sassenach. Gavin buna gülmek zorunda kaldı, çünkü kocasının savaş meydanında bir canavar olduğu iddialarına rağmen, kız kardeşinin yanında Montgomerie'nin beceriksiz bir kediden başka bir şey olmadığını düşünüyordu.

Düşününce, bugün bütün kedilerin nereye gittiğini merak etti. Hepsi ortadan kaybolmuştu. Aniden, düşünceleri boyalı kadına geri döndü...

Elbette güzeldi, alışılmış bir şekilde olmasa da, ama onun değildi, diye hatırlattı kendine; yatağını doldurmaya da çalışmıyordu. Hayır, şu anda ilgilenmesi gereken çok fazla başka şey vardı. Tüm hayatını babasının etkileriyle savaşıp geçirip şimdi onlara yenik düşmemişti. Eğer gerçekten evlenecekse, çok güzel olmayan ama göze hoş gelen, sadık, tutkulu ve sevgi dolu, tatlı bir İskoç kızı istiyordu. Yumuşak kalpli, uysal ama bedenlen güçlü, kalbinde bir şarkı olan birini.

Zaten kızı bir daha asla görmeyecekti. Kız, ona adını bile söylemeden kaçmıştı ve hak iddiasına rağmen, buralara yakın bir yerden olduğundan şüpheliydi.

Koridordan gelen sesler ve kahkahalar kulağına geliyordu ama kadın sesleri bu eve yeni gelmişti. İçini tuhaf bir boşlukla doldurdu. İçini çekti, çardağına uzun uzun baktı. Hayatı boyunca yaşadığı bu ev oldukça kalabalıklaşmıştı. Her şey değişiyordu. Meggie'nin odasında sakladığı taze çiçekleri... yastığını nasıl kabarttığını ve dönüşünü beklerken mangalı nasıl yaktığını özliyordu. Artık iki erkek kardeşinin de yataklarını ısıtacak eşleri ve başlarını koyacak göğüsleri vardı ve kendi odası karanlık ve soğuktu.

Resmettiği hanımın görüntüsü aniden aklına geldi... İnşa ettiği evde duruyordu... İkiisi birlikte akşam yemeğine hazırlanıyorlardı... Yüzü şöminedeki ateşin ışığında parlıyordu ve dalgalı saçları ensesinde, sihirli bir iple bağlanmış bir ateş gibi toplanmıştı. Dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrıldı ve güldü, sesi melodik ve özgürdü.

Gözlerini kırıştırdı ve görüntü kayboldu.

Ah, ama o bir eş istemiyordu, diye düşündü kendi kendine ve çardağından ve görüntüden uzaklaşarak salona doğru yöneldi.

Seslerle aynı yönden gelen haggis'in baharatlı kokusu havayı okşuyordu. Gavin, uzun bir iş gününün ardından sağlıklı bir öğün için kokuyu takip etti.

Aslında bu, Meggie'nin evliliğinden beri en çok özlediği ve malikaneden ayrıldıktan sonra özleyeceği tek şeydi: akşam yemeği saati. Yıllar boyunca aile sofrası sevgiyle doluydu; en azından babası ortalıkta olmadığı sürece - o huysuz herifin babası. Gavin, kendisini doğuran adam gibi olmaya asla kararlıydı.

Karnı guruldayarak salona girdi ve kardeşlerinin masada oturmuş, sessizce tabaklarına bakarken, Alison ve Seana'nın masanın karşısında bitmek bilmeyen sohbetlerini izledi. İki eş yakın arkadaş olmuş gibiydi ve birbirlerine olan sevgileri gerçektir. Gavin, en azından evin düzeni yüzünden birbirlerinin saçını başını yolmayacaklardı, diye düşündü.

"Ah!" dedi Seana onu görünce.

"Gavin!" diye haykırdı Alison. Leith'in yanındaki koltuğundan fırladı. "Sana bir tabak getireyim," diye teklif etti.

Kardeşlerinin ikisi de başlarını kaldırdı ve aynı anda başlarını salladılar, ikisi de Gavin'in onlara katılma ihtimalinden dehşete düşmüş görünüyorlardı.

Gavin, onların uyarı ifadelerini tam olarak anlayamayarak Colin'in yanına oturdu, kafası karışık bir şekilde, ta ki Colin'in tabağına bakana kadar.

Aynı anda Alison, ezilmiş koyun etiyle dolu bir tabağı burnunun dibine doğru itti ve daha gerçek bir koku onu karşıladı; burnundaki tüyleri diken diken eden ekşi, biberli bir koku. Aman Tanrım, bu Meggie'nin haggisine hiç benzemiyordu.

Leith'in bakışlarıyla masanın karşısında buluştuğunda, oradaki dehşeti gördü, ancak sol dirseğinin hemen yanında oturan karısı bunu fark etmemiş gibiydi.

"Sonunda aramıza katıldığınız için çok mutluyuz!" dedi Alison.

Seana coşkuyla başını salladı ve Gavin'e bir kaşık uzattı.

Colin'e gelince... yakın zamanda ilk kez, kardeşi karısının bakışlarına hiç de sıcak bakmıyor gibiydi. Gavin gülmemeye çalıştı ama yine de tabağına bir bakış atmak, yüzünün ifadesini düzeltmeye yetti.

Seana, Colin'in omzunun üzerinden ona baktı. "Alison bana haggis yapmayı öğretti!" diye heyecanla açıkladı.

Leith boğazını temizledi ve Gavin'in midesine korkuya benzer bir şey yerleşti. İki kardeşinin yüzündeki sürekli endişe ifadesi, bu endişeyi daha da derinleştirdi.

Artık herkes ona beklentiyle bakıyordu.

"Günün nasıldı?" diye sordu hepsine, oyalanarak.

"Ah, harika!" diye cevapladı Seana.

"Çok güzel," dedi Alison. "Ya seninki?"

Colin ve Leith henüz konuşmamışlardı ve Gavin'e sanki ağızlarındaki pislik dudaklarını mühürlemiş gibi geldi. Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu.

"Aman Tanrım!" dedi Alison aniden, Gavin'in söyleyeceği her neyse onu yarıda keserek ve masadan fırlayarak, "Ekmeği unuttum!" diye bağırdı.

"Yardım edeceğim!" diye duyurdu Seana ve onun peşinden koştu.

İki kadın da salondan çıkar çıkmaz, Colin ve Leith tabaklarına ağız dolusu gri pislik tükürüp yerlerinden fırladılar. Elllerinde tabaklarla hep birlikte şömineye doğru koştular, tabaklarındakileri alevlere boşalttılar ve eşleri salona taze pişmiş ekmeğe dolu bir tabakla dönmeden önce yerlerine geri döndüler.

Leith, tabağındaki yemek artıklarının izlerini aniden fark edince tabağını alıp kenarlarını yalamaya başladı. Colin bir parça ekmeğe uzanırken, karısı da oturup tabağının kenarlarındaki izleri toplamaya başladı.

Gavin henüz tek kelime etmemişti; kafası çok karıştı. Büyükkanneleri harika bir aşçıydı, Meggie ise ondan da iyiydi. Haggis ne kadar kötü olabilirdi ki?

"Leith!" diye azarladı Alison, kocasına kaşlarını çatarak. "Minny'min tarifini sevmen beni gerçekten mutlu etse de, çok kaba davranıyorsun, koca."

Leith'in yanakları alev alevdi. Azarlanınca tabağını yalamayı bırakıp mahcup bir ifadeyle tabağına koydu. Tertemizdi. Brownie daha iyisini yapamazdı. Leith, Gavin'e bakarken iki kaşını da kaldırdı ve Gavin kahkahasından neredeyse boğulacaktı.

Yanında, Colin kendi tabağındaki ekmeği bir parça ekmekle telaşla silip süpürüyor, haggis'in tüm izlerini temizliyor ve sanki doyamıyormuş gibi kalan izleri ağızına tıkıyordu. Ağızındaki sert yumrunun etrafında gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Seana kocasına göz kırpıp tatlı tatlı gülümsedi. Akşam yemeğini bu kadar çabuk bitirmesinden memnun olduğu belli olan Seana, bir kaşık alıp haggis'e batırarak bir yığın daha çıkardı. Colin'e, "Biraz daha ister misin?" diye sordu.

Ağzı hâlâ dolu olan Colin, hemen elini kaldırıp reddetti, ama bunu söyleyemedi ve çok geçti, bir zamanlar lekesiz olan tabağına gri bir püre parçası düştü. "Teşekkür ederim," dedi, ancak gözlerindeki ifade asıktı.

Gavin, akşam yemeğine eve gelmek için yanlış geceyi seçmişti belli ki. Bir parça ekmeğe uzandı ve tadı ne olursa olsun, bol miktarda erzakın ne büyük bir nimet olduğunu hatırladı.

Düşünceleri yine ormanın kenarında karşılaştığı kıza döndü. Şimdi neredeydi? Bol yiyeceği var mıydı? Yaz biterken, gece serinlik getirecekti. Yeşil tuniğiyle yeterince sıcak mıydı? Aniden kaşlarını çatı, muhtemelen hayır diye düşündü. Tartanı bile yoktu.

Colin, ağzındaki ekmeği çiğnedikten sonra alçak sesle, "Bununla birlikte bol bol bira isteyeceksin," diye önerdi.

Bütün gözlerin üzerinde olmasından rahatsız olan Gavin, salonda etrafına bakındı.

Tüm şenlikler bitmiş olmasına rağmen malikane hiç bu kadar neşeli görünmemişti. Şöminedeki ateş, yanık haggis gibi koksa da, ısıllı ısıllı yanıyordu. Neyse ki mumlar, zift veya don yağı yerine MacKinnon'ın balmumu gibi kokuyor ve duvarlarda genellikle koyu lekeler oluşturan duman olmadan parlak ve sarı yanıyorlardı. Ayaklarının dibindeki sazlar tazeydi ve köpekler son derece usluydular; odanın bir köşesinde, Gavin'in daha önce hiç görmediği bir halının üzerinde oturmuş, Gavin'in daha önce hiç görmediği bir halının üzerinde oturuyorlardı. Yine de kendi köpeği Brownie, ona uzattığı patilerinin üzerinden özlemle bakarak üzgün görünüyordu. Acınası bir şekilde sızlandı.

Garip bir sebepten ötürü Gavin de sızlanmak istiyordu. Ve bunun haggis yığınına yeme ihtimaliyle hiçbir ilgisi yoktu. Ya da o kıızı nasıl tekrar bulacağını bilememesiyle. Hayır, son aylarda giderek yoğunlaşan, derinlerdeki bir yalnızlık hissiydi bu; ancak şimdi kıızı düşündüğünde hafifleyen bir histi.

Nereye gittiğini merak etti ve aniden Brownie'nin kirli patilerinin yatağında hiçbir iz olmadığını hatırladı ve Seana veya Alison'ın köpeği odasından uzak tuttuğuna karar verdi. Yaklaşan kışı düşünerek kaşlarını çatı.

İyi ki yakında taşınıyordu.

Kardeşinin karıları hâlâ ona umutla bakıyor, güzelce gülümsüyorlardı.

Baskıyı yoğun bir şekilde hisseden Gavin, ekmekten küçük bir ısırık aldı; bunun iki kötülükten daha azı olduğundan emindi. Dişleri yüzeyi sıyırdı. "Bir kızla tanıştım," dedi, daha önce ondan bahsetmemeye karar vermiş olmasına rağmen.

Her iki kadın da dikkatlerini adamın tabağından ayırarak gözlerini açtılar.

Colin haggis'i tabağının kenarlarına itmeyi bıraktı ve Leith bira kupasını masaya koydu.

"Gerçekten mi?" diye sordu Leith.

Gavin, kadının kim olduğunu bilmesini umarak Seana'ya baktı. "Evet. Minik ve sevimliydi, alev alev saçları ve parlayan yeşil gözleri vardı."

Seana güldü. "Belki de panayır halkından biridir," diye espri yaptı ve ona göz kırptı.

Gavin tekrar denedi. "Hayır... ama o... şey... yani, boyalıydı..."

Seana kaşlarını çatı. "Boyalı mı?"

"Dövmeler," diye açıkladı Gavin, elini göğsünde sallayarak. "Her yerinde dövmeleri vardı."

Seana'nın bakışları, adamın göğsünde dairesel hareket eden parmaklarını takip etti, kaşları biraz daha çatıldı. "Her yerde mi?"

Nereyi işaret ettiğini aniden fark edince, kollarını işaret etti. "Evet, bilirsin işte... kolları, bacakları, yüzü..." Göğüsleri de tabii ki, ve bu anı onu kızdırdı. "Maviydi," diye sözünü rahatsız bir şekilde bitirdi ve boğazını temizledi.

Alison yüzünü buruşturdu ve aptalca tekrarladı. "Mavi miydi?"

Gavin kaşlarını çatı. "Şey, o değil... dövmeleri."

"Bana kanlı bir Pecht gibi geliyor," diye önerdi Leith. "Ama onların türü uzun zamandır görülmedi."

"Yazıklar olsun size - Pecht'ler ve periler!" diye azarladı Alison. Gavin'e dönüp tüm dikkatini ona verdi. "Söyle bakalım, bu... mavi... boyalı kadınla nerede tanıştın?" diye sordu, kibarca sohbet ederek.

Gavin, Seana'ya göz kırptı. "Seana'nın babasıyla yaşadığı yerin yakınlarında."

Onun orada ne yaptığını sadece Seana biliyordu ve o da sırrını açıklamaya hazır olana kadar bunu gizli tutmaya yemin etmişti.

"Ah," dedi Alison ve ekmeğinden bir parça koparmaya çalıştı. Tırnakları tutunamadı ve elindeki nesneyi inceleyerek öfkeyle baktı. "Orada ne yapıyordun?" diye sordu, ama artık dikkati dağılmıştı. Ekmeği masanın üzerine dikkatlice vurarak Seana'ya dikkatle baktı.

Gavin, ekmekten de Seana'nın sorumlu olduğu izlenimine kapılmıştı - zavallı kız. Açık ateşte yemek pişirmeye alışkındı, çünkü kendisi ve babası pek fazla kolaylığa sahip olmamıştı.

Seana'dan Alison'a, sonra Alison'dan Seana'ya baktı. Kendi evi söz konusu olduğunda, kimseye söylemeye henüz hazır değildi. Henüz değil. Bu yüzden yalan söyledi. "İsmarlama tencereyi kontrol ediyordum."

Alison daha da şaşkın görünüyordu. Ekmek parçasına bakmayı bıraktı. "Seana'nın viskisini beğenmediğini sanıyordum?"

Gavin, Seana'ya dargın bir bakış attı, alınmamasını umarak. "Onaylamıyorum, sadece kendim içmek istemiyorum. Neyse, oradaydım... yakınlardaydım... bu yüzden Seana için kontrol etmeye karar verdim... hepsi bu."

Seana rahatsız bir şekilde tabağına baktı. Sessiz kaldı, herkesin bakışlarından kaçındı ve Gavin, onun bir yalana destek olmaktan rahatsız olabileceğini düşündü.

Şimdi Colin'in kafası karışmış gibiydi. Haggis'ini aniden unutup Gavin'in yüzünü inceledi. "No Mon's Land'de ne yapıyordun, kardeşim?"

"Ah! Colin! Orası kimsenin toprağı değil!" diye hemen itiraz etti Seana. "Orası benim toprağım! Keşke oraya böyle demeyi bıraksan! İlla bilmen gerekiyorsa, Gavin'den benim için damıtma cihazını kontrol etmesini istedim," diye yalan söyledi.

"Ne olursa olsun," diye devam etti Gavin, Seana adına suçluluk duyarak. Şimdi onu inceleyen Leith'e baktı. "Onu orada gördüm."

"Kim?" diye sordu Alison, bisküvisini bir kez daha masaya vururken dalgın dalgın.

Bu mavi şey çekiç sesine benziyordu. Aman Tanrım, bir insan bile bu sestten dişlerini kırabilirdi.

Gavin kendi bisküvisini tabağına koyup bıraktı. "Seana'nın da bunu bilmesini umuyordum..."

"En azından adını biliyor musun?" diye üsteledi Seana. "Belki de MacKinnon'lardan biridir? Ya da Broc Ceannfhionn'un bazen uçurumdan yukarı çıkarken yanından geçen kuzenleri vardır."

"Hayır, hayır."

Colin'in kaşları çatıldı. "Hayır, o bir MacKinnon değil miydi? Ya da hayır, adını bilmiyor musun?" diye ısrar etti.

Sinirlenen Gavin, kardeşine sert bir bakış attı. "Şimdi, nereden geldiğini biliyorsam neden kız hakkında soru sorayım ki? Hayır, adını bilmiyorum!" dedi sabrı tükenerek.

"Neden olmasın?" diye ısrar etti Leith.

Gavin, sanki bir soruşturmanın ortasındaymış gibi hissetmeye başlıyordu. "Çünkü sormadım, hepsi bu!"

"Neden?"

"Ah, çünkü dikkatim dağılmıştı!"

Colin, Gavin'e bilmiş bir sırıtışla baktı. Kardeşi onu çok iyi tanıyordu. Yine de sordu: "Neyle?"

Gavin'in yanakları kızardı ve savunmacı bir tavırla, "Elbette damıtma aletiyle!" dedi.

"Elbette," dedi Colin, kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Seana oyununa devam etti. "Ee, peki... nasıldı?"

Gavin gözlerini kırptırdı, kızın yanında olduğundan daha fazla başı dönüyordu. "Ne oldu?"

Seana bile gözlerini kısarak ona baktı. "Viski, Gavin! Viski!"

Alison aniden bisküvisini düşürdü ve alnına vurdu. "Çok kafam karıştı!"

Leith, kolunu onun omzuna doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu, ikimiz de varız canım."

Colin, köpek yavrusu, sadece bir kaşını kaldırdı ve şeytani sırıtışı daha da genişledi. "Bana öyle geliyor ki, güneşte çok uzun kalmışsın, küçük kardeş?"

"Gerçekten de öyle," diye ekledi Seana. "Yüzün pancar renginde!"

Colin sevgiyle burnuna dokundu ve "İşte buna, sevgili karım, bakire kızarması denir." dedi. Sonra dönüp Gavin'e anlamlı bir şekilde göz kırptı.

Gavin, hem espri hem de göz kırpması karşılığında Colin'e ekşi bir bakış attı ve alaylarından bıkmış bir şekilde, bu konuşmanın hiçbir yere varamayacağından emin olarak sandalyesini masadan geri çekti. "Aç olduğuma inanmıyorum," dedi ve salondan çıkmadan önce Brownie'ye ısıklık çaldı.

Köpek onun peşinden koştu.

"Piç," dedi Leith, ama anlamsız bir şekilde.

"Sence bütün bunlar neyle ilgiliydi?" diye sordu Alison, Gavin gittikten sonra.

Colin, Gavin'in çıktığı kapıya baktı. "O kanlı yeminler olmasaydı, kardeşimizin şehvet içinde olduğunu düşünürdüm."

Alison yüzünü buruşturdu. "Hayır! Gavin değil!" diye güvence verdi.

"Ah," diye itiraz etti Colin. "Yemin ederim o çocuğun kanı benimki kadar kırmızıdır."

"Evet, o senin küçük kardeşin olabilir," diye azarladı Alison kaşlarını kaldırarak, "ama fark etmemiş olabilirsin, Gavin uzun zamandır çocuk değil."

Seana hepsine bilmiş bir gülümsemeyle baktı ve omuz silkti. "Viskiye bulaşmış olabilir," dedi yumuşak bir sesle.

BÖLÜM 3

Dışarıda ay tam tepedeydi ve doluydu, avluyu Gavin'in küçük şapelin arkasını görebileceği kadar aydınlatıyordu. Ay ışığı altında öpüşen sevgilileri, yükselen sisin gölgesinde uzuvları gizli bir şekilde görüyordu. Bu mesafeden sadece silüetlerini görebiliyor, kim olduklarını çıkaramıyordu. Önemli değildi; sanki herkes birini bulmuş gibiydi ama o yoktu.

Sırtını bir kütük yığınınaya dayamış oturuyordu ve Brownie de görev bilinciyle ayaklarının dibine uzanıyordu. Dalgın dalgın köpeğin sırtını okşayarak hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu.

Bazen beynini temizlemek ve ruhunu doyurmak çok iyi geliyordu; karnının guruldamasına aldırılmıyordu.

Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu ama bir süre sonra Seana yanında belirdi. "Açlıktan ölüyor olmalısın," dedi sessizce, onu şaşırtarak. Bazen, o kadar sessizce belirliyordu ki, sanki sisten yapılmış gibiydi. Gavin, bunun ormanda, korunma imkânı olmadan yaşamamanın ve uzun süre kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmanın bir sonucu olduğunu düşündü.

Colin'in ekoseli kumaşını omuzlarına sarıp yanındaki kütük yığınının üzerine dikkatlice oturdu.

Gavin omuz silkti. Gerçekten de acıkmıştı, ama kimsenin duygularını incitmek istememek için herkes uyuduktan sonra mutfığa gizlice girmeyi planlıyordu; özellikle de Seana'nın, çünkü kıza değer vermeye başlamıştı.

"Brodie renkleri sana çok yakışmış," dedi ve bunu içtenlikle söyledi. "Sana çok yakışmış."

Seana omuzlarını kaldırdı, battaniyeye sahiplenici bir şekilde sarıldı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim, sevgili Gavin." Ona bir bakış atarak itiraf etti: "Haggis kötüydü, biliyorum. Ama korkarım babamla daha basit yemeklerle idare ettik."

Ona anlayışlı bir bakış attı. "Onu hala özleyiyor musun?"

Başını salladı. "Bunu yapmadığım tek bir gün bile yok ama onun bir yerlerde olduğunu biliyorum... beni izliyor."

"İnanmak güzeldir," dedi, ama son zamanlarda kendine bir inanç bulamıyor gibiydi. "Üzülme kızım. Bir ara, Büyükanne Fia'nın vefatından sonra Meggie bile her şeyi yakmıştı."

Sesi umutluydu. "Gerçekten mi?"

"Evet, kardeşlerim ve ben haftalardır açlık sancılarından iki büküm olduk. Akşam yemeğini yedik ve ay yükseldiğinde mutfağa gizlice girdik. Ve o piç Colin, tüm kanlı ekmeği istifledi; Meggie'nin doğru yapmayı bildiği tek şeydi bu."

Seana, sunduğu görüntüye kıkırdadı: Üç kardeş gecenin bir yarısı gizlice yiyecek arıyordu. "Tanıdığım Colin her zaman biraz şımarıktı," diye onayladı.

Gavin iki kaşını da kaldırdı. "Biraz mı?"

Seana tekrar kıkırdadı.

"Şimdi neredeler?"

"Colin ve Leith mi?" Ona kurnazca baktı. "Alison ikisine de şömineyi temizletiyor."

Gavin güldü. "Zeki kız," dedi ama konuyu orada kapattı.

Tepelerinde, yıldızlar, yere yakın dönen yoğun sis bulutuna rağmen, berrak abanoz gökyüzünde parlak mücevherler gibi göz kırpyordu. Ormanın neredeyse gerçeküstü görüldüğü, göz kırpan gözler ve kırılan dallarla, görünmeyen ayak sesleri ve fısıltılarla dolu böyle bir akşamdı. İnsanın perilere ve hortlaklara gerçekten inanabileceği türden bir geceydi. Büyükannesi Fia, onların varlığına kesinlikle inanmış ve gün ışığında bile onlarla konuşarak dolaşmıştı. Ne yazık ki, bu ona ilk Çılgın Brodie unvanını kazandırmıştı. Seana'ya baktı, Seana ve Alison'ın Brodie kadınları üzerindeki bu laneti sonunda bozup bozmayacaklarını merak etti.

Seana, gece havasına karşı pelerinine daha sıkı sarındı ve aniden, "Bugün tanıştığın şu kadından bahset bana, Gavin," diye sordu.

Gavin ona baktı. Kardeşinin karısıydı, oldukça hoştu. Colin'in ona aşık olması şaşırtıcı değildi. Üstelik altın gibi bir kalbi vardı. Gerçi onun boyalı hanımına hiç benzemiyordu.

Omuz silkti. "Anlatacak pek bir şey yok. Sadece onu daha önce görüp görmediğini merak ettim," diye açıkladı, yüzünün ifadesini ölçmek için yukarı bakarak.

"Belki de koca arıyordu?" Göz kırptı. "Ne de olsa, kendini Brodie gelini olarak görmeyen tek bir kadın bile yoktur."

"Hayır. Beni özlemiyorlar," diye güvence verdi Gavin. "Leith, klanının başı. Bir kadının ondan hoşlanması gayet doğal ve Colin... hanımların güzel kardeşimde ne bulabilecekleri bir sır değil... ama hayır, ben değilim."

Seana kıkırdadı. "Sanırım Colin kendisine güzel denmesinden hoşlanmazdı. Ama sana temin ederim ki bu Yaylalarda senin gelinin olmak için gözlerini oymayan tek bir kadın bile yoktur."

Ona isteksizce sırtıttı. "Gözlerini oyarsa, beni görmek zorunda kalmazdı - öyle mi düşünüyorsun?"

İkisi de güldü ve Brownie patisini yalamaya, tırnaklarını kemirmeye başladı.

"Sunabileceğim pek bir şey yok," dedi Gavin, bu sefer ciddiyetten uzak bir tavırla.

"Hmmm," diye cevapladı Seana ve kaşlarını çatarak ona baktı. Uzun bir tefekkürden sonra ekledi. "Babam, şuradaki ormanın sihirle dolu olduğunu düşünüyordu. Benim küçük kızımın bir peri olduğundan... bu dünyadan öbür dünyaya geçince ona katılacağından emindi. Hatta hayatının son birkaç yılında, onun bir kedi olduğuna yemin etmişti - ona "Sevgilim" derdi."

"Bir kedi mi?"

Seana gözlerini devirdi. "Ve ben de buna yarı yarıya inandım, çünkü o kanlı kedi her zaman ortalıktaydı."

"Şimdi neye inanıyorsun?" diye sordu Gavin.

Seana omuz silkti. "Şey... Sanırım açıklayamadığımız şeyler var," diye itiraf etti.

"Ne gibi?"

Ona sırtıttı. "Aşk gibi, Gavin Mac Brodie. Eğer aşk bir tür büyü değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

Ayağa kalktı ve titredi, ekoseli kumaşını omuzlarına daha sıkı sardı. "Yakında gelmelisin," diye önerdi. Sonra ekledi. "Alison'ın mutfakta olmamasını sağlayacağım, böylece kendine bir şeyler atıştırabilirsin ve duygularım için hiç endişelenme."

Gülümseyerek ve bir kez daha göz kırparak ayrıldı yanından.

Daha sonra Gavin, tek başına oturup onun sözlerini ve hayatın anlamını düşündü. Yıllar önce büyükannelerinin hoşnutsuzluğuna rağmen inşa ettikleri küçük kiliseye baktı.

Aslında yapı bir zamanlar eski bir höyüktü; uzun zaman önce yağmalanmış, oldukça büyük bir höyük. Gavin duvarları sağlam kirişlerle

desteklemiş ve ahşap bir çatı inşa etmişti.

"Tanrıları kızdıracaksın!" diye bağırmişti Fia. "Bu dünya ne hale geldi!" Ve gençliğin kibri hakkında kendi kendine mırıldanarak uzaklaşırdı.

Meggie'nin Montgomerie topraklarında kendisi için başlattığı şapelin aksine, burası sadece diz çöküp dua edebileceği özel bir yerdi; yolunu kaybetmiş gibi görüldüğü için bunu artık nadiren yapıyordu.

Kız bugün bunu söylemişti ama nereden bilebilirdi ki? Şans eseri.

İç çekti, geçmişte kutsal kitaplara olan düşkünlüğüyle kardeşlerini kızdırdığını gayet iyi biliyordu. Yine de, içini dökmesine izin vermişlerdi. Şimdi geriye dönüp baktığında, çalışmalarının ardındaki çaresizliği anlayıp anlamadığından pek emin değildi, ancak bunun ruhundaki çalkantıdan, ne kadar iyi iş yaparsa yapsın dolduramadığı boşluktan kaynaklandığını düşünüyordu. Ya da belki de sadece güvenli bir eğlenceydi.

Aşk?

Büyü!

Hıh.

Kilise arkasındaki sevgililerin ormanın derinliklerine doğru kaçışlarını izlerken, elinde bir taşla ayağa kalktı ve beklenmedik bir kıskançlık hissetti.

Taşı isteksizce inşa ettikleri yeni depoya doğru fırlattıktan sonra, evini bir hafta içinde bitirmeye kararlı bir şekilde içeri girdi. Son zamanlarda, ona tatmin duygusu veren tek şey buydu. Haftalarca üzerinde çalıştıktan sonra, artık çok yaklaşmıştı. Tek yapması gereken çatıyı yükseltmekti, sonra kuyuyu açmaya başlayacaktı. Bunu da bitirip toprağı işlemeye hazır olduğunda, kardeşi Leith'ten bahar hasadının bir kısmı karşılığında birkaç koyun ve keçiyi takas etmesini isteyecekti.

Evet, bu onun göğsüne Seana'nın viskisinin bile dokunamayacağı bir sıcaklık verdi.

Aşka gelince... bazı şeyler herkese nasip olmuyordu herhalde.

Boyalı hanımına gelince, o çoktan gitmişti ve en iyisi onun görüntüsünü aklından bir an önce silip atmasıydı. Boyalı göğüsleri ne kadar güzel olursa olsun, pratikte var olmayan bir kadın için gönlünü kaptırmasının hiçbir faydası olmazdı.

GAVIN sonraki iki gününü kardeşlerine yeni deponun inşasında yardım ederek geçirdi. Ne MacLean'lar ne de Brodie'ler Iain MacKinnon kadar refah içindeydi, ancak onların da kazançları azımsanmayacak kadar azdı ve her erkek ve kadın kendi payına düşeni yapmalıydı.

Tamamlandığında yeni evi, iyi ve sağlam harçlı taştan yapılmış mütevazı bir yuva olacaktı; sıradan bir kulübeden pek de büyük değildi ama bu da Gavin'e gayet uygundu.

Bu bölgelerde, yalnızca MacKinnon toprak sahibi bir kaleye sahipti. Uçurumun tepesinde oturan Chreagach Mhor, tüm komşu klanın kıskançlığına hedef olmuştu; çünkü Malcom Ceann Mór'un oğullarının topraklarıyla bile rekabet edebiliyordu.

Neyse ki Malcolm'un en küçük oğlu David'in İskoçya tahtına dair hiçbir planı yoktu, zira David'in burnu İngiliz Kralı'nın kışına bu kadar batmışken, halkı ona karşı kıskırtmak için fazla bir şey yapmasına gerek yoktu. Üstelik, doğrudan Kenneth MacAlpin'e dayanan bir soyu olan Iain, eğer bir şey yapsa, her İskoçlunun kulağına çalınırdı. Dolayısıyla, David'in aniden Iain'in en sadık müttefiki gibi görünmesi kimseyi şaşırtmadı. MacKinnon ne emrederse, David o kararı tepelerden yankılanırdı; ancak taht taliplerinin hepsi için durum kesinlikle böyle değildi.

Kimisi ise başka kaderlerle karşılaşmıştı.

Gavin, hanımının güzelce boyanmış vücudunun görüntüsünü aklından çıkarmaya çalışarak, sonraki iki gün içinde, yeni evinde çalıştığı tüm haftalarda yaptığından daha fazla taş döşedi.

Üç kardeş de yeni ambarı inşa etmek için yan yana çalıştılar çünkü eski ambar, yaklaşan kıştan çok önce dolmuştu. Kısmen de komşu klanlar malzeme ticareti yapmak için birlikte çalışmaya başlamıştı. MacKinnon'ların mumları canlı ve parlak yanan usta bir mum yapımcısı vardı, MacLean'lar neredeyse her köşede patates yetiştirebiliyorlardı, Brodie'lerin hepsi mükemmel çiftçiler ve koyun çobanlarıydı ve Piers de Montgomerie'nin İngiltere'de ticaret yapabileceği Sassenach ailesi vardı. Gavin'in kız kardeşi Meghan usta bir dokumacıydı ve kumaşları sıkı ve yumuşaktı. Brodie'lerin ise Seana'sı ve tüm Highlands'ın en iyi viskilerinden bazıları vardı.

Sonuç olarak, bu kış, babaları klanlarına liderlik etmeye başlamadan çok önce geçirdikleri en bereketli kış olacaktı. Büyükbabaları, tüm bu şımarıklığına rağmen, mükemmel bir toprak sahibiydi.

Gavin, Seana'nın iddiasının incelemeye alınabileceğinden pek endişelenmiyordu, çünkü bu Brodie'lere daha önce kendilerine ait olmayan bir toprak parçası verecekti. Yine de, klanlar arasında barış sağlanmış, kız kardeşinin kocası güneye bitişik araziye, Brodie'ler ise batıya bitişik araziye sahip olmuştu. Bu nedenle, klan konseylerinin önüne çıktığında, özellikle de MacKinnon'ların desteğini kazanırsa, kimsenin onu reddetmeyeceğinden emindi; ki bunu hemen elde etmeyi planlıyordu. Ancak MacKinnon'ların bu taleple fazla tartışmaya gireceğini öngörememişti; çünkü Seana'nın babası Chreagach Mhor uçurumlarının altındaki toprakları tüm hayatı boyunca işgal etmişti ve Seana artık Brodie klanının lordu olan en büyük ağabeyiyle evliydi.

Her neyse, klanların hepsi o araziye "No Mon's Land" (Kimsesiz Toprak) olarak görüyordu, çünkü pek de verimli bir toprak değildi. Nitekim, bir çiftçi olarak başarısının anahtarı yeni bir kuyu açmaktı; ki bu da pek de hevesli olduğu bir şey değildi. Büyükanne Fia'sından beri iyi bir kahin tanımamıştı ve bol su kaynağı bulmak için o engebeli kilde delikler açma fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

Kardeşleriyle omuz omuza çalışmasına rağmen, Gavin bir şekilde günü Kimsenin Toprağı'na yaptığı ziyaretler veya gizemli kadınıyla ilgili sorular almadan atlatmayı başardı. Ne yazık ki, bunun bir nedeni de yeni depo duvarının bir bölümünün tamamen çökmesiydi. Neyse ki Gavin, duvarın Colin'in tarafındaydı. Kardeşi, şimdi bile gözlerini güzel karısından alamıyordu.

Aptal, ahmak, aptal.

Ertesi sabahın ilk ışıklarıyla, Colin hasarlarını onarıırken, Gavin MacKinnon'la konuşmaya gitti. Tüm MacKinnon ailesinin, Kral Davut'un kaçak bir mahkûmu için ayağa kalktığını gördü. Gavin, bir kadın buldu ve boyalı karısını düşünmeden edemedi.

Bu tutuklu, kuzeydoğudaki engebeli tepelerden oluşan Mounth'un derinliklerinden gelen bir isyancı şefin kız kardeşi gibi görünüyordu. Tıpkı Iain'in ilk doğan oğluna yaptıkları gibi, o da İngiliz Kralı'nın himayesine girecekti. Görünüşe göre Iain, karısının doğum sancıları çektiği için aramaya katılmayı reddetmişti, ancak Gavin hikayenin daha fazlası olduğunu biliyordu.

Gavin'in zamanlaması ise daha kötü olamazdı. Iain'in ilk karısına olanlardan sonra, onunla görüşmeyi beklemenin akıllıca olup olmadığını merak ediyordu. Doğum iyi gitmezse, Iain konuşamayacak durumda

olacaktı. Öte yandan, eğer sonuç iyi giderse ve MacKinnon sağlıklı bir çocuk sahibi olursa ve yeni karısı ilk karısının yaptığı gibi intihar etmezse, o zaman memnun ve cömert bir ruh halinde olacağından emindi.

Broc Ceannfhionn ile birlikte nefesini tutarak haberi duymayı beklerken, Broc ve eşi Elizabet de kendi çocuklarına ne isim koyacakları konusunda tartışıyorlardı.

Gavin bu duruma çok şaşırdı çünkü tatlı küçük bebek neredeyse altı aylıktı.

"Ona şimdi ne diyorsun?" diye sordu Broc'a.

Broc kaşlarını çatdı. "Bebeğim."

Karısı masaya bir tepsi tatlı koydu ve Gavin'i bir tane almaya ikna etti. Bu günlerde malikanede düzgün bir aşçı olmadığı için çok aç olmasına rağmen tereddüt etmedi. Karısı nazik İngiliz aksanıyla, "Adını Suisan koymak istiyorum," dedi. "Çok güzel bir isim, sence de öyle değil mi?" diye sordu Gavin'e.

Taraf tutmak istemeyen Gavin, tartını ısırды ve şimdi daha da yoğun bir şekilde kaşlarını çatan Broc'a baktı. Broc'un köpeği Merry'nin kırдыğı burnu onaylamaz bir şekilde kokladı.

"Gavin benim arkadaşım," diye belirtti Broc karısına. "Onun onayını almak için kampanya yürütemezsin. Bu iş böyle yapılmaz!"

Elizabet'in yüzündeki ifade oldukça saftı, ama gülümsemesi hesapçıydı; Broc ise şimdilik ikisinden de etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Çok hoş bir isim," diye iddia etti, Broc'un iddiasını görmezden gelerek.

Broc'un takdire şayan bir şekilde, aynı anda teslim olacak kardeşlerinin aksine, başını iki yana sallayıp duruşunu korudu. Belki de bu aşık adamlar için umut vardı? Belki de tek gereken, iki kardeşinin de ruh halini yatıştırmak için zamandı?

Gavin ağzına bir tatlı daha attı ve bu fırsatı değerlendirerek iyice çiğnedi, böylece ikisine de cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu.

Hâlâ gülümseyen Elizabet, kocasına doğru ilerledi ve kucağına oturdu. Gavin'in yanakları kızarıırken fısıldaşmaya ve birbirlerinin yüzlerini öpmeye başladılar. Ayağa kalkıp pencereden MacKinnon'ların devasa taş kalesine baktı ve yukarıdaki kuleden haber alana kadar ne kadar zaman geçeceğini merak etti.

İşte o kule, ilk karısının öfkeyle kendini attığı kulenin ta kendisiydi.

Broc'un, "Ah, çok iyi," dediğini duydu.

Gavin, aşık erkeklerin beyhudeliği karşısında başını salladı. Azizler aşkına, bu Yaylaları fethetmek için gerçekten gereken tek şey bir avuç Sassenach kadınıydı. MacKinnon'un yanında zaten iki kadın vardı: kendi karısı ve şimdi de Elizabet. Görünüşe göre onlar da Sassenachlar kadar iyiydi. Ama bu onun umurunda değildi; şu anda tek düşündüğü, uçurumun altındaki toprakları ekip biçmekti.

Birdenbire kule penceresinden bir haykırış duyuldu; neşeli bir çığlık. Gavin neyin bağırdığını duymak için dışarı koştu.

Anlaşılan herkes evlerin alt kattaki avluya boşalmasını bekliyordu.

"Bir kız!" diye bağırdı ebe yüksek pencereden. "Küçük bir kız!" Ve sonra yine ortadan kayboldu.

Gavin, büyük bir mutlulukla bekledi ve büyük bir şans eseri, MacKinnon'un bu isteği konusunda en ufak bir çekincesi yoktu. Gavin'i kutsamalarıyla ve devasa elinin izini sırtının alt kısmına bırakarak gönderdi.

Gavin, herhangi bir adamın MacKinnon'a herhangi bir sebeple nasıl meydan okumaya cesaret edebileceğini merak ediyordu. Kendisinden önceki babası gibi, o da hesaba katılması gereken güçlü bir adamdı.

Arama ekibi ormandan ayrılır ayrılmaz Catriona, saklanmak umuduyla küçük eve geri döndü. Ev sahibi geri dönse bile, ona giyecek bir şeyler verme nezaketini göstermiş olacağını düşünüyordu. Belki de ona güvenli bir liman da sunardı?

Karşılığında, çatısını tamamlamasına yardım etmeye gönüllü olmuştu; klanındaki her kadının bildiği bir şeydi bu, çünkü kimsenin bacaklarının arasında bir uzantı sallanıyor diye farklı muamele görmediği bir şeydi. Geçimini sağlamak için yetiştirilmişti ve bu da farklı değildi.

İskoç'un yalnız yaşadığı için -ya da en azından öyle olduğunu varsayıyordu- onu aradıklarını fark etmemesini umuyordu. O şeytanlar onu bağlayıp soymuşlardı ama o kaçmayı başarmıştı. Ah, ama halkının sonuncusunu bastırmak için bir piyon olmaktansa ölmeyi tercih ederdi! İskoçya'nın bu liderlerine o kadar az güveniyordu ki.

Ama o da henüz evine dönemedi.

Beklediğinden daha iyi sonuçlanmıştı. Evin sahibi henüz dönmemişti, ama döndüğünde ona yardım isteyip istemediğini sormasına gerek

kalmayacaktı; şüpheli ifadelerine aldırış etmesine gerek kalmayacaktı, çünkü artık neredeyse bitmişti ve kendisi için yaptığı tüm işleri gördükten sonra ona yatacak bir yer vermeyi kesinlikle reddetmeyecekti.

Çatı iyi ve sıkıydı, ona öğretildiği gibi örmek için, en şiddetli fırtınalarda bile sızdırmazdı.

İskoç, oldukça tatlıydı. Üstelik yakışıklıydı da; tam da bir gün evlenmek isteyeceği türden bir adamdı. Sarı saçları gür ve temizdi. Çenesi belirgindi, hafif bir çukurluk vardı. Yeşil gözleri yosun kadar derin ve koyuydu; ama her şeyden önce nazikti.

Ancak, bir erkek gibi giyinmeyi unutmuştu. Ona verdiği elbise güzeldi ama işlemeli elbiseler giyen erkeklere alışık değildi.

Öte yandan, doğduğu günkü kadar çıplak koşmaya da alışık değildi ama kendisine verilen vücuttan utanmıyordu - yazıklar olsun onlara! Sanki bu, onun yağlı pençelerinden kurtulmaya çalışmasını engelleyecekmiş gibi.

İskoç'una gelince... gözlerini göğüslerinden zar zor ayırabilmişti ve bu anı onu gülümsetti. Gerçekten de, meydan okuma eylemi olmasaydı, kendini asla resmetmezdi. Bu, onlara bu kibirli köpeklerin iradesine asla boyun eğmeyeceğini gösterme yoluydu; akrabaları da boyun eğmeyecekti. Kuzeyden gelen yağma dalgalarından ve Aed ile Constantine'in oğullarının iki yüzyıl önce İrlanda'dan dönmesinden sonra Highland kabilelerinin bitmek bilmeyen siyasi oyunlarından sağ çıkmışlardı. Hayır, halkı hayatta kalmıştı ve eski geleneklerini asla terk etmeyeceklerdi. Son nefes ciğerlerinden çıkana kadar inancını koruyacaktı çünkü o bir Alba'nın çocuğuydu, rüzgarın kız kardeşi ve ormanın kızıydı.

Çalışırken mırıldanarak, İskoç'un bıraktığı hançeri inceledi. Güzel bir hançerdi, tıpkı on yaşındayken kardeşinin ona verdiği hançere benziyordu. O piçler onu da ondan almıştı. Onu geri istiyordu.

İçini çekti ve hançeri yere fırlattı. Hançer tam da amaçladığı yere, İskoç'un matarasından su içerken oturduğu kütüğün ortasına saplandı.

Diabhul, çok güzel bir adamdı!

Elbise giyen ama yine de güzel olan bir adam.

Bunun üzerine sırtı ve yakındaki bir çiftlikten çaldığı sazları düzelterek işine geri döndü.

BÖLÜM 4

Gavin uçurumun tepesinden indiğinde hava kararmaya başlamıştı, bu yüzden geceleri ormanda oyalanmak yerine evine doğru yol aldı.

Büyükannesi, suçlarının cezası olarak sonsuza dek yeryüzünde yaşamaya mahkûm edilmiş bir adam hakkında sık sık hikâyeler anlatırdı. O adama tek bir lütuf verilmişti: Onu ısıtmak ve yolunu aydınlatmak için yanan bir kömür parçası. Adam bunu, yolcuları tehlikeli yollarda yönlendirmek için kullanıyordu. Ayrıca o adamın, ateş perisinin sorumlusu olduğunu iddia ediyordu. Öte yandan, babası gizemli ışıkların sorumlusunun ruhlar veya periler değil, bataklık gazı olduğuna yemin etmişti.

Bu konunun gerçeği ne olursa olsun, akli başında her insan bu bölgelerde geceleri ormanlara girmemesi gerektiğini bilirdi; özellikle de bu huzursuzluk günlerinde yalnızken.

Ev bir gün daha bekleyebilirdi.

O gece, her şeyin yolunda gitmesinden memnun bir çocuk gibi uyudu. Sabahleyin, kardeşlerinin ambardaki çalışmaları yenilemeye henüz hazır olmadıklarını doğruladıktan sonra, Seana'nın viskisini kontrol etmek için imbikte hızlıca durdu. Aslında, bir şeyler ters giderse ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu; geri dönüp Seana'ya söylemek dışında. Seana'nın imbik onun için tam bir muammaydı. Merhum babası tarafından yapılmış olan bu aletin nasıl çalıştırılacağını bilen tek kişi Seana'nın kendisiydi. Neyse ki, her şey her zamanki gibi demleniyor gibiydi. İmbik tüm o tanıdık sesleri çıkarıyordu, boğazında balgam olan yaşlı bir adam gibi hırıltılı sesler çıkarıyor ve büyükannesinin piposu gibi duman çıkarıyordu. Gavin kokuyu duyunca yüzünü buruşturdu ve elini burnunun önünde salladı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu sabah imbikte bir sürü kedi tembel tembel dolaşıyor gibiydi; siyah kediler, beyaz kediler ve bir sopayı sallayabileceğinden daha fazla tekir kedi. Aman Tanrım, hiç bu kadar çok kanlı kedi görmemişti. Bilmese, hepsinin Seana'nın viskisiyle parti yaptığını düşünürdü. Her geçen gün, imbik etrafında daha fazla insan toplanıyordu.

Bu, Brownie için iyiye işaret değildi. Zavallı köpeği burada kesinlikle aklını kaçıracaktı. Köpeğinin hayatının geri kalanında kedileri kovalayacağını kabullenerek, büyükannesinin çocukken öğrettiği bir şarkıyı söyleyerek ormanın kenarına doğru yürümeye devam etti.

Ey batı rüzgarı ne zaman eseceksin?
Küçük yağmurun yağabileceğini mi?
Mesih, aşkım kollarımdaydı
Ve ben yine yatağımdayım!

Başka ayet bilmiyordu ama pek de umurunda değildi. Yakında evi bitecekti ve haberi paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Aynı çatı altında üç yetişkin adam ve eşleri, dayanılmaz bir yükü.

Şarkı söylemeye devam ederek ağaçların arasından geçip açıklığa çıktı ve bir an için önündeki manzarayı tam olarak idrak edemedi. Sonra idrak etti ve gözlerini kırıştırarak sendeledi.

Ev artık bitmişti.

Çatı yükseltilmişti.

Boyalı hanımı çatıda oturmuş, sazdan geriye kalan son parçaları düzeltiyordu. "Günaydın!" diye seslendi ona, onu görür görmez el sallayarak.

Gavin konuşacak sesini bulamadı.

Bir an için Seana'nın imbiğinden çıkan dumanın viskisiyle aynı etkiyi yapıp yapmadığını merak etti çünkü halüsinasyon gördüğünden neredeyse emindi.

Ağzı açık bir şekilde, temkinli bir şekilde ilerledi.

Hem de gerçekten çok iyi bir çatıydı; şimdiye kadar inşa ettiği en iyi çatılar kadar, hatta daha da iyiydi! Ama uzaktan yakından mümkün değildi. Kadın olmasa bile, bu büyüklükte bir çatının inşası neredeyse bir hafta sürerdi.

Hayır, mümkün değildi.

"Bu ne?" diye sordu, ona bakıp elini çatıya doğru sallayarak.

Yılmadan ona baktı, sırtarak, yanaklarındaki minik gamzeleri ortaya çıkardı. "Sanırım buna çatı diyorlar," dedi esprili bir şekilde. "Beğendin mi?"

Hoşuna gitti mi?

Elbette hoşuna gitmişti, ama onun yokluğundan beri bunu tamamlaması fiziksel olarak imkânsızdı; özellikle de sazları toplayıp bağlaması gerekeceği düşünülürken. Adam ona bakakalmıştı, aptal bir herif gibi görünüyordu, biliyordu.

"Evet, ama bu lanet olasıca şey nereden çıktı?"

Ona göz kırptı. "Peri büyüsü," diye espri yaptı ve güldü; sesi bir şarkı kadar müzikaldi. Sonra daha ciddi bir tavırla ekledi: "Bu güzel elbise için sana teşekkür etme şeklim bu."

"Bu bir tunik," diye açıkladı öfkeyle. "Hayır, kanlı bir elbise değil! Güzel gözlerini kırıştırıp bunun burada olduğuna inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?"

Omuzlarını silkti ve sonra çatının kenarına doğru kaydı, bacaklarını aşağı sarkıttı ve orada oturdu, ona doğru gülümsüyordu, fazlasıyla güzel görünüyordu ve çıplak bacaklarını sallıyordu; mükemmel bir şekilde fit ve ince olan bacakları.

Gavin gözlerini kaçırdı, dizlerinin ötesine bakmaya cesaret edemedi. Yine de, centilmen olmaya kararlı olmasına rağmen, horozu breacanının altında kıpırdandı. "Aman Tanrım!" dedi. "Oradan aşağı in! Hemen aşağı in!"

Bacaklarındaki boya bugün gitmişti, sanki bir yerleri yıkamış gibiydi. Gavin, doğduğu günkü gibi çıplak bir şekilde durduğunu, gölde yıkandığını, uzun ve zarif parmaklarının o dik göğüslerini okşadığını düşünmemeye çalıştı. Vücudu kasıldı ve kanı damarlarında akmaya başladı.

"Hayır," diye reddetti. "Go raibh maith agat demeden olmaz," diye uyardı, yine de gülümsedi ve Gavin başını salladı; teşekkür isteğini reddetmek için değil, gözlerine hâlâ inanamaması için.

"Bunu tek başına mı yaptın?" diye sordu şaşkınlıkla, aniden beliren çatının ötesine geçemeyerek.

Soluk kaşları çatıldı. "Ah, peki, sence başka kim yardım edebilir?" Elini salladı. "Bütün bu kanlı kediler mi?"

"Hayır, ama bu mümkün değil!" diye ısrar etti, yukarı bakıp kadının aşağı indiğini ve çatıdan aşağı inerken kışının ayını güzelce görebildiğini gördü.

"Aman Tanrım kızım, yavrun sana hiç ağzındakileri kendine saklamamı söylemedi mi? Bu çok kötü bir davranış!"

Bacaklarını sarkıtarak yarı yolda durdu, kollarından destek alarak kendini ayakta tutuyordu; tıpkı bacakları gibi çalışmaya alışkın görünen sıkı

kollarından. Adam kolayca uzanıp elini küçük poposunun üzerinde gezdirebilir, görüldüğü kadar sıkı ve pürüzsüz olup olmadığını kontrol edebilirdi. "Benimkiler mi?"

Gavin, kendisini bu ayartmadan kurtarmak için çaresizce ona el salladı. "Boş ver. İn aşağı!" diye emretti. "İN aşağı!"

Tam önünde yere çöktü, ona doğru döndü ve aniden ona karşı oldukça huysuz göründü. "Bana sorarsan, kötü görgü, basit bir hediye için teşekkür edemeyen bir adamdır!"

Gavin, gözlerinin çarpıcı yeşilinin bir erkeği bile delirtebileceğini düşündü. Bakışlarını ondan çekti. "Teşekkür ederim," dedi gecikmeli olarak.

Hâlâ gözlerine inanamıyor olsa da, tekrar çatıya baktı ve sonra kulübenin içine girip, titizlikle işlenmiş çatı işçiliğini aşağıdan inceledi.

Onu izleyerek takip etti. "Beğendin mi?" diye sordu umutlu bir sesle.

Gerçekten inanılmazdı ama bir o kadar da imkansızdı.

Gavin, kafasını şaşkınlıkla kaşıyarak ona döndü. "Bunu sen mi yaptın?" diye tekrar sordu, tam olarak ne sorduğu konusunda bir yanlışlık olmasın diye "sen" kelimesini vurgulayarak.

Sırıtarak başını salladı.

"İnanılmaz!" diye itiraf etti. "Bunu tek başıma bitirmem tam bir hafta sürerdi!"

Omuzlarını silkti.

"Ama sen bunu tek başına, hiçbir yardım almadan yaptın!"

Kaşlarını çattı ve omuz silkti, sanki onun bu başarısından neden bu kadar rahatsız olduğunu anlayamıyormuş gibi ve onun ısrarlı sorgulamalarından rahatsız olmaya başlıyormuş gibi.

Aslında, boyasının çoğunun gittiğini fark etti; sadece yüzünde ve kollarında biraz mavilik kalmıştı, uzun ve zarif boynunda da biraz; ama cildi hatırladığı kadar mükemmeldi.

Ve lanet olsun, tuniği onun üzerinde, kendisinde olduğundan çok daha güzel duruyordu. Üzerinde tam oturuyordu ama çok da dar değildi, narin kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Dizlerinin hemen altına iniyor, söğüt dalların üzerinde süzülüyor gibiydi.

"Buna inanamıyorum," dedi ve küçük kulübenin içini incelemek için döndü. Bir gecede yuvaya dönüşmüştü. İnşa ettiği iki küçük pencereden içeri yumuşak, loş bir ışık giriyordu. Şimdi tek ihtiyacı olan panjurlar, bir kapı... ve bir yataktı. Gizemli kadına bakmak için döndü ve onu

malikaneden getirmeyi planladığı yatakta hayal etti. Colin'in devasa yatağı kadar büyük değildi ama iki kişi için yeterince büyüktü ve eğer isterlerse sevişmek için de yeterliydi.

Kaşları çatık, yanakları ısınmış bir şekilde onu izliyordu.

Gavin, kafasında uçuşan şehvetli imgeleri silkeledi. Kahretsin, burası onun eviydi; onun değil. Tamamlamasına yardım etmiş olsa bile. Her neyse, kafasından geçen düşünceler şimdiye kadar aklına gelen en saçma düşüncelerdi, çünkü kız karısı olmayı istememişti. Ona sadece bir çatı hediye etmişti, imkânsız gibi görünse de.

Şüpheyle ona baktı. "Ne istiyorsun?"

Kaşlarını tekrar çatı ve sanki anlamamış gibi tekrarladı: "İstiyor musun?"

"Evet," dedi. "Kimse bu tür işleri boşuna yapmaz. Ne ücret istiyorsun kızım, çünkü verebileceğim pek bir şey yok," diye aceleyle ekledi.

Evden getirdiği çuvala baktı. Bir günlük erzakla doluydu. "Belki bir lokma bir şeyler atıştırırım," diye önerdi. "Paylaşacak kadarınız varsa?"

Gözlerini şüpheyle kıstı. "Biraz peri büyüğü varsa, kendi kahvaltını yaratırsın sanırım," dedi öfkeyle. Sesi alaycıydı. "Gerçekten de, hatun, kocaman bir çatıyı kaldırabiliyorsun ama minik karnını doyuramıyorsun, değil mi?"

Ellerini kalçalarına götürdü ve yeşil gözleri aniden yeşil bir ateşle parladı. "Nankör bir düzenbazdan hiçbir şeye ihtiyacım yok!" diye küfretti ve arkasını dönüp evden çıkıp ormana doğru yürüdü.

Gavin onu takip etti ve bir anlığına onun tekrar ortadan kaybolacağı düşüncesiyle korkuya kapıldı. "Bekle!"

Aslında, fazlasıyla getirmişti ve bu durum, kızla tekrar karşılaşmayı beklediğini, hatta umduğunu düşündürdü. Ve aniden bozulan ruh halinin temelinde de tam olarak buydu, çünkü hayatında ilk kez, aslında hiç ummadığı bir şeyi arzuluyordu.

Kızda adını koyamadığı şeyleri özlemesine neden olan bir şey vardı.

Durdu ve omzunun üzerinden baktı, yeşil gözleri belirsizlik doluydu.

Gavin başını sallayarak çuvalı aralarında kaldırdı. "Evet, bolca var," diye güvence verdi. "Geri dön kızım. Haklısın. Nankör bir herifim ve sana en derin şükranlarımı sunarım."

Yine de tereddüt etti.

"Üzgünüm," dedi. "Gitme." Çuvalı daha yukarı kaldırıp ona uzattı. "Ekmeğim, peynirim ve yulaf ezmeli keklerim var."

"Yulaf ezmesi mi?" Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve aceleyle geri döndü. Gavin göğsünde serçelerin uçtuğunu hissetti.

"Adın ne?" diye sordu, onun yaklaştığını izlerken, güzel bacaklarının kendisine doğru hızla geldiğini görünce teni garip bir şekilde karıncalandı.

"Arkadaşlarım bana Kedi der," dedi ve Gavin kaşlarını kaldırdı.

PIERS DE MONTGOMERIE, ahırının önünde durmuş, eksik sazları düşünürken başını kaşıyordu. Araba, bir zamanlar saman balyalarıyla doluymuş gibi görünüyordu, ama tam da bıraktıkları yerde, birkaç kısa dal dışında boş duruyordu.

Karısının kardeşi için inşa ettiği küçük kiliseye yeni bir çatı yapmaya hazırlanıyorlardı, ama malzeme artık tükenmişti. Meggie bunun sadece bir gecikme olduğuna inanacaktı ama öyle değildi. Yine de en küçük kardeşi için Piers'in duymak istemediği vaazlar vereceği bir kilise inşa etmek, itiraf etmeliyim ki, bir ahırını yeniden inşa etmekten veya kardeşlerinin kavgaları sırasında yıktıkları o lanet çiti onarmaktan çok daha önemsiz bir öncelikti.

Ve tabii ki Gavin son zamanlarda vaazlara pek ilgi duymuyor gibiydi. Piers, çocuğun en son ne zaman ziyarete geldiğini bile hatırlayamıyordu. Düşüncelere dalmış ve artık çoğunlukla kendi kendine kalıyordu.

"Burada her şey yolundaydı," diye küfretti Baldwin. "Ve sonra gitti. Yemin ederim Lyon!"

Piers başını salladı; tamamen apaçık ortada olan ifadeden dolayı değildi bu. Uzun zamandır arkadaşı olan adamın sonunda o aptal mezar taşını kullanmayı bırakacağını umuyordu. Adamları, oldukça kanlı bir savaştan sonra, uzun, yaldızlı yelesi ve kanlı yüzüyle, avından yeni çıkmış bir aslan gibi savaş alanından yeni çıkmış gibi görüldüğünü söylediklerinde, bu ismi ona vermişlerdi. Bu, özellikle de tek istediği bir koca ve çiftçi olmakken, pek de gurur duyduğu bir onur değildi. Sakin bir hayata oldukça alışmıştı ve artık kavga etmeye tahammülü yoktu.

Baldwin ona bir bakış attı. "Daha iyi bilmesem, Brodie'lerin hırsızlığa geri döndüğünü düşünürdüm."

Piers yine başını salladı. "Meghan'ın canı cehenneme. Benden misilleme göreceklelerinden korkmayabilirler ama ganimet için kız kardeşlerine düşman olmazlar."

Baldwin, bunun doğru olduğunu bilerek kıkırdadı. Piers bile karısının öfkesi karşısında sindi, çünkü Meghan'ın dili çoğu bıçaktan çok daha keskin ve zekâsı iki kat daha keskindi. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Piers de aynı şeyi düşünerek iç çekti.

Aslında, bir toprak sahibi olacağını hiç beklemiyordu ve bu kurnaz İskoçlarla nasıl başa çıkacağını öğrenirken öğreniyordu. Savaşlarını, kendisine çekici gelen tuhaf bir şeref kuralıyla verdikleri için onlara gerçekten hayran kalmıştı. Onlar senin keçini çaldılar; sen onların koyunlarını çaldın; vs. vs. - hepsi açıkça yapılıyordu, sanki iyi komşunu çalmak en doğal ve onurlu şeymiş gibi. Ancak, asla kanıt olmadan kimseyi suçlama, öğrenmişti, çünkü son nefeslerine kadar akrabalarını ve yakınlarını savunuyorlardı. Ama Brodie kardeşler onu çoktan kabullenmişti ve bir daha hırsızlığa başvuracaklarına inanmıyordu - özellikle de bu özel ganimet, yavruların en küçüğüne fayda sağlamak için amaçlandığından.

Hayır, burada başka bir şey daha yanlıştı.

Başını kaşıyarak döndü ve ahırdan çıkıp parlak güneş ışığına doğru yürüdü, ancak uzaktan yaklaşan atlılarla karşılaştı. Sancağı görmek için gözlerini kısıtı ve ortasında şaha kalkmış kraliyet kan kırmızısı aslanıyla parlak altın rengi olanı gördü. Kral Davut. Buralardaki kötü şöhretine rağmen, yanında sadece bir avuç adamla at sürüyordu. Baldwin ona tedirginlikle dolu bir bakış attı, çünkü Piers'ın David'le olan dostluğuna rağmen, ikisi de David'in buradaki varlığının sorun anlamına geldiğini biliyordu.

Atlılar önlerine dizginleri çekene kadar açık alanda birlikte beklediler.

Piers, adamlarının suratlarındaki asık ifadeyi hemen fark etti. "Majesteleri... sizi bu kadar çabuk tekrar buraya getiren nedir?" diye sordu.

Davut'un atı, tıpkı binicisi gibi huzursuzdu ve ağırlığına itiraz etti. Tedirgin kral atından indi. Piers'ı hemen öpmek için öne çıktı ve ellerini kalçalarına koyarak önlerinde durdu. Adamları atlarında, asık suratlı ve ter içinde kaldılar. "Dağdan bir esir getirdik," dedi, hiçbir giriş cümlesi kurmadan. "Bir kadın."

Piers kaşlarını çatı, çünkü o anda aralarında kadın yoktu.

"Onu kaybettik," dedi David sinirli bir şekilde, belli ki Piers'ın düşüncelerini tahmin ediyordu. "Kurnaz kız, kimse bakmıyorken kendini çözdü ve Dùghall'ın kafasına vurdu." Başını, eyerinde gergin bir şekilde oturan ve alnında bir erkek testis büyüklüğünde bir şişlik olan adamlardan birine doğru eğdi.

"Aman Tanrım," dedi Piers, ama bu daha çok adamın kafasındaki şişliğin büyüklüğüne bir tepkiydi. "Kimdi o?" Böyle bir iz bırakabilmesi için iri yarı bir kadın olması gerekiyordu.

"Kuzeyli bir isyancı şefin kız kardeşi. Evlenecek yaşa gelene kadar İngiliz sarayının koruması altında kalacaktı. Ne yazık ki, Chreagach Mhor'a varmadan kaçtı!"

Piers gerçekten şaşırmıştı. "MacKinnon böyle bir şeye razı mı oldu?" Tanıdığı MacKinnon toprak sahibi, kendi oğlunun siyasi bir piyon olarak kalmasına izin vermeyeceği gibi, böyle bir planın da parçası olmayacaktı. Aslında, kendi oğlunun geri dönmesini sağlamak için büyük çaba sarf etmişti; oğlunun dönüşü karşılığında düşmanın kızını çalmak da dahil. Sonrasında David'le barışması, MacKinnon'ın mizacının ve İngiliz gelinine sırlıslıkla âşık olmasının bir göstergesiydi. Ancak Iain'in iyi niyetinin bir sınırı vardı ve Piers, David'in, kral olsun ya da olmasın, bu bölgelerde yönetimi pek de hoş karşılanmazken, tekrar böyle bir risk almasına şaşırmıştı.

David'in bakışları karardı. Arkadaş olabilirlerdi ama fermanlarının sorgulanmasından hoşlanmazdı. "Ona henüz tam olarak kim olduğunu söylemedik," diye itiraf etti. Ve aniden Piers'ın, bu bölgelerdeki en güçlü müttefikiyken neden Iain'in gazabına uğrama riskini aldığını merak edeceğini fark ederek, ekledi: "Chreagach Mhor, Londra'dan bir refakatçi gelene kadar bu kadını tutmak için güvendiğimiz tek kaleydi."

Piers gülmemek için kendini zor tuttu. "Bir kızı zaptetmek için bir kaleye mi ihtiyacın var?" Dùghall'ın alnındaki şişliğe bir kez daha baktı ve dilini tutarak kendi sonuçlarına vardı.

David'in tüylü kaşları çatıldı. "Sanırım onu görmedin?"

Piers başını iki yana salladı. "Kafasında tek bir saç teli bile yoktu."

"Kahretsin! Her yeri aradık! Yine de bu yola girebileceğine inanamıyorum. Eve uçup gitmeye çalışacağını düşünürdüm."

Açıkçası, yalnız oldukları için MacKinnon, David'in arayışına yardım etmek zorunda hissetmiyordu. Piers, kendi yardımını teklif etmenin akıllıca olacağını düşündü, ancak en azından efendisine kalacak bir yer teklif etmek zorunda hissetti.

"Ne yazık ki, bulamayız," diye reddetti David. "Kızı bulursak MacKinnon'ın hapishanesine gitmemiz gerekecek." Atını sakinleştirmek için döndü ve omuzlarını okşadı. "Yapmam gereken tüm kış yalamalarla dişlerimin arasından kılları yolacağım - lanet olası baş belası kız!"

Piers, Meghan'ın kardeşlerini ve kız kardeşlerini eve getirmek için nasıl canla başla mücadele ettiklerini düşündü. Kayıp kadının ailesini merak etti. Her ne kadar kendisi için her şey yolunda gitmiş olsa da, artık bir kızı kendi ailesinden çalmak gibi ağır taktikleri hoş göremezdi; çünkü onlar etten kemikten insanlardı, satranç tahtasındaki piyonlar değil. David atına binerken, "Ona göz kulak olacağım," diye söz verdi. Yine de onu görmemeyi içtenlikle umuyordu.

David atına bindiğinde başını salladı ve tekrar, "Lanet olası baş belası kız!" dedi. Sonra adamlarına gitmeleri için işaret verip uzaklaştılar, hem Piers hem de Baldwin arkalarından bakakalmıştı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," diye cesaret etti Baldwin, Piers'la rahatça konuşabileceğini bilerek. "Scotia tahtını ele geçirdiğinde çiğneyebileceğinden fazlasını ısırmış olabilir. Klanlar arasında barış kolay gelmeyecek."

Piers, dostunun ve hükümdarının ufukta kayboluşunu izlerken derin bir iç çekti. "Bilmiyorum," dedi, çaresizce. "Ele geçirdiğim topraklar bir zamanlar en tehlikeli açık alanlardı, ama şimdi en huysuzlar arasında bile huzur var." Bu gerçeği kabul etmek için bunu onaylamasına gerek yoktu. "Aslında stratejisi oldukça zekice. Hepsini evlendirebilirse, tek bir kişiye bile kılıç kaldırmak zorunda kalmayacak."

"Doğru," diye onayladı Baldwin.

"Yine de," diye ekledi Piers ciddi bir tavırla, "umarım yürürken dikkatli davranmayı bilir, çünkü bunlar öfkelenecek adamlar değil."

KEDİ.

Bu isim Gavin'in kaşlarını kaldırdı.

Ama bu sadece bir tesadüftü, diye düşündü. Birdenbire ortaya çıkıp zarif bir kediye benzemesi, onun bir kediden başka bir şeye dönüşmüş, adil bir halktan olduğu anlamına gelmiyordu.

Ve sadece onun çatısını tanıdığı herhangi bir adamdan daha hızlı inşa etmiş olması, bunu herhangi bir büyüyle yaptığı anlamına gelmiyordu; aynı şekilde gizemli bir şekilde ortaya çıkan sazdan çatıyı da o örmemişti.

O bir peri değildi.

Gavin böyle şeylere inanmazdı. Son zamanlarda kendi inancını korumakta yeterince zorlanıyordu.

Zaten güzel insanlar onun gibi yemek yemiyordu; kendisinin iki katı büyüklüğündeki bir adama yetecek kadar.

En azından öyle olacağını düşünmüyordu.

Aynı kütüğün üzerinde birlikte oturmuş, öğle yemeğini Cat ile paylaşıyordu... daha doğrusu, Cat'in yemeğini silip süpürmesini izlerken tek bir parça peyniri kemiriyordu. Kesesini yere sermiş ve içindekileri ikisinin de yiyebilmesi için üzerine sermişti. Ancak, bu sabah çoktan yemiş ve henüz saatin gelmemiş olması göz önüne alındığında, henüz çok aç değildi. Cat ise günlerdir bir şey yememiş gibiydi. Oturmuş, ağzını keten keseden yiyecekleri çıkarabildiğinden daha hızlı tıkıyordu. Masada iki erkek kardeşi ve açgözlü bir baba varken, çocukluğundan beri her lokma için böyle bir acele görmemişti.

"Böyle yesem," dedi Gavin, "bu ev kadar büyük olurum." Gerçi bu bir şikayet değildi. Sadece şok olmuştu ve iki erkek kardeşi ve çok açık sözlü bir kız kardeşiyle yaşadığı için dilini tutmaya alışkın değildi.

Yulaf ezmesi kekinden bir lokma ağzına atarken durdu ve ona baktı, yüzünde hafif bir dehşet ifadesi vardı, sanki öğle yemeğini ne kadar çabuk bitirdiğini şimdi fark ediyordu.

"Durma," diye güvence verdi ona. "Açsan, bunun geldiği yerde daha çok var. Nasıl bu kadar küçük kalabildiğini anlayamıyorum."

Cat gülümsedi, ama güzel ağzına bir lokma daha tıkmadan değil. Yutkundu ve sonra, "Kardeşim bunun sebebinin eklem yiyen bir belaya bulanmış olmam olduğunu söylüyor," dedi.

"Bir eklem yiyen mi?"

Kulağına sanki bir sır gibi fısıldamak için eğildi. "Görünmez insanlardan biri," dedi. "Yiyeceklerini alıyorlar ki sen faydalanamayasın." Başını salladı, yan tarafına baktı - kesinlikle kimsenin oturmadığı yere - sonra onu susturmak istercesine parmağını dudaklarına götürdü.

Gavin şaşkınlıkla ona baktı. Durum her geçen an daha da tuhaflaşıyordu.

O bir kedi değildi. Peri de değildi. Ve kesinlikle yemeğini görünmez bir goblin yulaf ezmesi hırsızıyla paylaşmıyordu! Buna inanmadı! Bir an bile inanmadı.

"Bu çok güzel!" dedi ve bir ısırık daha alıp ağzına attı.

Gavin kıkırdamadan duramadı. Hayatında hiç bu kadar tutkuyla yemek yiyen bir kadın görmemişti. Yeterince yediğinden emin olmak için porsiyonunu ortasına doğru itti. Kadın çiğnemeyi bıraktı, adamın torbadaki yiyeceği düzeltmesini izledi ve sonra dönüp ona yine parlak gülümsemelerinden birini sundu.

Gavin karnında, göğsüne kadar yükselen bir çarpıntı hissetti. Lanet olsun, böyle bir şeye her gün tanıklık edebiliyorsa, her öğünden memnuniyetle vazgeçerdi.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Benim geldiğim yerde, eğer kendi başının çaresine bakmazsan, hiç yemek yiyemezsin."

"Ben de," diye itiraf etti ve ona dikkatle baktı. "Peki, nerede olduğunu söylemiştin?"

İlk ortaya çıktığı andan itibaren merak onun değişmez yoldaşı olmuştu.

Konuşurken dizlerini kaldırdı ve bir kolunu dizlerinin etrafına doladı, bir çocuk gibi onları kucakladı. "Şurada burada," dedi akıcı bir şekilde, ama bakışları ona yan gözle bakmak için kaydı.

Bir şey saklıyordu.

Bunu hissetti ve bunun büyüyle hiçbir ilgisi olmadığını anladı.

"Evet, sanırım ben de aynısını yaşadım," diye şaka yaptı, zaten gerçeği söylemeyeceğini anlamıştı.

Güldü ve ayak parmakları -o sevimli küçük şeyler- toprağa gömüldü. Burada, ormana daha yakın olduğu için toprağı işlemek daha kolaydı. Ama bahçesini çok yakınına getirmek istemezdi, yoksa güneşi tamamen kaybedebilirdi. Ayrıca, sayısız ağaç köküyle de uğraşmak istemiyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Hayatının tamamını burada mı yaşadın?"

"Yaklaştık," diye cevapladı ve ona evinden, kız kardeşinin bir Sassenach ile evliliğinden ve her şeyi başlatan kan davasından bahsetti. Piers de Montgomerie, David of Scotia'dan ilk kez soyluluk unvanını talep ettiğinde, çevredeki klanların hiçbiri bu gerçeği kabul etmemişti. Aslında Gavin, ilk keçiyi kimin çaldığını bilmiyordu ama MacKinnon'lar ve MacLean'lar arasındaki kan davasına rakip olacak bir kan davası başlatmışlardı. Sonunda Montgomerie, kız kardeşlerini çalmış ve hemen onunla evlenmiş, bu süreçte Meggie'nin sevgisini kazanmıştı; kolay bir iş değildi. Gavin için önemli olan tek şey buydu. Kız kardeşi mutluydu, kendisi de mutluydu.

Ona hem erkek kardeşlerini hem de düğünlerini anlattı: Leith'in karısının önce Colin'e, Seana'nın da Broc'a göz koyduğunu ve Colin'in

hiçbir kadın istemediğini. Sonunda Colin, Seana'ya vurulmuş ve Leith, Alison'a gönlünü kaptırmış; gizlice toprak sahibinin karısına göz koyan Broc ise, Piers de Montgomerie'nin Sassenach kuzeniyle evlenmişti.

Ona bakış şekli, Gavin'i aniden rahatsız etti; sanki neden evinden kovulduğunu bir şekilde anlamıştı. Tek kelime etmedi ama gözlerindeki o kurnaz bakış ve ona yabancı gelen bir acıma duygusu vardı; ta ki kendi gözleriyle kendisine bakana kadar.

Seana ile olan anlaşmasını ona anlattı; böylece neden burada, ailesinden uzakta olduğunu daha iyi anlayabilsin diye. Bunun sebebi, asla yaşayamayacağı bir şeye bu kadar çok tanık olmaya dayanamaması değildi. Gavin kardeşleri ve kız kardeşi için mutluydu; gerçekten onlar adına seviniyordu.

Ama şimdi yetmiş dört yaşındaydı ve hiç kadın öpmemişti. Sadece bir kadınla yatmıştı ama hemen pişman olmuştu, çünkü vücudunun açlığını giderdikten sonra kadın utanmış bir şekilde kaçmış, Gavin ise ne yapacağını bilemeden onu bırakmıştı çünkü onu sevmiyordu. O sadece horozu ötmekte olan bir çocuktur. Ve şimdi, birbirlerini her gördüklerinde -özellikle de kocasının yanındayken- bakışlarını kaçırıyor.

O günden sonra Gavin, kardeşi Colin ve babasının karşı koyamadığı o parçasını inkâr etmek için o kadar çok mücadele etmişti ki. Kardeşinin kalbi yeterince dürüst olsa da, Colin nedense ardında dökülen gözyaşlarını hiç fark etmemişti. Ama Gavin fark etmişti ve ruhu, her kırık kalple birlikte ağlamıştı; çünkü kızın gözlerindeki o korkunç hüznü hatırlıyordu. Daha sonra, derslerine ve kutsal kitaplara o kadar dalmıştı ki, kadınlar onu görüp kaçmışlardı. Kız kardeşi Meggie bile, onun için inşa ettiği küçük kiliseye rağmen, onunla basit bir sohbet etme düşüncesi karşısında yüzünü buruşturuyordu.

Cat sessizliği bozana kadar ne kadar süre sessiz kalıp düşüncelere daldığını fark etmemişti. "Demek Seana burada tek başına yaşıyordu?"

Gavin başını salladı. "Babasıyla... ta ki kardeşim Colin ile evlenene kadar, evet." Ormana doğru el salladı. "Tenceresi şurada duruyor."

Cat yulaf ezmesinden bir ısırik alıp başını salladı. "Gördüm. Uisge beatha'sının çok iyi bir biranın kokusu var," dedi ona, adını eski dilde kullanarak. "Ama denemedim," diye güvence verdi. "İçki sunulmadan önce yeni bir bira içmek çok kötü şans getirir ve asla bir mon'un veya bir kadının içeceğini lanetlemeye cesaret edemem," diye düzeltti ve kıkırdadı. "Ama sanırım Seana ikramları konusunda cömert."

Gavin, tencere damıtma kabının etrafındaki tüm kedileri hatırlayarak kaşlarını çatdı. Seana'yı işte görmüş olamazdı. Hayır. Bir kedi olabileceğini düşünmek saçmaydı... orada oturmuş, ormanın gölgelerinde izliyordu. "Nereden bilebilirsin ki?" diye sordu, gözlerini inceleyerek. O kadar koyu bir yeşildi ki, insana zengin ve serin bir açıklığı hatırlatırdı. Ama kedi gözleri değildi, hiç de değil.

Cat ona sırtıttı, ayak parmakları tekrar kıvrıldı. "Tenceresinin etrafındaki çimenler tamamen yanmış!"

"Aha!" diye onayladı Gavin. Doğruydu; en azından bir metre boyunca damıtma kabının etrafında kanlı bir şey büyümedi. Viskinin otları yaktığında bir monun bağırsaklarına ne yaptığını boş yere merak etti ama söylemedi.

"Uisge Beatha'nın iyileştirme gücü var, biliyor musun? Bu tanrıların bir hediyesi ve kadim tarifleri korumakla sadece birkaç ölümlü görevlendirildi. Seana çok özel bir kadın."

Gavin, Seana'nın viskisine hiç bu gözlerle bakmamıştı. "Tanrılardan bir hediye mi?" diye tekrarladı, yere bakarak, onaylayıp onaylamadığından emin olmasa da başını salladı.

"Ve eğer tarifini seninle paylaşırsa çok şanslısın," diye ekledi Cat. "Seana sana çok güveniyor olmalı, öyle mi?"

"Bunu söylemedim," diye düzeltti Gavin. "Sadece ona tahıl vereceğimi ve kârı paylaşacağını söyledim."

Bir an bunu düşünmüş gibi göründü ve başını salladı. "Mantıklı."

Geriye bir tane yulaf ezmesi kalmıştı ve Gavin onu işaret ederek ona uzattı.

Narin kaşları seğirdi. "Emin misin? Çok fazla yemedin," diye itiraz etti.

Gavin ona güvence verdi, "Yeterince yaşadım kızım ve senin arkadaşlığın bana yeter."

İzlerken, yüzü içten aydınlandı. Yeşil gözleri şiddetle parlıyordu ve aniden elini uzatıp elmacık kemiğinde kalan mavi boyayı sildi; sadece ufak bir parçaydı, kimsenin dikkatini çekecek kadar değildi, tabii ki güzel yüzünün her santimini inceleyen biri hariç -ki inceleyen de oydu. Her bakışını çevirdiğinde, kendini her şeyi incelerken buldu - doğal bir şekilde yukarı doğru kıvrılan dolgun dudaklarından minik düğme burnuna kadar.

Önce geri çekildi, sonra adamın sadece yüzünü silmek istediğini anlayınca hareketsiz kaldı ve lekeyi ovmasına izin verdi. "Sen bir

rehbersin," dedi aniden. "Eğer seni memnun edersem, evini bitirmene yardım etmekten çok memnun olurum."

Gavin çok hızlı tepki verdi ve ellerini hemen indirdi. Savunmacı bir tavırla, "Yardıma ihtiyacım yok," dedi ve sonra pişman oldu çünkü kızın omuzları çöktü ve gülümsemesi yavaş yavaş soldu. "Ama evet," diye hemen yumuşadı, "eğer seni memnun edecekse, yardım edebilirsin."

Parlak gülümsemesi hemen geri geldi ve son yulaf ezmesini alıp, itiraz etmesine son bir kez fırsat vermek için önünde salladı. Adam itiraz etmeyince, yavaşça yedi, bu lezzetli ikramın tadını çıkardı ve Gavin, varlığının derinliklerinde bir tatmin duygusu hissetti. Bir şekilde, varlığı onu rahatlatıyordu ve doğruyu söylemek gerekirse, yeni evinin yapımından çok, onun yanında olmaktan daha fazla keyif alıyordu.

Aslında, hayatındaki hiçbir şeyden almadığı kadar, onunla konuşmaktan zevk alıyordu.

Bu gerçeği çok yakından incelemeye cesaret edemedi.

Günün geri kalanını birlikte kapının üzerinde çalışarak geçirdiler ve alacakaranlıkta, yerinde güzel, sağlam bir kapı vardı.

"Böyle bir işi nereden öğrendin?" diye sordu.

Ona göz kırptı. "Ben bilerek doğdum."

Gavin onun cevabına kaşlarını çatarak baktı.

Neredeyse bütün gün boyunca konuşmalarına rağmen, onun hakkında hâlâ neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

"Eviniz için bir rehber noktası seçtiniz," dedi, günün işini hayranlıkla izlemek için geri çekilirken.

Ormanın koynuna yaslanmış küçük ev, göze batacak kadar açıkta değildi, ama ağaçlara da o kadar yakın değildi ki, büyük bir yangın ormanları tehlikeye atabilirdi. Chreagach Mhor'un eteklerine kurulmuş olması, yayla rüzgarlarının en şiddetlisinden korunacaktı. Yukarıda, Chreagach Mhor, öğleden sonra gökyüzüne karşı yükseliyor, manzaraya hükmeden görkemli bir hükümdar gibi görünüyordu.

Cat kollarını kavuşturmuş küçük evi inceledi. "Cailleach Bheur sana gülümsüyor," dedi.

Cailleach Bheur, canlıları sert rüzgârlardan korumak için dağlara tırmanan, kışın mavi yüzlü annesiydi. Gavin, batan güneşin silüetini oluşturduğu uçurumun tepesindeki kaleye baktı ve MacKinnon'ların ilk karısını düşününce ürperdi. Kocasına yeni doğan bebeklerini verdikten sonra kendini o kule penceresinden aşağı atmıştı. Ölümü, otuz yıllık bir kan

davasını alevlendirmiş ve tüm komşu klanları bir taraf seçmeye zorlamıştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hepsi MacKinnon'ları seçmişti. Yeni karısının ona yeni bir bebek doğurmuş olması sevinç verici bir olaydı. Geceleri, yüksek penceresindeki altın ışığıyla gri kule, karanlıkta bir mum gibi, yol gösterici bir ışık gibi görünüyordu.

"Eski tanrılara inanıyor musun?" diye sordu Gavin; hem merakından hem de son zamanlarda kafası karışan zihnini yatıştırmak için. Onu ilk gördüğünde, boyalıların mavi boyasını takıyordu; bu, büyükbabası dahil hiç kimsenin ilk elden tanık olmadığı bir şeydi, çünkü o insanlar da tıpkı hikâyeleri gibi, yaşayanların hafızalarından çoktan silinmişti. Şimdiyse, yanındaki tuhaf kadın dışında, sadece birer efsaneydiler.

Ellerini kalçalarına indirip ona sorgulayıcı bir bakış attı, gözleri onu süzdü. Sonra omuz silkti. "Bir adamın neye inandığının ne önemi var, Gavin Mac Brodie... yeter ki bir şeye inansın?"

Gavin, cevabın basitliği karşısında şaşkına dönerek gözlerini kırıştırdı.

"İnançla soru olmaz, ama inanç olmadan da cevap olmaz." dedi.

Bir hamlede hem merakını hem de kararsızlığını öldürmüştü.

Orada durup ona baktı, tırnaklarının altındaki kirin veya yanaklarındaki kirli lekelerin bile güzelliğini hiç azaltmadığı güzel yüzüne hayran hayran baktı. "Sadece mavi boyayı merak ediyordum."

Yeşil gözleri vahşice parlıyordu. "Halkımın âdeti bu," dedi, ama yüz ifadesi daha fazlasını sormasına izin vermiyordu.

Gavin iç çekti. Sanki eksik kalmaya mahkûmdu, çünkü onu bağlayıp cevaplar için işkence etmek dışında, cevap vermeye hiç niyeti yok gibiydi.

Gavin'in ayrılma vakti geldiğinde, büyük bir hayal kırıklığı hissetti; ancak bunun neredeyse tamamlanmış evinden ayrılmak zorunda kalmasıyla pek ilgisi yoktu. Cat'ten ayrılmaya henüz hazır olmadığını fark etti, ama ayrılması gerektiğini biliyordu. Orman tanıdıktı ama geceleri sinsî sisin içinde dolaşmaya razı olacak kadar da tanıdık değildi.

Gavin, onun kendisiyle gelmeyeceğini bildiğinden ve onu yanında tutmanın bir yolunu bulmayı umarak, ona evini kullanmasını teklif etti. İyi bir çatının kullanılmadan kalması için hiçbir sebep yoktu, diye düşündü; özellikle de onu yapan kendisiyken.

Neyse, zaten gidecek başka yeri olmadığından şüphelenmeye başlamıştı, çünkü oraya gitmek için pek de acelesi yoktu. Bu sefer bilerek

onu koruması için hançerini, ısınması için tartanını ve çuvalda kalan tüm yiyecekleri yanında bıraktı.

Ama yine de gitmek istemiyordu.

Gavin, yeni evinin kapısında, ekose kumaşına sarınmış bir şekilde dururken, en uzun an boyunca, en büyük özlemi hissetti... ona ulaşmak... dokunmak.

Gözlerindeki bir şey onu davet ediyordu... ama yine de... kendine tam olarak güvenmiyordu; ne beklediğini de tam olarak bilmiyordu. Tek bildiği, bedeninin ağrıdığı ve eğer bir şans verilirse, çiçeğinin tatlı sıcaklığını hissedip onu kucaklamayı çok isteyeceğiydi.

Sertçe yutkundu, isteksizce de olsa onu bırakıp kendini geri çekti. Sırtını ona döndü ve bacaklarına ormana doğru hareket etmelerini emretti, sadece bir kez arkasına baktı... ama bu onun sonu oldu, çünkü alacakaranlıkta bir rüya gibi görünüyordu... rüzgarın fısıltısıyla yok olacak güzel bir hayalet.

Kadın el salladı, adam da dönüp gitmeye hazırlandı, sabahleyin kadının hâlâ orada olmasını umarak.

Bu gece kardeşlerine taşınmak istediğini söylemeye karar verdi. Küçük eve yerleştikten sonra Cat'in nereye gideceğini kim bilir? Ama belki de kabul ederse, akrabalarının arasında bir sığınak bulmasına yardım ederdi. Bunu aklında tutarak, ormana bambaşka bir gözle bakarak evine doğru yola koyuldu.

Ateş böcekleri yolunu göstermek için yanıp sönerken ve kediler yanından geçerken, o, ateşböceğini düşündü. Belki de, sadece belki de, orada gerçekten bir sihir vardı.

Eğer öyleyse, Cat kesinlikle güzel insanlardan biriydi, çünkü gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ışık vardı ve ertesi gün o güzel yeşil mücevherleri göreceği düşüncesiyle içini çekti.

Birkaç gün içinde ikinci kez ılık çalıp şarkı söyleyerek evine döndü.

BÖLÜM 5

Dışarıdaki yoğun sisin arasından sadece bir parça ay ışığı sızıyordu. Kule penceresi bir süreliğine açık kaldı, ama geceler artık daha soğuktu ve hava artık alacakaranlığın ötesinde hiçbir sıcaklık taşımıyordu.

Ebe Glenna, yatak odalarının kapısında belirdi ve oldukça sert bir ifadeyle baktı; oysa Iain MacKinnon'ın gözü sadece karısında ve yeni doğan kızındaydı. Page'in başucunda oturan kocası, bebeğini şımartıyor, yüzüne doğru gülümsüyor ve parmak eklemlerini minik elmacık kemiklerinde saygıyla ovuyordu.

"Sanırım senin burnunu çekmiş," dedi Page, Glenna'yı odaya davet ederek.

"Öyle deme!" diye karşılık verdi Iain, gücenmiş bir sesle, kaşlarını çatarak. "Bu tatlı çocukta sadece seni görüyorum!"

Page'in tartışacak hali yoktu ama Iain'in burnunu kesinlikle görebiliyordu ve bebeğin gözleri de onundu; güneş ışığıyla aydınlanmış kehribar rengindeydi.

"Siz iki güvercin ötüşmeyi bitirdiğinizde, Bodachan Sabhail'den ufak bir ziyaret aldık," diye yakındı Glenna.

Karısı yüzünü sıvazladığında, Iain açıkladı. "Ahırda bir hayalet."

"Yeni mumlarla dolu bir paletimiz eksik!" diye bağırdı Glenna. "Ah, ama kahretsin! Ama bütün günü o mumları şekillendirmekle geçirdik, sonra hepsini düzleştirip sertleştirdik ve şimdi hepsi gitti - sonuncusu bile!"

"Kalan mumları misafirlerimize ver," dedi Iain neşeyle. "Buradaki ziftimizi kullanabiliriz, endişelenme Glenna."

Glenna kapıdan ayrılmadı. "Hayır! Bebekle olmaz!" diye haykırdı. "Duman ciğerlerini karartacak!"

Hem Iain hem de Page, abartılı ifadeye hafifçe gülümseyerek ona baktılar. Bu çocuk, kesinlikle bu klanın her üyesi tarafından korunup şımartılacaktı; bundan şüphe yoktu; özellikle de, bebeğin başucunda kelimenin tam anlamıyla bütün gün geçirdikten sonra erkenden yatağa giren ağabeyi tarafından. Ağabeyi, onu Sassenach sürüsünden koruduğunu iddia etmişti. Iain, bebeği kimsenin çalmayacağına dair ona güvence vermiş

olmasına rağmen, David'le yaşadığı çileden sonra hâlâ biraz güvensiz hissediyordu şüphesiz. Zavallı çocuk neredeyse ayakta uyuyakalmıştı ve Glenna onu uygun bir yatağa götürmüştü.

Glenna kendi kendine homurdandı. "Neden en iyi erzaklarımızı o Sassenach'ı seven serseriye harcıyoruz?"

Söz konusu serseri, İskoçya Kralı Davut'tan başkası değildi ve Iain ile Page, birbirlerine eğlenerek baktılar. Anlaşılan, çıkarı olan tek kişi en büyük oğulları değildi.

"Kalan mumları David'e ver," diye emretti Iain, Glenna'nın dehşetine rağmen.

Odadaki ışık, sanki kendi isteğiyle, yüz ifadesiyle kararmış gibiydi. Oysa aslında kalan mumlar, fitilleri mumun içinde boğulmuş, küle dönmüştü.

"Onlar gidene kadar idare edebiliriz, bu arada sen de biraz daha yapabilirsin," diye önerdi Iain. Page'e sevgi dolu bir göz kırptı.

Glenna iç çekti. "Peki, ne zaman olacak, lütfen? O haylazlar bir haftadan fazladır buradalar, kızıdan haber yok. Ne zaman gidecekler?"

"Bölgeden kaçtığından emin olduklarında," diye önerdi Iain. "Görünüşe göre David, kardeşini yatıştırmak için onu bir İngiliz lorduyla evlendirmeyi umuyor, ancak kız isteksiz görünüyor."

Page hafifçe güldü. "En azından öyle!"

"Yazıklar olsun!" diye azarladı Glenna. "O iğrenç adam sana da aynısını yaptıktan sonra, oğlunu çaldıktan sonra nasıl ona sığınabiliyorsun? Herkesin iyiliği için böyle davrandığına inanması umurumda değil. Ona bu hakkı kim verdi?"

"O tahtın yasal hak sahibidir," diye düşündü Iain.

"Hıh! Sen de öyle!" diye karşılık verdi, ayağını yere vurarak. "Aslında oğlunuz da öyle! Yumruğum da öyle," dedi, hem Page hem de Iain'in görebileceği şekilde yumruğunu kaldırarak.

Page güldü, ama bu tartışmanın sadece sınırları bozacağını biliyordu. Iain o anda bebeğe hayran kalmıştı, ama Glenna'nın kocasının öfkesi nihayet dinene kadar peşini bırakmayacağını da biliyordu. "Aynı şey değil," diye önerdi Page.

Glenna sadece "Öyle değil mi?" dedi ve elleri tekrar kalçalarına gitti.

"Geçmişe takılıp kalmayalım," diye çıkıştı Iain, bebeğe kocaman gülümseyerek. "Bu kadar umut varken olmaz." Dudaklarıyla bebeğin çenesini gıdıkladı.

"Çok iyi," diye yumuşadı Glenna. "Ama bundan hoşlanmayacağım!" dedi ve hızla uzaklaştı.

Iain, kapıya hiç bakmadan sandalyesinden kalktı. Kızlarını sıcak bir gülümsemeyle Page'in kollarına bıraktı ve "Seni seviyorum sevgili karıcığım. Ve tıpkı sana benziyor," dedi.

Page, kocasının inatçı ve kör olduğunu düşünerek sadece gülümsedi, ama ne yazık ki kocası ona olan aşktan kör olmuştu ve hayatında ilk kez böyle bir bağlılığın gücünü anladı.

Adamın, azalan mumlardan birine doğru ilerleyişini, mumu ve tutucusunu kaldırmasını izledi. Mumunu meşaleye taşıdı, sonra da mumu tutucusundan çıkarıp alevi yaktı. Mum hemen alevlendi ve odayı kirli turuncu bir ışıkla aydınlattı.

"Sence ne zaman gidecek?" diye sordu Page, kocasının geniş omuzlarına hayranlıkla bakarak.

Iain, koyu kehribar gözlerinde alev noktaları yansıyarak ona döndü. "Umarım yakında, yoksa iyi niyetim tükenir. Tanrı'nın nefesi ama o kadar çok kötü niyet doğuruyor ki."

Page bunun üzerine ayıldı ve dürüstçe, "Barış adına kimi bastırıldığı umurunda değil gibi görünüyor," dedi. Bebeği kollarında salladı, Iain'in oğluna yaptıklarını hatırlayarak hafifçe ürperdi. Zavallı çocuk, babasından alındıktan sonra aylarca konuşmamıştı ama bunu kocasına hatırlatmaya cesaret edemedi. Yine de, "Bu sefer ona güvendiğinden emin misin?" diye sormak zorundaydı.

Iain mumu üfleyip tekrar yerine yerleştirdi. İkisini de bir masanın üzerine koydu, sonra pencereye gidip panjurları kapattı ve yatağın yanına geri döndü. Gülümsemesi soldu ve şeytani ışıktaki Page, onun yumuşak kalpli kocası olduğunu kolayca untabildi. Meşalenin turuncu ışığında, kollarındaki çocuğuna bakarken gözleri gölgelendi. Tek kelime etmesine gerek yoktu çünkü Page içgüdüsel olarak ne düşündüğünü biliyordu.

"Güvenin hiçbir şeyle alakası yok," dedi ona. "Kral olsam da olmasam da, eğer David bana tekrar ihanet ederse, kalbini sökerim ve eminim ki o da bunu biliyordur. Yine de emin olmak için, sen burada... odamızda güvende kalacaksın... ve sen, bebek ve oğlum her zaman nöbet tutacaksınız."

Planlandığı gibi Gavin, kardeşlerine yaklaşan ayrılığının haberini verdi. Kimse en ufak bir şaşkınlık yaşamamış, hayal kırıklığına da uğramamıştı.

Açıkçası, mevcut düzenleme hepsini aynı derecede rahatsız ediyordu, ancak yine de bir protesto gösterisi yaparak, malikanenin her zaman onun evi olacağına dair ona güvence verdiler; özellikle de uzun kışlar boyunca, soğuk rüzgarlar bir mon'un kemiklerinin her bir zerresine işlerken.

Tam da onlara Cat'ten bahsetmek üzereydi ama nedense bu bilgiyi kendine sakladı; belki de onları bu kadar kolay affettiğini düşünmesinler diye. Cat'in evdeki varlığı zaten geçiciydi ve kışlar gerçekten de uzun ve soğuk geçecekti. O zamana kadar Seana'nın haggisi çok daha iyi olurdu ve gidecek bir yeri olduğunu bilmek onu rahatlatırdı.

Her ne kadar sahip olduğu her şeyi küçük eve taşımaya henüz hazır olmasa da, birkaç malzeme çıkardı ve eve vardığında yine şaşırды.

Yeni eve girdiğinde, Cat'in odanın ortasına taşlarla küçük bir çukur kazdığını gördü. Yukarı baktığında, dumanın tavandaki küçük bir açıklıktan dışarı çıkmasına izin verdiğini gördü. O kadar ustaca yapılmıştı ki, daha önce fark etmemişti.

Odada yarı yanmış, sönmüş birkaç mum vardı ve ev balmumu gibi kokuyordu, hala mobilyasız olmasına rağmen şirin, küçük bir kulübe görünümündeydi. Yatağını getirip birkaç küçük eşya yaptıktan sonra neredeyse hazır olacaktı.

Malzemelerin nereden geldiğini sormadı. Burada herhangi bir büyü varsa bile umurunda değildi.

"Kışın, yakacak odunlarınızı duvarlara dayayarak yakabilirsiniz," dedi. "Soğuktan korunmanıza yardımcı olur." Yakacak odun yığınlarını duvarlara sabitlemek için destek gibi bir şey yaptığını görebiliyordu.

Elbette yalıtım için çift duvar kullanmak dahiyane bir fikirdi, ancak Gavin onun parmaklarını kemiğe kadar çalıştırdığını görünce pek de memnun olmadı; öyle olmalıydı; bütün bu iş sihirli bir şekilde gerçekleşmemişti.

Erkeklerin işini erkeklerden daha iyi, hatta kendisinden çok daha iyi yapan bir kadınla hiç tanışmamış olmasından bahsetmiyorum bile. Başını kaşıdı, "Ah, kızım... Sana bunların karşılığını ödeyemem."

İyilikle gülümsedi. "Çok güzel ifade ettin ya... arkadaşlığın bana fazlasıyla yetiyor, Gavin Mac Brodie."

Ve öyle de oldu. Öyle de oldu. Kendi adına, birkaç gün kalmaya karar verdiğini görmek onu memnun etmişti.

Su bulma meselesine gelince, Cat bir fal çubuğu yaptı ve ardından bölgede volta atmaya başladı. Gavin ise onu takip ederek, kazmadan kuyu suyunu nasıl bulacağını merak ediyordu. Aslında, böyle bir şeyi Büyükannesi Fia'dan duymuştu ama daha önce hiç kimsenin bunu yaptığını görmemişti.

Öğleden sonra erken saatlerde, bir yer bulmuş, ona güvenmesini söylemişti ve Gavin de güvendi. Şüphelerini bir kenara bırakıp kazmaya başladı. Bütün gün, ertesi gün ve ertesi gün boyunca kazdı, Cat'in bu işte yardım etmesine hiç izin vermedi - çünkü, kahretsin, o bir erkekti ve bir erkek üzerine düşeni yapmalıydı.

Kadını izlemeye zorladı -ve yemek yemeye zorladı, çünkü bunu yapmayı seviyor gibiydi- ta ki çukuru bir cesedin ayakta durabileceği kadar derin olana kadar. Bu arada kadın, bacaklarını çukura sarkıtmış, durmadan sohbet ederek, adamın üstünde oturuyordu - bu kolay şakalaşmanın, açığa çıkardığından daha fazlasını gizlediğinden şüpheleniyordu.

Öte yandan, ona açıklamaktan çekinmediği başka şeyler de vardı.

Allah yardımcısı olsun, başka bir adam olsaydı, herhangi bir anda elini uzatıp başparmağını o güzel yerlerin üzerinden rahatça geçirebilirdi.

Daha da çekici olanı, şehvetli ruhuna lanet olsun, yüzünü onun bacaklarının arasına gömüp vücudunun kuyusundan içebilirdi.

Şu anda hissettiği en şiddetli susuzluğun suyla pek ilgisi yoktu.

Bunun yerine, hiçbir şey söylemeden, öfkeyle küreklemeye devam etti, onu baştan çıkaran güzel bacaklarının ve o koyu kıvılcık buklelerinin ötesine bakmaya çalıştı. Küreklemeye devam ettikçe ve kadın oturdukça, daha da yaramazlaşıyor gibiydi.

Gavin, onun kendisini ayartmaya gelen şeytanın ta kendisi olup olmadığını merak etmeye başladı.

Kedi ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Daha önce hiç bir erkekle yatmamıştı ama halkı dindar değildi. İstedikleri yeri seviyorlardı. Ve şu anda, işleri karıştıracak olsa da, Gavin Mac Brodie'yi istiyordu.

Onun çukurunda, çıplak sırtıyla, böylesine çılgınca çalıştığını görmek onu gülümsetti. Daha önce hiçbir erkeğin, zevklerini kaçırmamak için bu kadar çaresizce çalıştığını görmemişti ve aklından geçen bu olduğunu çok iyi biliyordu. Koyu yeşil gözlerindeki şehvet parıltısını ve bacaklarının arasından attığı gizli bakışları fark etmişti.

Ama ona sunduğu anlık görüntüler de bir tesadüf değildi.

Onunla tanıştığı andan itibaren ona doğru çekilmişti. Aslında, öyle olmasaydı şimdiye kadar çoktan gitmişti, özellikle de hâlâ onu aradıklarını bildiği için.

Ama nedense bir türlü gidemiyordu.

Kuzeye kaçarsa, bu hareketi önceden tahmin edeceklerine ve yayaysa onu hemen yakalayacaklarına kendini inandırmıştı. Ve bu muhtemelen doğrudu, bu yüzden kendine bir at çalmayı planlamıştı. Ama gerçek şu ki, artık gitmek istemiyordu.

Çukuru giderek derinleşiyordu ve yakında onun ulaşamayacağı bir yerde olacaktı. Umutsuzca, ona ulaşmaya çalışmasını ummuştı - ah, ama tanıdığı o tacizci aptallara hiç benzemiyordu.

Melek yüzlü, tatlı, nazik bir adamdı, vücudu ise nefesini kesiyordu.

"Artık bir molaya ihtiyacın yok mu?" diye sordu.

"Hayır!" Ona bakmayı reddetti ve Cat hafifçe kıkırdadı. "Yorgun değilim," diye ısrar etti.

Çukurun kenarından kayarak, adamın onu tanımaktan başka seçeneği kalmayacak şekilde ilerledi ve bacak bacak üstüne attı, aşağıdan gördüğü manzaranın gayet açık olduğunu biliyordu. "Hiç aç değil misin?" diye sordu ona, bildiği en baştan çıkarıcı şekilde.

Aniden durdu, küreğine yaslandı ve ona baktı, gözleri onun kışının ay ışığına ve sadece kendi gözleriyle sergilediği diğer sırlara takılınca yutkundu. Dudaklarını yaladı ve Cat çukura atlayıp onu vahşice öpmek istedi. Yakında gitmekten başka seçeneği kalmayacaktı ve Gavin'e gerçekten istediği şekilde teşekkür etmeden gitmek istemiyordu.

"Ah, kızım," dedi ve sanki kendisiyle onun sunduğu cazibe arasında daha fazla mesafe koymaya çalışıyormuş gibi çukurun uzak duvarına yaslandı.

Cat iç çekti. Adamın nereden geldiğini merak ettiğini biliyordu ama henüz kendini açıklamaya hazır değildi; belki de kısmen, özellikle de kardeşinin kim olduğunu öğrenirse, eve dönmek zorunda kalabilirdi. Aidan, Aed soyundan gelen son kişi, Donald MacAlpin'in torunu, Kenneth'in kardeşi ve Dal Riata Kralları'nın sonuncusuydu.

Aed'in ölümünden sonra akrabaları Dağ'a kaçmış ve orada kalmışlardı. Çoğunlukla kendi hallerindeydiler ve siyasete hiç ilgi duymuyorlardı. Ancak tahtın uzak bir talipisi olarak David, Aidan'ı bir tehdit olarak

algılamıştı. Cat elindeyken, ağabeyinin ona asla meydan okumayacağına inanıyor gibiydi.

Ama kardeşini tanımıyordu.

Aidan, Scotia'yla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu ama onu kışkırtmak uyuyan bir ejderhayı dürtmek gibiydi.

Eğer Gavin gerçeği öğrenirse onu İngiliz uşağına mı teslim edecekti yoksa onu kendisi mi eve götürecekti?

Kedi, bir Sassenach'ın karısı olmaktansa ölmeyi tercih eder.

Fiziksel olarak mümkün olduğu kadar çukurun kenarına doğru kaydı ve deliğe baktı. "Çok güzel," diye ilan etti.

Arkasının altındaki kenardan birkaç gevşek toprak parçası düştü ve aniden aklına bir fikir geldi.

"Ama su yok" diye yakındı.

Sırıttı. "Henüz değil."

BÖLÜM 6

Gavin artık çukurdan dışarıyı bile göremiyordu, ama karşıdaki gölün kıyılarının şu anda olduğundan kesinlikle daha yüksekte olduğunu hissetti ve bunu ona söyledi. "Burada su yok," diye duyurdu, küreğini attığı ilk yerde kuyu suyu bulacaklarına inanmanın ne kadar aptalca olduğunu düşünerek -ister inansın ister inanmasın-.

"Ey imanı kıt olanlar!" dedi.

Gavin, kutsal kitabından çok tanıdık gelen bu cümleyi duyunca kaşlarını kaldırdı. "Bunu nereden duydun, kızım?"

"Neyi duydun?"

Çukurun en ucuna doğru kaydı ve çukur duvarından aşağı ayaklarının üzerine bir toprak şelalesi döküldü. Kaşlarını çattı. "Az önce söylediğin şey."

Kaşlarını çattı. "Eh, bunu kendimden duydum, aptal herif, çünkü az önce söyledim. Söylediklerimi duymadın mı?" Sonra ona sırtıttı ve yaramaz gülümsemesiyle ona zarar vermek istemediğini belli etti.

"Önemli değil," diye homurdandı Gavin, kadının kendisine olan inancının eksikliğine bir değil iki kez değinmiş olmasından rahatsız olmuştu.

Doğru muydu?

Yolunu mu kaybetmişti?

Zaten nereden bilecekti ki? Kendini mavi boyayla boyayan bir pagandı. Aslında, belki de, sadece belki de, bir periydi ya da bir cindi - ya da o diğer sinir bozucu ruhlardan biriydi.

Ama hiç de sinir bozucu biri değildi.

Aslında, tanıdığı en hoş insandı; özellikle de evi, kıyafeti olmayan ve uzun zamandır yemek yemediği için görgü kurallarının hiçbirini unutmuş biri için.

Hala onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu gerçek, küreğini her saplayışında onun moralini bozuyordu.

Eğer onu terk ederse, onu nasıl bulacaktı? Nereden geldiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu!

Son birkaç gündür kendini uzun zamandır olmadığı kadar canlı hissediyordu ve bu hissin bitmesini istemiyordu.

Seana'nın içkisinden sarhoş olmak gibiydi, tek farkı bir damlasına bile dokunmamış olmasıydı.

Birdenbire hissetti ki...

Seana'nın tekrar "Sevgilerimle, Gavin Mac Brodie," dediğini duydu. Eğer aşk bir tür büyü değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

Gavin, Cat'e baktı ve düşündü... Kalbini bu kadar çabuk ve farkında olmadan kaybetmek mümkün müydü? İki insanın birbirini sevmek için anlaşması gerekmiyor muydu?

Kız kardeşi Meggie'yi ve Sassenach'ın onu nasıl çaldığını düşündü. Meggie'nin iyi bir mücadele vereceğinden oldukça emindi. Ama yine de oradaydı... o Sassenach'ı seviyordu.

Peki ya Colin? Kardeşi kesinlikle aşkı aramaya gitmezdi. Ama yine de onu bulmuştu.

Leith'e gelince, görünüşe göre Leith Alison'ı her zaman sevmişti, ancak bu gerçeği bir şekilde kendine saklamıştı.

Tüm bunlar karşısında kafası karışan Gavin tekrar küreklemeye başladı ve Cat ayağını uzatıp o sevimli ayak parmaklarıyla onu kızdırırken kıkırdadı. Ah, ama onları ısırmayı kafasına koymuştu; sert değil, ama yetişkin bir adamı kızdırmanın ne kadar tehlikeli olduğunu ona gösterecek kadar, özellikle de kendisi gibi zayıf bir adamı. Ve kesinlikle zayıftı; aklını işine vermek için elinden gelen tek şey buydu.

"Düşeceksin," diye uyardı.

"Ben değilim," diye küfretti ve sonra kendini daha da tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarına yerleştirdi.

Aniden nefesi kesildi ve tam üstündeki çukura düşerek onu geriye doğru savurdu, duvara çarptığında üzerine çıktı. Adam küreği kenara itti, ona zarar vermesini istemiyordu. Tam karnına oturdu, tatlı nemli parçaları teninde sıcaktı ve adamın kalbi boğazına kadar fırladı.

Ona boğazından gelen bir kahkaha attı ve kadın incecik bacaklarını beline doladığında adam yutkundu.

Güzel dudakları şeytanca kıvrıldı. "Beni kurtardın," diye ilan etti.

Gavin başını zar zor sallayabildi, zar zor. "Çok fazla tehlike yoktu," diye onu rahatlatmıştı, güçlükle yutkunarak. "Sadece birkaç metre düştün."

Gavin'in kalbi daha hızlı atıyordu. Ona verdiği tepkiyi ölçerken kanı kaynıyordu.

Hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi görünüyordu ve vücudu kendi iradesiyle canlı hissediyordu.

Onun da bunu bildiğini biliyordu ve gülümsemesi bir üst seviyeye çıktı, kıvrımı şehvetli ve yaramazdı.

Gavin yutkundu. "Ah, ama bacakların çok güçlü," dedi zayıf bir sesle, boğazındaki yumrunun yükseldiğini hissederek.

Ve yükselenler sadece bu değildi.

Elleri nemlenirken ağzı kurudu.

Gavin, kızın elinin göğsünün derisinde açılmasıyla bir zevk şoku hissetti. Parmakları meme uçlarında gezinirken vücudu tamamen sertleşti.

"Ah, kızım," diye itiraz etti ama söylemek üzere olduğu şey boğazında düğümlendi, çünkü kız dudaklarını çıplak tenine değdirmek için eğilmişti; Gavin'in başını döndüren sıcak, ıslak bir öpücüktü bu.

Ona yaramazca gülümseyerek baktı ve kalbi şiddetle çarpmaya başladı.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun," diye uyardı.

Yavaşça başını salladı, gözleri alaycıydı. "Ah, ama ben yapıyorum," dedi ve bacaklarını tekrar beline doladı, özel bölgesini karnına bastırdı.

Gavin bir baş dönmesi dalgasıyla daha mücadele etti. Bütün kanı beynine aktı - ama hepsi değil, Tanrı onu korusun!

Elleri sırtında kayboldu ve kemerinden fren kabını çözdü, kenara çekip aralarından çekti, böylece Gavin'i gözlerine ve onun hilelerine karşı tamamen korumasız bıraktı.

Birazcık arkasına uzansa, küreğinin sapı kadar sert bir sırık bulacaktı.

Aniden geri çekildi, kışının çatırtısıyla adamın ereksiyonuna dokundu, yeşil tuniğini yukarı kaldırdı ve sıcaklığını yumuşak, sıcak etine yasladı.

Gavin aniden ateşinin çıktığını hissetti. Teni yanıyordu. Kanı yanıyordu.

Bedenlerini birleştirmek için şu anda yapması gereken tek şey onu kaldırıp geriye doğru hareket ettirmek... biraz... ve nazikçe penisinin üzerine yerleştirmektir. Çukur, bacaklarını bir tarafa, omuzlarını diğer tarafa dayayıp kadının kendi isteğiyle üzerine binmesine izin verecek kadar küçüktü.

Alnında ter damlaları birikmişti.

Kalp atışları kulaklarında uğulduyor, kanı damarlarında şarkı söylüyordu.

Bir an ikisi de birbirlerine baktılar.

Cat, gözlerindeki arzuyu fark ederek nefesini tuttu, bundan etkilenmiş, heyecanlanmıştı. Tam da umduğu şeydi ama şimdi onu görmek onu güçsüz bıraktı. Kalbi kaburgalarına şiddetle çarpıyordu ve aniden kuruyan dudaklarını yaladı.

Gavin Mac Brodie'de onun yüreğine dokunan bir şey vardı; daha önce hiçbir erkekte hissetmediği bir şey.

Sanki mükemmelmış gibi ona baktı.

Bu hissi seviyordu... Ona hissettirdiği her şeyi seviyordu... Tenindeki her titremeyi... Tenindeki her karıncalanmayı... Ağzından çıkan her kelimeyi seviyordu.

Ve şu anda, tek istediği onu derinlerinde hissetmektir. Kendini bunun için saklamıştı... tam da bu an için. Reddettiği her öpücük, engellediği her dokunuş... çünkü bu inanılmaz duyguyu arıyordu.

Ve bunu hiç beklemediği bir yerde, bir İskoç yabancının kollarında bulduğunu düşünün.

Ağzını açtığını biliyordu; itiraz etmek içindi ama duymak istemiyordu. Parmağını dudaklarına götürdü.

Biraz yutkunduktan sonra Cat dudağını ısırdı ve geriye doğru kaydı, onu öpmek için hareket ettiğinde poposu kalkacak şekilde eğildi.

İlk başta garipti, dudakları hafifçe birbirine değiyordu, erkekliğinin üzerine doğrulup en mahrem dudaklarını onun sıcak, dikleşmiş etine değdiriyordu. Aynı anda ağzını araladı ve adam dilini çekingen bir hamleyle savurdu. Bu samimi okşama, ağızlarının birleşmesiyle birlikte, içinde bir zevk dalgası yayıldı.

Kedi onu kabul etti, titrek bir nefes aldı, dilini yaladı ve fazla düşünmeden, tereddüt etmesine izin vermeden, kendini onun şaftının üzerinden kaydırıp ve üzerine doğru eğildi.

Şiddetle titredi, inledi, o da aynısını yaptı, bedenleri bir oldu.

Gavin boğazının derinliklerinden inledi, hayatında hiç hissetmediği kadar büyük bir haz duyuyordu; bakire olarak ilk kez bile başına böyle bir kan hücumu hissetmemişti.

Sızlandı ve hepsi bu kadardı.

Kürek unutulmuş, çukur ihmal edilmişti; nerede olduklarını umursamadan, bedenleri en güzel uyumla birlikte hareket etmeye başladı.

Kadın, onu nazikçe, acele etmeden sürüyor, vücudu onun şaftını sıkıca kavırıyor, onu tatlı tatlı sömürüyordu.

Ter içinde, kir içinde ama farkında olmadan birbirlerinin bedenlerini öptüler. Adam dilini göğüslerine sürttü, teninin tuzunu tattı, meme uçlarını emdi, bedenine taptı.

Ayakları daha sağlam bir destek arıyordu, küreğinin düz ucuna tutunarak, vahşi bir terk edilmişlikle vücuduna doğru hareket ederken, küreği altındaki toprağa doğru tekmeliyordu.

Aman Tanrım, çok tatlıydı.

Verdiği her dokunuş saf bir büyüydü.

O sihirli olmalı.

Zaman kadar eski bir dansta birlikte hareket ettiler, Gavin vücudunun etrafında kasıldığını hissedene ve bu, içinden dalga dalga inkâr edilemez bir zevk dalgası yayana kadar birlikte hareket ettiler. Çıglık atarak, tohumunu onun rahminin derinliklerine döktü.

Ancak ikisi de sonunda hareket etmeyi bıraktığında ve kadın onun çıplak göğsüne uzandığında, bedenleri efordan ıslakken, birdenbire ayak bileklerine kadar suyun içinde olduğunu fark etti.

Gözlerini kırptırdı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı; ama sadece onun kolları arasında cennete gidip geldiği için değil.

Suya çarpmışlardı.

Kuyu suyla dolmaya başlamıştı.

BÖLÜM 7

Uzun zaman önceki o ilk seferin aksine, en ufak bir pişmanlık yoktu. Gavin sadece coşku hissediyordu.

Gülerek Kedi'nin dudaklarından öptü, yine titredi.

Dilinden üç garip kelime dökülmeye çalıştı ama bunlar onu ürküttü ve kendini tuttu.

Gülümsemesi öylesine neşe doluydu ki, gözleri ışıldıyordu. Yanakları kızarmış ve güzeldi. "Sana biraz olsun inanmanı söylemişim, değil mi?"

Gavin tekrar güldü ve kuyu bacaklarına kadar dolarken onu kaldırdı.

"Kahretsin!" diye haykırdı. "Sen gerçekten bir cadısın!" diye ilan etti, ama bunu olabildiğince büyük bir gülümsemeye söylemişti.

Su bulmuştu.

Büyü!

Evet, kız saf ve basit bir büyüydü.

Çünkü fazla çaba harcamadan suyunu bulmanın ötesinde, çoktan kuruduğunu düşündüğü bir kuyuya daha musluk takmıştı.

İnanç, demişti.

Evet, biraz olsun inanca sahip olacaktı; tam da ihtiyacı olduğu anda ona gönderildiğine inanacaktı. Tam da ihtiyacı olan kişi olduğuna inanacaktı.

Birlikte gülerek, onu kuyudan çıkardı, onu yukarı itip çukurdan çıkardıktan sonra sert ve yuvarlak poposuna hafifçe vurdu. Sonra, her ne kadar kirli ve çamurlu olsa da, o da onu yukarı çıkardı.

COLIN duvarın kendisine ait olan kısmını onarmayı bitirdi ve ardından Leith ile birlikte binanın geri kalanını desteklemeye başladılar.

"O piç kurusu gideceğini söylediğinde, görünüşe göre hemen şimdi demek istemiş," diye yakındı Leith.

Gavin iki gündür ortalıkta yoktu. Arabalardan biriyle ayrılmış ve henüz geri dönmemişti; ne uyumaya, ne yemek yemeye, ne de "cehenneme git ve kanlı duvarını da al!" demeye.

Colin'in bu konuda söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Görev ve vicdanına köle olan tek Brodie Gavin'di. Colin'e göre, istediği şeyi yapmak için nadir bir an ayırması iyi bir şeydi ve Colin onu bunun için alkışladı; geri kalanlara biraz daha iş bıraksa bile.

Zaten, eğer gerçekten No Mon's Land'e taşınyorsa, onu her gün göremeyeceklerdi. Artık onsuz yaşamayı öğrenmelerinin zamanı gelmişti.

Gavin'le nadiren sırlarını paylaşırsalar da, küçük kardeşinin derdinin ne olduğunu anladığını düşünüyordu. Rollerı değısse, bu kadar çok dudak şapırdatmaya ve şakımaya dayanamayacağını düşünüyordu; özellikle de hayatının çoğunu yalnız geçirmişken.

Hayır, Colin Gavin'e hiçbir şeyi kıskanmıyordu.

"Keşke arabayı geri verse," diye homurdandı Leith. Sonra başını kaşıyarak ayağı kalktı. "Çatı için keresteyi gördün mü?"

Colin başını iki yana salladı. Alnındaki ter damlasını silmek için elini kaldırdı. "Duvarları onarmak için ayırdığımızdan beri, iki haftadır görmüyorum."

Leith çekicini yere fırlattı. "Buradaki hırsızlar lanet olsun!" Colin'e sorgulayıcı bir bakış attı. "Sence Montgomerie eski numaralarını yapar mı?"

Colin güldü. "Hayır, Meggie'nin canı cehenneme," diye güvence verdi Leith'e. Ama sonra merak etti. Gavin'in kendisine özel olarak atanmamış bir şeyi alması pek hoşuna gitmezdi, ama kardeşi onlardan uzak kalmak için o kadar çaresiz olabilir miydi ki çatısını bitirmek için kerestelerini ödünç alsın?

Ama hayır... asla yapmazdı. Gavin, Colin'in tanıdığı en dürüst adamdı; kardeşi olmasına rağmen.

Leith de aynı şeyi düşünmüş olmalı. "Dişler de gitti," dedi. "Belki de küçük kardeşimizin yeni evini ziyaret etmenin zamanı gelmiştir?"

GAVIN hayatının çoğunu bekar geçirmiş olsa da, son iki günde kaybettiği her anı telafi etmişti. Kuyudan çıktıktan sonra Cat'le çayırda tekrar seviştiler. Sonra tarlayı geçtikten sonra gölde tekrar seviştiler.

Evlerinin mahremiyetinin tadını çıkarıyor, şafak vaktine kadar ateşin ışığında birbirlerinin bedenlerini zevkle okşuyorlardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, şimdiye kadar Cat'in kollarındayken bir yuvanın ne anlama geldiğini hiç fark etmemişti, çünkü nerede olduklarının bir önemi yoktu, birlikteyken tam da olmaları gereken yer orasıydı.

Kuyu artık yarı yarıya dolmuştu ve birkaç güzel yağmur onu tamamen dolduracaktı.

Ev tamamlanmıştı ve artık yatağını malikaneden mi getirmesi yoksa yeni bir tane mi yaptırması gerektiğini düşünüyordu. Belki de her şeyin yenilenme zamanının geldiğini düşünüyordu ve Cat'in nasıl bir yatak isteyeceğini merak ediyordu.

Baltasını ağaçlara doğru götürürken, kadın oturmuş, küreğin ağzından ayağında oluşan kesik için bir çeşit tentür hazırlıyordu. Topuğunun metale o kadar sert bastırdığını, etini kestiğini ve daha da kötüsü, çok daha sonra fark ettiğini hatırlayınca utandı.

Tek bir şey onu rahatsız ediyordu. Kıza alışmaya çalışıyordu. Ve şimdi, hiçbir büyüye inanmasa da, olasılığından bile korkmaya başlıyordu.

Ya burada kalıcı olmasaydı?

Ya onu tutmaya yetmiyorsa?

Ya bir sabah uyandığında onu gitmiş bulsaydı?

Gerçekte bir erkek olabilirdi, ama hayatının geri kalan günlerini küçücük bir çocuk gibi ağlayarak geçireceğini sanıyordu.

BÖLÜM 8

Güney, onun en sevdiği sürüş şekli değildi.

Aidan etrafındaki havayı kokladı. Dağınık ormanlar hâlâ yemyeşildi, eğretili otları hâlâ gürdü, yeni sürgünler açmıştı. Mızrak dikenini ve çuha çiçeği hâlâ çiçek açmıştı ve havada yoğun bir funda kokusu vardı. Yakınlarda bir bataklık olmalıydı; burnu asla yalan söylemezdi.

Çevresine bakındı ve Cailleach Bheur'un bu insanlara karşı pek de nazik olmadığını, kuzeyde olmalarına ve soğukla baş başa kalmalarına rağmen onları kış rüzgarlarının sertliğine karşı savunmasız bıraktığını düşündü. Kışın annesi, asırlardır kendi halkını sıcak koynunda minik bebekler gibi korumuş, daha ürkek adamların yuvalarına girmelerini engellemek için atları kusardı.

Halkının bir krala ihtiyacı olmasa da, Aidan böyle bir unvana en yakın kuzeyli adamdı. Yüreğiyle önderlik etti ve akrabalarını ruhunun her zerresiyle korudu. Babası da ondan önce aynısını yapmış ve karnında bu Sassenach'ı seven Scoti'lerden birinin kılıcıyla ölmüştü. Annesi de evlerini savunurken ölmüş, onu beş kişilik bir yavruyu büyütme zorunda bırakmıştı; en sevdiği kız kardeşi Cat'ti. Scotia'nın o piç kurusu, onu doğrudan çardağından çalmıştı.

Eğer onu yeterince güneye götürürlerse, sonsuza dek kaybolacaktı. Ve eğer karnında bir Sassenach ile kuzeye dönerse, hiç geri dönmesine gerek kalmayacaktı.

Halkı iki yüzyıl boyunca göze batmamış ve erkeklerin siyasetinden uzak durmuştu. Ne kadar acı çekse de, damarlarında kanı akan bir Sassenach'ın bile aralarına girmesine izin vermeyecekti. Aslında, Scotia'lı David de dahil olmak üzere birçok kişinin kanını paylaşıyordu... ama bu onları aynı yapmıyordu.

Rüzgârla birlikte yola koyulmuş, Catriona'yı aramak için yirmi savaşı getirmişti ve çok geç olmadan onu bulacaklarını umuyordu. Onun güzel gülümsemesi olmadan bir kış geçirme düşüncesi, yüreğini acı ve kara bir melankoliyle dolduruyordu. Geriye kalan akrabalarından çok azını, tek bir erkek veya kadını bile kaybetme düşüncesi hoşuna gitmiyordu.

"İskoç kralı yakında," dedi keşif gezisinden dönen gözcüsü. "Bu ormanlık alanda Cat'i arıyorlar, ama görünüşe göre hâlâ onlardan kaçıyor."

Aidan hafifçe gülümsedi.

Catriona ne yapacağını bilirdi. Sonuçta kız kardeşi bir savaşçıydı. Onu iyi eğitmişti. Kızı ilk gülümsemesinden beri yetiştirmişti ve onu bir kılıç kadar ustaca kullanabiliyordu.

Halkının hepsi savaşçıydı, çünkü Dağ'da yaşam ve ölüm meselesi vardı.

"Aramaya buradan devam edin," diye emretti Aidan adamlarına. En korkunç savaşçıları getirmişti; hepsi de bakımları altındaki her kadın ve çocuk için ölmeye hazırды. Bunca zaman bu şekilde hayatta kalmış, hiçbir adamı yalnız bırakmamışlardı.

Atalarının boyasıyla boyanmışlardı - hepsine nereden geldiklerini hatırlatan bir anı - beyaz atlara biniyorlardı - hafif adımlarla ve aceleyle değil, hassasiyetle ilerlemek üzere eğitilmiş hayalet atlar. Dağda yarışmak ölüm cezasıydı. İpuçlarını toprak anadan alıyor, fısıldadığı sırları dinliyorlardı ve hiçbir şeyi kaçırmıyorlardı - sert bir kayanın üzerindeki ağırlıksız bir çocuğun adımını veya tek bir kırık dalı bile.

Boyananların sonuncusuydular ve atalarının kalp atışlarını kanlarında, halklarının şarkısını yüreklerinde taşıyorlardı.

"Bin," diye emretti adamlarına. "O bulunana kadar her taşı çevirin!"

Bu tepelerde hava serinliğini korurken, funda, canlı yeşil bir halının üzerinde parlak bir menekşe rengiyle çiçek açmıştı. Gavin, sarı düğünçiçekleriyle dolu bir yatakta sırtüstü yatarken, Cat, elinde şifalı iksir dolu bir kaseyle ayaklarının dibine diz çökmüş, mavi karışımı ayağının altına sürüyordu.

"Savaş boyasının ayağımı nasıl iyileştireceğini bilemiyorum, zaten acımıyor da," diye güvence verdi ona.

"Bu—" Kaseyi kaldırdı. "—savaş boyası değil," diye azarladı onu. "Mavi olmasına rağmen, üzerimde bulduğun boyayla aynı değil. Ancak," diye onu aydınlattı. "Bu da savaş boyası değil."

Ona göz kırptı. "Ne olursa olsun, onu sık sık giymeni isterim, hem de sadece bunu."

Yumuşakça güldü. "Bu atalarına bir saygı duruşudur - senin atalarına da, Gavin Mac Brodie, çünkü aynı ataları paylaşıyoruz."

"Gerçekten de hayatım boyunca hiç mavi insanla tanışmadım," diye küfretti Gavin. "Anladığım kadarıyla, akrabalarımın hiçbiri kendini boyamadı. Ne yazık ki, senin cin kanını paylaşmıyorum."

"Pixie!" diye itiraz etti, gücenmiş gibi yaparak. Adamın sırtışından, onunla dalga geçtiğini anlamıştı.

"Evet, boyuna bakılırsa," dedi. "Cin mi, peri mi, bir tanem - yemin ederim ki senin sihirsin!"

Cat bacağına vurdu ama yine de güldü. "Kıpırdama Gavin, yoksa sana kesinlikle büyü yaparım!" diye tehdit etti.

"Zaten yaptın!" dedi ve ayak parmağını kaseye batırdı, sonra tentürü ayağıyla yüzüne sürdü.

Bu onu tamamen şaşırttı. İlk başta çok huysuzdu ama şimdi ruh hali epeyce düzelmişti. Artık kara kara düşünmüyordu ve pipisini yatıştırmaya ihtiyacı olduğu sonucuna vardı. Mantıklıydı. Bir erkek, hayatı boyunca biraz sevgisiz yaşayamazdı ve öyleydi, çünkü kullanılmamaktan taş kesmiş bir adamın o bitkin bakışına sahipti.

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Neden sen!" Boyasını alıp dizlerinin arasına girdi, göğsünün üstüne uzanıp boyayı yüzüne sürdü.

"Ah, ama sen çok şımarık bir kızsın," diye küfretti ve elinden kaseyi almak için ayağa fırladı.

"Hayır!" diye çığlık attı ve sonra ikisi kase üzerinde boğuşmaya başladılar, parmaklarını kaseye daldırıp ulaşabildikleri her yere birbirlerinin üzerine sürdüler.

Çayırda birlikte yuvarlanırken kedi bol bol kıkırdadı, düğün çiçeklerinin üzerinde mavi lekeler bıraktılar.

Yakında çok uzun bir konuşma yapacaklardı ve ona her şeyi anlatması gerekecekti, ama şimdi değil; şu anda anın tadını çıkarıyor, asla bitmemesini istiyordu. Kendini özellikle kötü hissederek tuniğini çıkarıp göğüslerine tentür sürmeye başladı ve halkının tarzını yansıttı.

Gözlerindeki bakış birden ciddileşti. Sarı kaşları çatıldı, yeşil gözleri parladı ve sonra onu yere yatırıp çimlerin üzerine yatırarak tekrar sevişmeye başladı.

Seana, kocasının sinirlenmeye başladığını tahmin etti ve tencere damıtma cihazını kontrol etme bahanesiyle Gavin'i kontrol etmek için oraya

doğru yürüdü.

İçeceğin neredeyse hazır olduğunu görünce gülümsedi ve imbiğin bakır göbeğini okşadı. Babası bu karışımından memnun olurdu. Siyah bir kedi kuyruğunu bacaklarına savurarak ona doğru koştu ve kadın yaratığa gülümseyip eğilip onu kollarına aldı. "Sevgilim," diye mırıldandı. "Babam bugün nerede?"

Kedi ona, nedenini bilmediği bir şekilde gülmesine neden olan, acıklı bir "mekanik" sesi çıkardı. Bu sadece aptalca bir kedi sesiydi ama ne demek istediğini tam olarak anladığını düşünmeyi seviyordu.

O an için küçük kedi dostunun dokunuşunun tadını çıkardı ve kedinin tencere damıtma kabının etrafında topladığı tüylü dostlarını incelemek için etrafına bakındı.

Oldukça şişman bir eğrelti otunun yanında, başka bir kara kedi sırtüstü yuvarlandı ve My Love'yı yere bırakıp, keyif aldığı anlaşılan bu kedinin karnını okşamak için ağır ağır yürüdü. Sonra, isteksizce de olsa, hepsini olduğu gibi bırakıp Gavin'in ormanın kenarındaki yeni evine doğru yola koyuldu.

Ne kadar ilerleme kaydettiğini görmek için sabırsızlanıyordu ve bir kısmı da onun buraya kadar tenceresini koruyacak olmasından oldukça memnundu.

Ayrıca, Gavin'in neden kendi evinin efendisi olarak kendini kabul ettirmesi gerektiğini çok iyi anlıyordu. Tek umudu...

Ağaçların arasından geçerken donup kaldı.

İki sevgili, Gavin'in yeni evinin yanındaki sarı düğünçiçekleriyle dolu bir yatakta hoplayıp zıplıyordu. Gavin gözlerine inanamayarak gözlerini kırıştırdı. Sonra, yanakları alev alev, ağaçların gölgesinde dikildiğini kimse göremeden aniden dönüp kaçtı.

BÖLÜM 9

"Yemin ederim doğru!" dedi Seana, Meghan'a. Doğruca Montgomerie açıklığına koşmuş ve şimdi avluda Gavin'in kız kardeşiyle konuşuyordu.

Meghan'ın kaşları kalktı. "Gavin mi?" diye sordu dehşet içinde. Göğsünü işaret etti. "Kardeşim Gavin mi?"

"Ah!" diye haykırdı Seana. "Başka Gavin tanımıyorum! Evet, onu gördüm - babamın uisge beathası üzerine yemin ederim!"

Meghan'ın ifadesi aniden korkuya dönüştü. "Ah, hayır!" dedi. "Kocamın Kral Davut'un kaçak bir mahkumu aradığını söylediğini duydum. Sence o olabilir mi?"

Seana omuzlarını kaldırdı. "Tek bildiğim, kardeşinin kendine bir sevgili bulduğu!"

"Ve kesinlikle sevgili olduklarından emin misin?"

"Ah, evet!" dedi Seana ve yanakları hemen kızardı. "Olabildiğince eminim!"

"Vay canına," dedi Meghan ve gergin bir şekilde kıkırdamaya başladı. "Gerçekten de o günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ne günü?" diye sordu kocası, arkasından yaklaşıp kollarını beline dolayarak. Yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

Meghan, aniden acı içinde ona döndü. Belli ki kocasına yalan söylemek istemiyordu ama kardeşine ihanet etmek de istemiyordu.

Eğer gerçekten aradıkları kadın buysa, bu Gavin için ne anlama gelir?

Ama kocasına yalan söyleyemezdi. Seana'nın az önce anlattığı her şeyi ona anlattı. Ve sonra Seana gördüklerini doğruladı.

Piers, düşüncelerini açıkça ele veren bir yüz ifadesi takındı. Bu, içinden çıkmaları gereken bir başka belaydı ve ne yazık ki bunu yapmanın tek bir yolu vardı; kızı başkaları bulmadan önce o bulmalıydı.

IAIN, karısını ve yeni doğmuş bebeğini bırakıp, David'in siyasi oyunlarına hizmet edecek yabancı bir kadın aramaya gitmekten pek memnun değildi.

Aklında kendi oğluyla yaşadığı çile vardı ve David aldatmacaya ortak olmadığını iddia etse de, gerçek şu ki Iain'le hiç konuşmadan oğlunu sınırın ötesine götüren kendisiydi ve bu onun için bir taş gibiydi.

Yalan kokuyordu.

Yine de David, Page'in babasının kızını geri verme taleplerine karşı geldiğinde Iain'in arkasında durmuştu. İyi ki de öyle yapmış, çünkü Iain'in hayatının aşkıdan vazgeçmesi için cehennemde soğuk bir gün geçirmesi gerekecekti.

Bu öğleden sonra geç saatlerde İskoçya Kralı'nın yanında at sürerken, arayışının henüz yarısındaydı ve bu yüzden David'in adamlarından biri, Gavin Mac Brodie'nin yeni evini inşa ettiğini iddia ettiği çayırda âşıkları eğlenirken gördüğünde bunu kaçırdı. Ama onları görünce, Iain'in tüyleri diken diken oldu, çünkü içgüdüsel olarak bunun yeni bir kan davasına yol açabileceğini biliyordu. Yakın zamanda yaşanan düşmanlıklardan o kadar da uzak değillerdi ki, tek bir çile klanları tekrar karşı karşıya getiremezdi.

"Aman Tanrım," dedi ve David ile adamlarını uçurumdan aşağı, kayalık patikadan aşağı takip etti. Ormanın önündeki kavşakta, ormandan çıkan Leith ve Colin Mac Brodie ile karşılaştılar.

Üç adam da merakla birbirlerine baktılar ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, Piers de Montgomerie ve adamları, açıklıktan gelen dar yolda belirdiler.

"Tanrıya şükür!" diye haykırdı Davut ve atını Piers'a doğru sürdü; yeni müttefiklerin arasında olmaktan memnun olduğu belliydi.

"Buraya ne girecek?" diye sordu Leith.

Broc atını öne doğru sürdü. "Kaçak birini arıyoruz," diye açıkladı Leith ve Colin'e, ikisine de anlamlı anlamlı bakarak.

"O bir asi," dedi David, peşinde Piers'la geri dönerken. "Potansiyel olarak, tahtına ihanet eden biri!"

Iain'in bineği, gerginliğini hissederek endişeyle altından sekti. "Hangi taş bu?" diye sordu karanlık bir şekilde.

Taş giymeyi düşünmese de, David'in böyle bir şeyi yüzünün önünde ilan etmesi en hafif tabirle kabalıktı. Çoğu İskoç yaylalının görüşüne göre, Iain'in tahta çıkma hakkı David'den daha fazlaydı, çünkü David tüm hayatını bir Sassenach kızının memesini emerek geçirmişti. Gençliğini

İngiliz sarayının himayesinde geçirmiş ve İngiliz aldatmacasının tohumlarını kuzeye taşımıştı.

"İskoçya'nın meşru tacı," diye cevapladı David kibirli bir şekilde. "Tek taç," diye ısrar etti.

Iain dizginleri daha sıkı kavradı, çenesinde bir kas gıdıklandı, ama hiçbir şey söylemedi; çünkü o kelimeyi söylerse, basit beyanının Scotia'nın sadakat denizini ikiye ayıracağını biliyordu. Neyse ki David'in siyasetle veya akraba katletmekle ilgisi yoktu.

"Her neyse, kızı uçurumun altındaki bu kulübeye kadar takip ettik," diye açıkladı David, Piers ve Brodie kardeşlere. "Şu anda ona yardım eden adam dışında kimseyle bir sorunumuz yok."

Leith'in ifadesi tehditkâr bir hal aldı. "Şu evden bahsediyorsan, orası kardeşim Gavin'e ait. Gavin kadın beslemiyor," diye David'e güvence verdi.

"Hayır mı?" diye karşılık verdi David, sesi kavgacıydı.

"Onları birlikte gördük," diye ciddi bir tavırla araya girdi Broc. "İçeri girdiler."

Bir an için, orada bulunan üç klanın liderleri, Leith, Piers ve MacKinnon, birbirlerine baktılar. David, atını Piers'a doğru yaklaştırdı; bu, sessiz bir mesajdı.

Eğer burada, hemen şimdi savaşa girecek olsalardı, David'in emrine amade beş adamı vardı. Piers'ın dört adamı vardı. Iain sadece Broc'u getirmişti. Leith ve Colin yalnızdı. Dokuza karşı dört... Tabii Piers hükümdarını terk etmezse.

Iain her küçük hareketi izliyor, vücut dilini okuyor, kılıcını çekmeye hazırlanıyordu.

"Öyleyse," dedi Colin, doğrudan David'e bakarak. "Gidip Gavin'le konuşalım, ama ona zarar verersen, kral olsan da olmasan da seni kendim öldürürüm."

"Diabhul!" diye küfretti Catrìona. Yakındaki çiftlikten gelen yolun ormanlık alan ve fundalıkla buluştuğu yerde toplanan atlı grubunu görmek için panjurların arasından dışarı baktı.

"Nedir?" diye sordu Gavin.

Aniden gelen korkuyla parmaklarını kemirmeye başladı, köpek dişlerini tırnak etlerine geçirdi.

Onu keşfetmişlerdi.

Ne yapmalı, ne yapmalı?

"Kedi mi?" Gavin, her ikisi de baştan aşağı yarasına hazırladığı tıbbi tentürle kaplıyken, sünger banyosu için ateşin üzerindeki küçük bir su ısıtıcısında su ısıtıyordu.

Çaydanlığı bırakıp arkasındaki pencereye doğru yöneldiğinde, ona gerçeği söylemek için zamanının dolduğunu fark etti. Artık doğru şeyi yapacağına güvenmeliydi.

Onu Kral Davut'a mı teslim edecekti?

Yoksa onun için mi savaşıacaktı?

İkincisini düşününce irkildi, çünkü şişman bir Sassenach'ın gelini olarak ölme fikrinden ne kadar nefret etse de, Gavin'in onu savunmaya çalışırken ölmesini de istemiyordu. Onu sevdiğinden korkuyordu.

Evet, ama yaptı.

Onu nefes aldığı kadar kesin bir şekilde seviyordu.

Gavin pencereden dışarı baktı. "Kardeşlerime benziyor," dedi, sesinde merak vardı. "...ve kız kardeşimin kocası." Ona şaşkın bir bakış attı ve Cat, onu tekrar çıplak bulmadan önce giymesi için ona verdiği tuniği hemen kaptı.

Gavin de giysilerini topladı ve hızla breacan'ı giydi, hayatında bir erkeğin breacan taktığını hiç görmediği kadar hızlı bir şekilde bağladı.

Adam onu elinden tutup kapıdan dışarı çekmeye çalıştı ama kadın geri çekildi. Korkuyla başını sallayarak reddetti. Adamın kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama adam onu bıraktı.

"Bunun anlamı ne?" diye bağırdı Gavin evinden çıkarken.

Sürücüler hararetli bir tartışmanın ortasında gibiydiler. Leith ve Colin ayrılıp öne çıkan ilk kişiler oldular.

"İçeride bir kaçak mı barındırıyorsunuz?" diye sordu Leith, herhangi bir giriş cümlesi kurmadan.

Gavin yüzünü buruşturdu. "Kaçak mı?" Anlamayarak başını iki yana salladı. "İçeride bir kız var, evet, ama o kaçak değil... o..." Ne olduğundan emin olmadığı ve ona karısı demek istediği için bir açıklama yapmakta zorlandı. Ama değildi ve kardeşleri bunu herkesten iyi biliyordu. "O..."

"Sana ne olduğunu söyleyeyim! O benim esirim!" diye bağırdı Davut hemen. Atını öne doğru savurdu, eli kılıcının kabzasında hazırdu. Adamları sanki onu korumaya hazırmış gibi yanına geldiler.

Kesinlikle bir kavga çıkıyordu.

Gavin, Montgomerie ve adamlarının bir an için mesafeli durduklarını, olup biteni izlediklerini, duruşlarının belli olmadığını fark etti.

Gavin, şimdi gerçek anının geldiğini düşündü. Montgomerie, kan davası uğruna hükümdarına meydan mı okuyacaktı? Gerçek sadakati neredeydi? Kız kardeşine ve akrabalarına mı? Yoksa Sassenach'ı seven kukla kralına mı?

Iain MacKinnon'ın atı, binicisini fazla acele etmeden taşıyarak ağır ağır ilerliyordu; her adımında efendisinin beden dilinin güvencesi vardı. "İngiliz sarayının vesayeti altına girecekti," dedi alçak sesle, ama çekinmeden. Kalın sesi saygı uyandırıyor ve tüm sesler onun sözünü kesmek yerine, ne söyleyeceğini duymak için sustu. "Bundan haberin yok mu?" diye sordu Gavin'e.

Gavin başını salladı. "Hayır, ama içerideki kadın benim korumam altında," dedi MacKinnon'a. "Onu savaştan teslim etmeyeceğim."

MacKinnon ona merakla baktı. "Öyleyse inancından mı vazgeçtin, vaiz?"

Gavin başını tekrar iki yana salladı. "Tam tersi," diye savundu. "Daha yeni buldum ama ne konumuzla ne de konumuzla alakası var. İçerideki kadın benim gelinim!"

"Gelin!" diye bağırıldılar Leith ve Colin aynı anda.

"Gelin mi?" diye tekrarladı Broc, kelimeyi söylerken boğulur gibi.

Montgomerie'nin gözleri inanmazlıkla açıldı. "Tanrım, lanet olsun!" diye haykırdı ve atını mahmuzlayarak adamların etrafını sardı, etrafta dolaşırken yeni eve, özellikle de çatıya baktı. "Vay canına, bu ne sağlam bir çatı," diye ekledi, Gavin'e tuhaf bir şekilde iltifat ederek.

Gavin, ne diyeceğini bilemeyerek başını salladı, çünkü o lanet çatının yapımında hiçbir rolü yoktu. Ama Cat'in de onu inşa ettiğini kabul etmek istemiyordu. "Teşekkür ederim," dedi gecikmeli olarak ve sonra kapıya dönüp baktığında, Cat'in bir aralıktan dışarı baktığını gördü; yeşil gözleri endişeyle doluydu.

Neyse, ortalıkta dolaşan belayı görünce, bunun çok tuhaf bir şey olduğunu düşündü.

Sanki yeni fark etmiş gibi Leith ona sordu: "Gavin... neden bu kadar üzgünsün?"

"Çünkü gelini tam bir vahşi!" dedi David ekşi bir sesle, sözleri Gavin'i çileden çıkarıyordu.

Gavin, David'e doğru atıldı, ancak Montgomerie atını aralarına sokarak onu durdurdu.

"Yeter artık bu şakalaşma!" diye sabırsızca haykırdı David ve sonra eve doğru bağırdı. "Göster kendini kızım!"

Gavin içgüdüsel olarak kapıya doğru geri döndü, sevdiği kadın için savaşmaya hazırdı.

Catriona sonsuza kadar saklanamayacağını biliyordu.

Kendini ortaya koymanın zamanı gelmişti.

Kral Davut'la birlikte olan adamları gördü; onları soyup bağlayanları. Eğer fırsat verilirse Gavin'e zarar vereceklerini ve onun kendisi uğruna acı çekmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

Ah, ona gelinim demişti.

Gülümsemek istedi ama boğazı düğümlendi. Tüm kalbiyle bunun gerçek olmasını diledi.

Biraz çekinerek evden çıktı ve sırtına yapışarak Gavin'e doğru yürüdü. Adamlar onu görüş alanından gizlemek için hareket etti ama Gavin hâlâ koltuk altını görebiliyordu.

Birkaç adam, hepsi de ona yabancıydı, merakla birbirlerine baktılar. Teker teker hepsi sessizce bir mesaj paylaştılar; vücut dilleri, içgüdüsel olarak bildiği bir şeyi açığa vuruyordu.

Sözsüz hareketleri, zamanın çok eskilerine dayanan bir sadakati yansıtıyordu.

"Doğru mu?" diye sordu bir adam. "Onu seviyor musun kardeşim?"

Gavin sırtını dikleştirdi, kolunu arkasına doğru uzatarak ona doğru uzandı. "Evet," dedi tereddüt etmeden.

Konuşan adam, sarı saçları ve geniş omuzlarıyla Gavin'e çok benzeyen, gözleri mavi olan bir başka adamla konuşuyordu. İkisinden en büyüğü ona "kardeş" demişti.

Catriona, kaderini belirleyecek anların bunlar olduğunu bilerek, yutkundu.

Başka bir adam, çatısına iltifat eden adam, Cat'e doğru baktı ve "Onu seviyor musun?" diye sordu.

Catriona titrek bir şekilde başını salladı. Bacakları titriyordu. Hiç bu kadar çok yabancıyla çevrili olmamıştı ama şimdi onların önünde sinerek ne kardeşini ne de akrabalarını utandıracaktı. Gavin'in hareketini

görmediğini fark ederek omuzlarını dikleştirdi ve herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle cevap verdi. "Evet, bu adam kalbimi çalıyor!"

Kral Davut henüz konuşmamıştı; kendini gösterdiği andan itibaren tek kelime bile etmemişti.

Kalabalık bir anda hareketlendi ve David'den uzaklaştı. Atlar onu çevreledi ve tuzağa düşürdü.

Artık duyduğu tek şey bedensiz seslerdi.

İçlerinden en derin olanı, Gavin'e vaiz diyen kişi, şimdi David'e sordu: "Aradığın kız bu mu David? Onu yanlış mı anladın?" diye sordu, sesinde belli bir tehdit barındıran bir alçak sesle. "İngiliz sarayında bu kadar zaman geçirdikten sonra, belki de hepimiz birbirimize benziyoruzdur?"

Davut hiçbir şey söylemedi.

Ve sonra Catriona kalbini durduran bir ses duydu.

Aidan, arkasında yedisi okçu yirmi atıyla cesurca aralarına daldı. Catriona küçük kulübenin kapısının önünde belirene kadar onları izlemişti. Kız kardeşinin parlak yelesini asla yanlış anlamazdı. Parıldayan güneşin altında bakır gibi parlıyordu, üstelik şimdi bu kadar çok at etinin arkasında gizlenmiş olmasına rağmen.

"Catriona!" tekrar bağırdı.

Parmak uçlarında yükseldiğini ve David'in adamları ile arasına koydukları bariyerin üzerinden bakmaya çalıştığını görebiliyordu. David'in burada sayıca az olduğu belliydi ve okçularına yaylarını kaldırmaları için işaret verdi.

David'in bineği altında gergin bir şekilde zıplıyordu, ama Aidan ona sadece şöyle bir baktı ve konuşması gereken adamı tanıdı. MacKinnon'ın nasıl görüldüğünü bilmiyordu, ama gerçek bir lider gördüğünde anlardı.

"Iain MacKinnon," diye bağırdı, "MacAlpin oğullarının soyundan geliyorum, sadece senin tavsiyeni istiyorum!"

MacKinnon'ın atı ona doğru döndü ve David, yüzü beneklenerek geri çekildi, ancak katırların üzerindeki asker sürüsüne rağmen hiçbir şey söylemedi ve Aidan içgüdüsel olarak varsayımlarında haklı olduğunu biliyordu.

"Ben Aidan'ım," dedi David'den uzaklaşarak, Iain'in bakışlarıyla buluşarak, "Aed'in kanının sonuncusu, Duncan MacAlpin'in torunu, Kenneth'in kardeşi ve Dal Riata Krallarının sonuncusuyum."

MacKinnon atını ileri doğru mahmuzladı, siyah atı, sahibinin de açıkça paylaştığı bir özgüvenle dörtnala gidiyordu.

"Seninle bir sorunum yok," dedi Aidan hemen. "Ama elinde tuttuğun kadın benim kız kardeşim. Onu şimdi bana geri verirsen, ayrılır ve Dağ'a döneriz."

İki adam birbirini süzerken, oluşan sessizlik sağır ediciydi. Bir an sonra MacKinnon arkasına baktı. "Bu doğru mu?" diye sordu.

Üzerine örttükleri koruyucu at derisi örtüsünden sıyrılıp öne çıkan Catriona'ydı. "Evet," diye onayladı MacKinnon'a. "Bu adam gerçekten de benim kardeşim."

MacKinnon ona, "Evden bu kadar uzaklaşmayı nasıl başardın?" diye sordu.

Cat, Kral Davut'a baktı; Kral Davut artık tek kelime bile söylemekten çekiniyordu. Kendi sözlerini akıllıca tarttı, etrafının o kadar fazla erkek gururuyula çevrili olduğunu hissetti ki, yanlış bir kelime söylese bile kimse bundan etkilenmeden kurtulamazdı.

Başını dik tuttu ve dişlerinin arasından yalan söyledi. "Yürüyüşe çıktım," dedi ve kardeşine baktı. Omzunu kaldırdı, hafifçe omuz silkti.

Aidan tek kaşını kaldırdı. Kardeşi ondan daha koyu tenliydi ve sırtından aşağı günah kadar simsiyah saçları dökülüyordu. Sert bir şekilde resmedilmiş, savaş kıyafetleri giymiş, kara gözleri kurnazca bakıyordu.

Onun kan dökülmesini önlemek istediğini biliyordu ve buna nezaketle izin verdi.

MacKinnon, Kral Davut'a baktı. "Ne diyorsun Davut? Henüz tek kelime etmedin... Aradığın kadın bu mu?"

David tekrar ona baktı, gözlerini kırıştırdı, engellendiğini fark etti.

Kaçmak için alnına vurduğu Dùghall adlı adama baktı. Adam ona kabaca baktı ama hiçbir şey söylemedi, hatta bakışlarını kaçırdı.

David'in nihayet cevap vermesi uzun bir an sürdü. Atını yavaşça ileri doğru sürdü ve onu inceliyormuş gibi yaptı; bu bir hileydi, çünkü adamlarına onu soymalarını emreden ve böylece kaçma ihtimalini azaltan kendisiydi. Sonra da, adamlarının ona kötü davranmasını yasaklamış olmasına rağmen, her zerresine bakmıştı.

David, onu inceliyormuş gibi yaparken atı sabırsızlıkla onun altından geçiyordu ve bu arada adamlar MacKinnon toprak sahibinin arkasında daha sıkı bir grup oluşturunuyorlardı; bu hareket David'in gözünden kaçmıyordu.

O an Cat için sadakatin kime ait olduğu açıktı.

David'in adamları diğerklerinden tamamen ayrı duruyorlardı; yanlış bir kelime söylenirse çışlerini yapacakmış gibi görünen bir avuç atlıdan ibaretiler.

Bunun ardından gelen sessizlik aşılmazdı.

Ve sonunda İskoçya Kralı konuştu. "Hayır," dedi sonunda. "Bu kadını tanımıyorum. Aradığımız kişi o değil."

Kedi rahat bir nefes verdi.

Bir sessizlik anı daha yaşandı ve ardından MacKinnon alçak sesle ama alaycı bir tavırla sordu: "Emin misin?"

"Evet," diye güvence verdi David, bu sefer daha kararlı bir şekilde. "Aradığımız kadın o değil. Gelin!" diye emretti adamlarına ve hemen ayrıldılar, ancak MacKinnon'lar, Brodie'ler, Montgomerie ve adamları orada kaldılar.

David'in geri dönmeyeceğinden emin olduktan sonra, Aidan beyaz atıyla öne çıktı ve ona, "Sevgili Kediciğim, bir dahaki yürüyüşünde sana bir tasma takmamı hatırlat," dedi alaycı bir şekilde. "Hadi şimdi eve gidelim."

Kedinin kalbi neredeyse kırılacak gibiydi.

Başını iki yana salladı, hareket etmeyi reddetti.

Gavin artık yeter demişti. Kardeşlerinin ve MacKinnon'ın adamlarının arasından sıyrılıp öne geçti. "Hayır!" diye bağırdı. "Onu alamazsınız!"

Kendine kardeşi diyen ama onu tasmalamaktan bahseden adamın tam önüne doğru yürüdü. Orada meydan okurcasına durdu, öyle öfkeliydi ki, freninin çözüldüğünün farkında bile değildi.

"Onun gitmek istediğini kendi ağzından duyacağım, yoksa onu almak için beni kesmek zorunda kalacaksın," diye itiraf etti.

Gavin'in şaşkınlığına rağmen adam gülmeye başladı. Kaslı omuzları sarsıldı. Adamların hepsi ona katıldı.

Cat'e baktığında onun da sırtıttığını gördü. Cat elini ağzına götürüp kaşlarını oynattı ve aşağı bakmasını istedi.

Bunu yaptığında, hâlâ maviye boyanmış olan pipisinin, demir parmaklıklarının altından dışarıya doğru baktığını gördü. Pek tahrik olmamıştı, ama öfkesi alevlendiğinden, pipisinin de söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu.

"Bu gerçekten harika bir kılıç," dedi Colin, boğazını temizleyip yan yan bakarak.

MacKinnon kahkaha atarken boğuldu, Piers da öyle.

"Kahretsin," diye belirtti Leith. "Tanrıya şükür, karılarımızdan hiçbiri o canavarı bizden önce görmedi!"

Gavin kaşlarını çattı, pek eğlenmemişti. Ne utanmıştı ne de en ufak bir şekilde caydırılmıştı, gerçi breacanıyla pipisini örtmüştü.

Cat'e döndü, sadece şu anda söyleyeceklerini önemsiyordu - lanet olsun kardeşlerine. "Bunu kendi ağzından duymak istiyorum. Cat," diye ısrar etti. "Bana gitmen gerektiğini söylersen, yoluna çıkmam ama umarım... benimle kalırsın..."

Kedi, gözlerinde yaşlarla kardeşine baktı.

Bitmek bilmeyen bir anın ardından Aidan başını salladı ve Gavin'e dönüp o da başını salladı, gözlerinde tüm sevgi parlıyordu.

Gavin'in kalbi o anda neredeyse patlayacak gibi hissetti. Ah, evet, ama eğer aşk bir tür büyü değilse, ne olduğunu bilmiyordu. Ama Kedisi etten kemiktendi ve bu, söyleyecek sözlerinden daha çok hoşuna gidiyordu.

Diz çöküp elini uzattı, "Gerçekten gelinim ol," diye yalvardı, kadın da hiç tereddüt etmeden yanına geldi ve onu bağrına bastı.

"Görünüşe göre, bir kutlama daha gerekiyor," diye ilan etti MacKinnon, neşesi yerine gelince.

"Evet, viskiyi nerede bulacağımı da biliyorum," diye espri yaptı Colin sırtarak ve göz kırparak ve Aidan ile adamlarına atlarından inmeleri için el sallayarak onları ormana doğru takip etmeye davet etti. Piers ve adamları da gittiler, ama Piers, Gavin'in sırtına bir şaplak atıp, güzel ve sağlam çatısı için onu bir kez daha tebrik etmeden önce değil.

Ne Gavin ne de Cat onların söylediklerinin hiçbirini duymadı.

Gavin, Cat'i derin bir şekilde öptü, kulağına yaramaz sözler fısıldadı; yalnız kaldıkları anda ona yapmayı planladığı her şeyi.

Ve aniden, inancın onu kapıdan dışarı attığını ve bu ana getirdiğini fark etti. O kapıdan çıktığında tam olarak ne aradığını anlamamış olabilir, ama orada birileri biliyor olmalıydı...

Ormanın kenarında, akıllarında viski, yüreklerinde kahkahalarla yaklaşan adam grubunu izlerken, en az altı çift kedi gözü aynı anda kırıştı... ve alacakaranlıkta -eğer onlara doğru bakarsanız- sırtıyor gibi görünüyorlardı.

Hepsi birlikte ağaçların arasına doğru süzülerek uzaklaştılar ve arkalarında dans eden ateş böceklerinin parıltısını bıraktılar.

Aidan ve Cat hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?

Taşların Koruyucuları serisinin 1. kitabı olan HIGHLAND FIRE hakkında daha fazla bilgi edinmek için okumaya devam edin.

SONSÖZ

Yıllardır bu seriyi ve hikayelerinde yer alan kahramanları ve kadın kahramanları seven okuyuculardan mektuplar alıyorum. Highland Song, hem Highland Brides'ın sonu hem de yepyeni bir tarihi serinin başlangıcı. Highland Brides karakterlerini sevdiyseniz, artık onları takip ederek en sevdiğiniz karakterleri geri getiren ve sizi yenileriyle tanıştıran daha zengin ve daha kapsayıcı bir dünyaya adım atabilirsiniz.

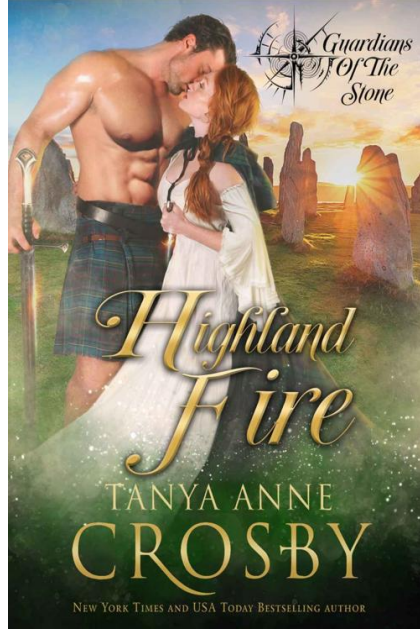
Highland Fire, Aidan dún Scoti'nin hikâyesidir. Bu notu okuyorsanız, Aidan'la Highland Song'da zaten tanışmışsınızdır. Yıl 1125. Piktler çoktan yok olmuş, tarih sayfalarına gömülmüşlerdir, ancak bir klan eski geleneklerini kolay kolay unutamayacaktır. Kral Aed'in 878'deki ölümünden sonra, gerçek Kader Taşı'nı da yanlarına alarak dağlara kaçmışlar ve orada... layık bir kralın ortaya çıkmasını bekleyerek kalmışlardır.

Aidan'ın halkı, iki yüzyıldır İskoçya'nın en korunaklı sırrını, kuzeydoğu İskoçya'daki Strathdee'nin güney ucundaki engebeli tepeler olan Mounth'un derinliklerinde saklıyor. Bu, acımasız bir coğrafya ve halkı, geçmişlerinin geleneklerine sıkı sıkıya bağlı, asil başlangıçlarının bir hatırlatıcısı olarak kendilerini atalarının boyasıyla boyuyorlar. Onlar, Taş'ın koruyucuları olan "Boyalılar"ın sonuncusu.

Şimdi bir iktidar mücadelesi başlıyor. Highland kabileleri parçalanmış durumda. İngiliz işbirlikçisi David Ceann Mór, İskoçya tahtını ele geçirmiş, ancak Highland klanlarını birleştirecek güce sahip taşa yalnızca layık bir kral sahip olabilir. Babasının günahları yüzünden Aidan'ın halkı tarafından doğumundan itibaren lanetlenen Lìleas MacLaren, Aidan'ın dokunulmaz olduğuna inandığı tek kadındır... Barış bahanesiyle evlilik teklifi alan Lìleas, aynı zamanda klanının sırrına ihanet edip onları savaşa sürükleyebilecek tek kadındır. Tarih ve geleneklerle dolu, bir tutam da sihirle bezeli Highland Fire, bir efsaneyi hayata geçiriyor.

Highland Brides'ı henüz okumadıysanız, 1. Kitap olan MacKinnon'ın Gelini ile başlayıp ardından Lyon'un Armağanı, Diz Çökmüş ve Aslan Yürekli kitaplarını okuyabilirsiniz. Bu sevilen kitapları daha önce okuduysanız, Highland Fire'ın ÜCRETSİZ önizlemesini indirmek için sayfayı çevirin.

HIGHLAND YANGININA GİZLİ BİR BAKIŞ

Aidan ilginizi çekti mi? Hikayesini bir sonraki sayfada okuyun. Highland Fire artık tüm bayilerde ÜCRETSİZ. HIGHLAND FIRE ile başlayan yeni Guardians of the Stone serim hakkında daha fazla bilgi edinmek için okumaya devam edin...

Babasının günahları yüzünden Aidan'ın halkı tarafından doğumundan itibaren lanetlenen Lileas MacLaren, Aidan'ın bağışık olduğuna inandığı tek kadındır... Barış bahanesiyle evlilik teklifi alan Lileas, aynı zamanda Aidan'ın klanının sırrına ihanet edip onları dize getirebilecek tek kadındır. Tarih ve geleneklerle dolu, bir tutam da sihirle bezeli Highland Fire, New York Times Çok Satan yazarı Tanya Anne Crosby'nin yepyeni Highland serisinde bir efsaneyi hayata geçiriyor.

BÖLÜM 1

KRAL DAVUT'UN GİZLİ KONSEYİ, İSKOÇYA'NIN BİR YERİNDE, 1125

"O bir cadı, diyorum!"

Kral sabırsızca iç çekti. "Ozanların şarkı söylemesi, onu doğru yapmaz. Basit konularda yetenekli, ne olmuş yani?"

"Hayır, Majesteleri, ben de onun eliyle mucizevi iyileşmelere tanık oldum. Geçen sonbaharda, bir hizmetçinin çocuğunu çam ağacından yapılmış bir çelenkten geçirdi ve çocuğun ateşi düştü."

Kral'ın cevap ifadesi alay doluydu. "Çelenk mi dedin?" Karnının derinliklerinden bir kahkaha yükseldi. "Bunun bir hale olmadığından emin misin? Belki de kız bir azizdir?"

Sessiz kahkahalar salondaki gerginliği yarıp geçti.

Danışmanlardan biri, kralın gözüne girme fırsatını değerlendirerek, "Aziz Lileas," diye espri yaptı.

Masanın uzak ucundan kaba bir şaka geldi. "Böyle dövmelerle olmaz, garanti ederim. Hasta yatağıma gelse, tek ağladığım şey dudaklarımın arasındaki o tatlı meme uçları olurdu!"

Oda sinirli kahkahalarla inledi.

Ancak o anın ciddiyetine rağmen, tartışma ciddiydi. Kapıları kapalı ve dışarıda muhafızlar bulunan, en özel mekanda yapılan toplantıda, İskoçya Kralı Davut en güvendiği danışmanlarını ve nüfuzlu reislerden oluşan gizli bir grubu bir araya toplamıştı. Her biri, ortaya koyduğu ikilemi -en asi Highland kabilelerini nasıl bastıracaklarını- ve bunu klanları daha fazla kan dökmeye sürüklemekten nasıl yapacaklarını düşünüyordu. Kaba ve yorgun konsey, uzun saatlerdir toplantı halindeydi. Oda ter, açgözlülük ve korku kokuyordu. Saatlerce süren istişarelerden sonra, meşalelerden yükselen kara duman, tavana yeni is katmanları yerleştirmişti. Sinekler, masanın ortasında duran temizlenmiş bir domuz leşini istila etmeye başlamıştı. Kimse, duyulma korkusuyla, hizmetçi kızların artıkları toplamak için içeri girmesine izin vermemişti. İbrikler artık çoktan boşalmıştı, kadehler de öyle, sadece ağızlarından geriye kalan tükürükler kalmıştı.

Toplantı öncesi atmosfere gelince, masadaki boş sandalyeler, Davut'un sarayında her reisin aynı nüfuza sahip olmadığını hatırlatıyordu. Yokluğu göze çarpan birkaç kişi vardı; özellikle de belki de Davut'un en büyük baş belası olan MacKinnon toprak sahibi. Aslında, MacKinnon'ın müdahalesi olmasaydı, tahtalarında değerli bir piyon olabilirdi.

Ancak bugün uzun uzun tartıştıkları kişi MacKinnon değildi. Şu anda, tartışmanın konusu muhtemelen Davut'un tahtına yönelik ikinci en büyük tehditti: Scone'daki Taş'a çullanmak gibi belirgin bir niyeti olmasa da, klanları David mac Mhaoil Chaluim'e karşı kışkırtmak için çok şey yapabilecek bir İskoç asi. Bunlar huzursuz zamanlardı ve Davut gençliğinin büyük bir kısmını İngiltere'de geçirmişti. Onun yönetimini hoş karşılamayan birçok kişi vardı.

Kral boğazını temizledi. "Lanetlenmek, başkalarını lanetlemekle aynı şey değil; cadılara da inanmıyorum. Ama tartışma uğruna, bu kız bana nasıl fayda sağlayabilir ki?"

"Ah, ama görmüyor musunuz Majesteleri? Onu seven herkes ölüyor!"

David gözlerini devirdi. Rahatsızlıkla homurdanarak, daha sıradan adamlar için yapılmış bir sandalyede kıpırdandı. "Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar sadece bir adam ayak parmaklarını havaya kaldırdı."

"Evet, ama tam da önceden bildirildiği gibi," diye itiraz etti adam.

David ikna olmamıştı. "Yaşlı bir kadının öfkeli lanetiyle mi? Dún Scoti klanına dadılık yapan aynı yaşlı kadınla mı? Hayır, plan başından itibaren talihsiz. Dún Scoti, kızın Dağ'a bir fersah bile yaklaşmasına izin vermezdi. Aidan'ın onu kendi elleriyle öldüreceğinden eminim."

"Saygılarımla, Majesteleri, bunun doğru olduğuna inanmıyorum," diye araya girdi danışmanlarından biri. "Bazıları, dún Scoti'nin, kadınları onları kıcıyla dövdüğünde, klanının eski günlerine dönmesini sağlayacağını söylüyor. Kız kardeşlerine erkekmiş gibi davranıyor. Bence kızın saçının teline bile zarar vermez."

Teviotdale toprak sahibi söz aldı. "Babası gibi tam bir süt çocuğu."

David, Teviotdale'e kaşlarını çattı. Ona göre, Teviotdale, açgözlülük uğruna kendi kızını evlenmemiş halde bir adamın yatağına gönderebilecekken kadınlara pek saygı duymuyordu. Öte yandan, dún Scoti kız kardeşlerinden herhangi biri için canını verebilirdi. Adamın gözlerindeki o bakışı tanıdı. "Bunu mon'un yüzüne söyler miydin?"

İkisi de, sırf bir noktayı kanıtlamak için, David'in hizmetçi kızlar masayı toplamadan önce onu kuzeye göndereceğinin farkındaydı.

Aralarında dún Scoti'ye meydan okuyacak tek bir adam bile yoktu. Ve David, Aidan'ı kızdırdığına göre, bir daha o adamla yüzleşmeyecekti. Burada kendini Scotia Kralı'ndan daha cesur gören varsa, David onun Dubhtolargg'ın yüce şefiyle karşılaşmasını isterdi.

David'in beklediği gibi Teviotdale başını gergin bir şekilde salladı ve David sakinleşti.

"Pöh!" diye haykırdı, kaybedecek en çok şeyi olan Padruig Caimbeul. Bugün burada kaderini tartıştıkları kişi kızıydı; bu kader, Aidan dún Scoti'nin kılıcıyla ölmesiyle sonuçlanabilirdi. "Bunlar vahşi dağ insanları," diye iddia etti. "Sanki hepsi aynı rahmi bir bıçakla paylaşmamış gibi." İnançla başını salladı. "Yine de Lîleas'ımın onları dize getirme ihtimali varsa, bu fedakarlığı yapmaya hazırım."

"Evet, ama onu ikna edebilse bile," diye itiraz etti bir diğeri. "Lanetin gerçek olduğunu kim garanti edebilir? Dún Scoti'nin ölümü pek garanti değil."

"İlk kocası öldü," diye savundu Caimbeul, sanki bu başlı başına yeterli bir kanıtmış gibi. "Lanetli bir aptaldan başka, kafasına saplanan kendi okuyla ölen nasıl bir adam olabilir ki? Hayır, kızım bir cadı tarafından işaretlendi ve onu seven her erkek, kalbini kaybettikten iki hafta sonra Caoineag'in ağlayışını duyacaktır." diye devam etti.

"Böyle ilan edildi... ve zaten gerçekleşti," dedi Caimbeul'un sancaktarlarından biri.

Ağlayan Caoineag, gölleri ve şelaleleri mesken tutan bir banshee ruhuydu. Bir klanın içinde bir ölümden önce ağladığı söylenirdi - hepsi peri masallarıydı, ama David giderek çaresizleşiyordu.

Ardından gelen sessizlikte, sönen meşaleler tıslamaya başladı. Dumanlı oda David'in gözlerini ve ciğerlerini yoruyordu. "Caimbeul, o senin tek kızın. Riske girmeye hazır mısın?"

Caimbeul ciddi bir tavırla başını salladı. "Ne kaybederim ki? Artık onu kimse alamaz."

David ona karanlık bir bakış attı. "Dikkat et... eğer dún Scoti ondan şüphe ediyorsa, ölmesi muhtemeldir." Kızla hiç tanışmadığı ve yüzünü hatırlayamadığı için memnundu. Bu, kararını daha da kolaylaştıracaktı.

Caimbeul omuz silkti ve oda daha da kasvetli bir hal aldı. Askılarındaki ziftli meşaleler gergin bir şekilde titreşerek David'in kararını bekliyordu.

"Dún Scoti'nin ölümü garanti değil," diye ısrar etti danışmanı.

"Kazalar olur," dedi konuşmanın büyük bölümünde sessiz kalan Rogan MacLaren. MacLaren'in kardeşi, Lîleas'ın ilk kurbanıydı; görünüşe göre kardeş katlinden çok daha kolaydı. "İstedığımız sonu garantilemenin başka yolları da var," diye önerdi. "Belki Lîleas ikna edilebilir? Bir oğlu var..."

Her meclis üyesi MacLaren'in ne ima ettiğini biliyordu; David onu yanlış anlamamıştı. Hepsi MacLaren'in hırs uğruna neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Hatta Lîleas'ı dağ İskoç'unu öldürmeye zorlayabilirdi; kendini kurtarmak için olmasa bile, belki oğlunu kurtarmak için.

MacLaren'a soru sormak veya karanlık düşüncelerini yatıştırmak için kimse konuşmadı.

"Lanet olsun ya da olmasın, hiçbir erkeğin ona karşı koyamayacağına yemin edebilirim," diye devam etti MacLaren. "Stuart, ne kaybedeceğini bile bile ona göz koymuştu."

Caimbeul başını salladı. "Bilmesine rağmen, talipleri çoktu... ama bu öncedendi," diye itiraf etti. Sonra kendi kendine kıkırdadı. "Hah! Belki de kaderin elini sınamaya pek istekli görünmüyorlar!" Başka kimse gülmeyince, rahatsız bir şekilde boğazını temizleyip Kral'a temkinli bir bakış attı.

David, MacLaren'a anlamlı anlamlı baktı. "Ama yine de ona direndin, MacLaren, senin çatının altında yaşamasına rağmen?"

MacLaren gülümsedi, dudaklarını gözlerine hiç ulaşmayan hafif bir kıvrımla. "Ben de penisimi yeterince seviyorum," dedi, "ama omuzlarımda bir kafaya çok daha fazla ihtiyacım var." Sonra biraz kasvetli bir şekilde ekledi, "Ona bakmıyorum, kızla da konuşmuyorum. O ve oğlu çoğunlukla kendi aralarında takılıyorlar."

"Akıllı adam!" diye haykırdı kızın babası. "Onu seninle evlendirmeliydim! En azından kalbini bir cadıya kaptıracak kadar akıllı olmasaydın!"

David kupasını masaya sertçe vurdu. Nasıl bir adam kendi kızı hakkında böyle şeyler söylerdi ki? O ve kardeşleri bile, Scotia tahtı için kıyasıya mücadele etmiş olsalar da, kadınları hakkında asla kötü bir söz söylemezlerdi. Oğullarını yataklarında şişleyebilirlerdi, ama kızları bir an bile hor görülmezdi. Kadınlara saygı duymayan bir adama tahammül edemezdi. Çenesini kaşıdı, mevcut tüm çözümleri düşündü. Henüz hiçbir çözüm yolu ortaya çıkmamıştı... sadece bu. "Oğlu ne olacak?"

"Onu elbette tutuyoruz... güvence olsun diye," diye önerdi MacLaren.

Davut'un sorusu açık değildi ama yanlış anlaşılmasa da gerekiyordu. "Yeğeniniz olmasına rağmen mi?"

MacLaren, Caimbeul'a baktı. Caimbeul neredeyse fark edilmeden başını salladı. MacLaren bakışlarını krala çevirdi. "İskoçya'nın iyiliği için... evet, elbette."

"Şöyle bir bak," diye araya girdi biri. "Lanet doğruysa... kız o güzel menekşe gözleriyle dún Scoti'ye gidecek ve ona karşı koyamayacak. Onu sevecek, karnını doyuracak ve hemen ölecek. Ve o piç ortadan kalkınca, dağ halkı boyun eğecek, çünkü reisleri olmadan yaşlı kadınlar kadar güçsüzler."

David, bu aptallardan hiçbirinin daha önce böyle bir şeyle karşılaşmadığından emindi ama sözünü kesmedi.

"Ve eğer lanet doğru değilse... o zaman..." Adam MacLaren'a baktı ve omzunu kaldırdı.

Danışmanlarından biri, "Dún Scoti'ye krallar arasında bir ittifak istediğini söyle! Bu onun egosunu tatmin edecektir," diye tavsiyede bulundu.

David, hafif bir suçluluk duygusuna rağmen, planı anlayışla karşıladı ve başını salladı. Aidan'ın kızı kabul etmesi gayet mümkündü, ancak kendini bu ittifakı arzulayacağına inandırmadı. Ancak dún Scoti, herhangi bir kadının, özellikle de akrabalarının lanetlediği bir kadının hilelerine boyun eğeceğine inanmayacak kadar kibirliydi... ve kızı Aidan'a çuvallar dolusu altından bile daha çekici kılacak bir şey vardı: Aidan'ın babasını öldüren adamın kanını taşıyordu.

David, Padruig Caimbeul'a baktı. Uzun, kirli gri sakallı yaşlı adam, bir zamanlar amansız bir savaşçıydı. Hâlâ soğukkanlı bir piçti, kendi çıkarı için kızının hayatını feda ediyordu. Ama David'in umurunda olan bu değildi. Dayanışma uğruna birçok hayat feda edilmişti. Daha niceleri de ölecekti.

Ne yazık ki, Aidan'ın kız kardeşi Catriona'yı kendisi ve İngiltere Kralı Henry'nin seçeceği bir adama vererek bu önlemlerden kaçınılabileceğini ummuştu. Ama başka seçenek yok gibiydi. Aidan'ın kız kardeşi asi bir İskoçla evlenmiş ve David'in ittifak planları suya düşmüştü. Klanları kan dökmeden birleştirme şansı varsa, bu böyle yapılmalıydı; özenle planlanmış evlilik sözleşmeleri ve ittifaklar aracılığıyla. Ve David, en ısrarcı suçluluk sancılarını bile görmezden gelmeye çalışmalıydı. Aidan o anda Scotia'nın tahtına göz dikmeyebilirdi, ama onu huzursuz etmeye bırakabilirdi... Hayır, adam çok öngörülemezdi. Onu çoktan son mac na h-Alba', yani Scotia'nın

son gerçek oğlu olarak selamladılar. Derin bir i çekti ve Iain MacKinnon'ı her şeye burnunu sokan bir aptal olmakla lanetledi.

Evet... ama Lìleas MacLaren'ı Aidan'a vermek ie yarayabilir... kızı kabul edebilir, en azından babasını kontrol etmenin bir yolu olarak.

İntikam gl bir gdyd.

Anne sevgisi de yleydi.

Rogan MacLaren'a baktı. Adam, zamanı geldiğinde yapılması gerekeni yapacak kadar glyd. Aslında, MacLaren'ın bu görevi seve seve yapacağını düşünüyordu. David, emri vermek zorunda kalacağından bile pheliydi. Her şey olması gerektiği gibi olacaktı ve David bu aşağılık eylemdeki rolünü bir daha asla dnmeyecekti, çünkü her şey onun bilgisi dışında sonuçlanacaktı.

Caimbeul, elindeki tek geçerli cevabın kendisinde olduğundan emin bir şekilde, kendinden memnun bir şekilde oturdu. Gözlerindeki parıltı, hayal ettiği altın ödemenin bir iaretiydi.

"Pekala," diye yumuadı David, başka çaresi olmadığını görünce. "Lìleas MacLaren'ı Aidan dn Scoti'ye gelin olarak teklif et."

GÖNÜLDEN TEŞEKKÜRLER!

Highland Song'u okuduğunuz için yürekten teşekkür ederim! Milyonlarca kitap var ve benimkilerden birini okumaya karar verdiğiniz için onur duydum.

Catriona ve arkadaşlarının Gelinlerin Koruyucuları serisini takip edeceğinizi umuyorum. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir inceleme yazmayı düşünün. İncelemeler, diğer okuyucuların kitaplarımızı keşfetmesine yardımcı olur. Ne kadar uzun veya kısa olursa olsun, her birini içtenlikle takdir ediyorum.

Bir sonraki kitabımın ne zaman çıkacağını öğrenmek ister misiniz?
Bültenime kaydolun ve beni sosyal medyada takip edin:

Facebook: facebook.com/tanyaannecrosby
Twitter'da @tanyaannecrosby
Instagram'da tanyaannecrosby

Ayrıca, fırsatlardan ve yeni çıkanlardan haberdar olmak için lütfen beni BookBub'da takip edin.

Hadi takılalım! Bir Facebook grubum var:

Tanya'nın Kitap Kabilesi

Ayrıca Tarihi Aşk Mücevherleri'nin de bir üyesiyim. Umarım Facebook grubumuz Jewels Salon'u ziyaret edersiniz. En sevilen serimizin başlangıç kitaplarını içeren iki altı kitaplık antoloji olan Muhteşem İlkler koleksiyonumuza bağlantılar için okumaya devam edin - her set sadece 99 sent!

Okuduğunuz ve desteğiniz için tekrar teşekkür ederim.

Sevgilerimle,

Tanya Anne Crosby

BAĞLANTILI SERİ
SERİ BİBLİYOGRAFYASI

Highland Brides ve Guardians of the Stone'u da okudunuz mu? Daughters of Avalon'un tadını çıkarmak için önceki serileri okumanız gerekmesede, üç seri de ortak karakterlerle bağlantılı.

Bu kitaplar AYRICA SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUTTUR

YAYLA GELİNLERİ

MacKinnon'ın Gelini

Lyon'un Hediyesi

Diz Çökmüş

Aslan Yürekli

Yayla Şarkısı

MacKinnon'ın Umudu

TAŞIN KORUYUCULARI

Bir Zamanlar Yayla Efsanesi

Highland Yangını

Highland Çelik

Highland Fırtınası

Sis Kızı

AYRICA BAĞLANTILI...

Bir Zamanlar Bir Öpücük

Ateş Meleği

AVALON'UN KIZLARI

Kralın Favorisi

Kutsal ve Sarmaşık

Bir Kış Gülü

Ateş Şarkısı
Rhiannon

SÖZLÜK

İskoçça serim boyunca kullandığım kelime ve ifadelerden sadece birkaçı burada. Kaynak olarak sıklıkla learngaelic.net'i kullanıyorum ve sırf eğlence olsun diye, şu İskoçça çevirmeni denemek isteyebilirsiniz: www.scotranslate.com.

AM MONADH RUADH: Cairngormlar, kelimenin tam anlamıyla onları Am Monadh Liath'tan, yani gri tepelerden ayıran kırmızı tepeler

ÖKÜZLER: artık nesli tükenmiş büyük yabani sığırlar

BAIRN: bebek

BAMPOT: salak

BEAN SÌTH: banshee:

BEN: dağ

BLIAUT: 11. yüzyıldan 13. yüzyıla kadar erkeklerin ve kadınların giydiği üst giysi

BHRÀTHAIR: kardeş

BRÀTHAIR-CÈILE: Kayınbirader

BREACAN: breacan-an-feileadh veya harika İskoç eteğinin kısaltması

BHRÌGHDE: Cailleach Bheur'un kız kardeşi

BODACHAN SABHAILL: ahır keki

BROLLACHANS: hortlaklar

CAILEACH BHEUR: kışın mavi yüzlü annesi

CAIRN: Genellikle anıt olarak veya bir mezarın üzerine inşa edilen taş yığını

CAOINEAG AĞLAYAN: Gölleri ve şelaleleri mesken tutan banshee ruhu. Bir klanın içindeki bir ölümden önce ağladığı söylenirdi.

CHREAGACH MHOR: büyük kayalar

CLACH-NA-CINNEAMHAIN: kader taşı

CLAIDHEAMH-MOR: claymore

KLİP: bir haberci

CORRIES: dağlar veya tepeler

CRANNÓG: İlk Pict'lerin ev olarak kullandıkları, çoğunlukla su kütlesinin üzerine inşa edilmiş ahşap evler

DROGUE: uyuşturucu

DWALE: patlıcangillerden veya belladonnadan yapılan, genellikle anestezi için kullanılan bir içecek

MODA: sorunlu

GAZİ: hapishane

GEAMHRADH: Kış

GUARDEROBE/ GARDEROBE: tuvalet

KEEK STANE: kehanet taşı veya kristal küre

KEN: bilmek

LEABHAR: kitap

LOCH: göl

MAC NA H-ALBA: Scotia'nın oğlu

MINNY: anne

MUCKLE: büyük

PAWKY: kurnaz bir mizah anlayışına sahip olmak

PECHTS: Picts

QUINTAIN: genellikle bir insan şeklinde yapılmış, mızrak dövüşünde kullanılan bir eğitim ekipmanı parçası

REIVER: İngiliz-İskoç sınırındaki akıncı

DOĞRU SANAT: Yüce Kral ve Şeflerin Şefi.

SASSENACH: İngiliz

SÙILEAN GORM: mavi gözler.

SCOTIA: İskoçya, Alba olarak da bilinir

SÌOL AILPÍN: Hepsi ilk Ailpín kralının soyundan geldiğini iddia eden parçalanmış Highland Klanları.

TAILARD: bir yabancı, düşman veya bir İngiliz

SLUAG: Yeraltı Dünyasının Tanrısı

SIÙRSACH: fahişe

HEDEF: Savunma amaçlı kullanılan dairesel bir kalkan

DAĞ: İskoçya'nın kuzeydoğusundaki Strathdee'nin güney ucundaki tepe sırası; Monadh'ın bozulmuş hali. Dağ sıraları, Gri Dağlar ve Kızıl Dağlar anlamına gelen Monadh Liath ve Monadh Ruadh olarak bilinir.

TREWS: dar kesim tartan pantolon

UISGE-BEATHA: viski, kelimenin tam anlamıyla hayat suyu anlamına gelir

VIN AIGRE: sirke veya ekşi şarap

WOAD: Woad bitkisinden elde edilen bir boya

AYRICA TANYA ANNE CROSBY TARAFINDAN

AVALON'UN KIZLARI

Kralın Favorisi

Kutsal ve Sarmaşık

Bir Kış Gülü

Ateş Şarkısı

Rhiannon

YAYLA GELİNLERİ

MacKinnon'ın Gelini

Lyon'un Hediyesi

Diz Çökmüş

Aslan Yürekli

Yayla Şarkısı

MacKinnon'ın Umudu

TAŞIN KORUYUCULARI

Bir Zamanlar Yayla Efsanesi

Highland Yangını

Highland Çelik

Highland Fırtınası

Sis Kızı

ORTAÇAĞ KAHRAMANLARI

Bir Zamanlar Bir Öpücük

Ateş Meleği

Viking Ödülü

SAHTEKAR SERİSİ

Sahtekarın Öpücüğü

Sahtekar Prens

KURTARILABİLİR HİLEKARLAR

Sonsuza Dek Mutlu Yaşadılar

Benim Gözümde Mükemmel

McKenzie'nin Gelini

Bir Serseri Tarafından Öpülmek

Yaramazlık ve Ökseotu

Tamamen Skandal Bir Teklif

ANTOLOJİLER VE NOVELLALAR

Hanımfendi Adam

Gece Yarısı Evlendi

Kış Taşı

ROMANTİK GERİLİM

Kötü Konuşma

Yalan Söyleme

İz Bırakmayın

ANA AKIM KURGU

Kalan Kız

Geride Bıraktığımız Şeyler

Kurtuluş Şarkısı

Günlük Yalanlar

YAZAR HAKKINDA

Tanya Anne Crosby, New York Times ve USA Today'in çok satan otuz romanının yazarıdır. People, Romantic Times ve Publisher's Weekly gibi dergilerde yer almış ve kitapları sekiz dile çevrilmiştir. İlk romanı 1992 yılında Avon Books tarafından yayınlanmış ve Tanya burada "Avon'un en hızlı yükselen yıldızlarından biri" olarak anılmıştır. Dördüncü kitabı ise şirketin Avon Romantic Treasure yayınevinin lansmanında kullanılmıştır.

Duygu ve mizah dolu, kusurlu karakterlerle dolu öyküleriyle tanınan Tanya, ödüllü bir yazar, gazeteci ve editördür ve romanları okuyuculardan övgü ve övgü dolu eleştiriler almıştır. Yazar eşiyle birlikte zamanlarını, büyüdüğü Charleston, Güney Karolina ve çiftin yaşadığı Kuzey Michigan arasında bölüştürmektedir.

Daha fazla bilgi için

Web sitesi

E-posta

Haber bülteni

MÜCEVHERLER

Mücevherler, tarihi aşk romanlarındaki kız kardeşlerimdir: New York Times ve USA Today'in en çok satan yazarları, ıslıl ıslıl! İki kutu setimizi sadece 99 sente indirin ve diğer Mücevherlerle tanışın...

Muhteşem İlkler: Mavi Koleksiyon - Sadece 99 sente 6 roman
Muhteşem İlkler: Kırmızı Koleksiyon - Sadece 99 sente 6 roman!

Aylık yarışmamıza katılın:
JewelsofHistoricalRomance.com

Ve Facebook'ta Jewels Salon'a katılın!

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif hakkı

Adanmışlık

İçindekiler

Bonus İçeriği Alın

Tanya Anne Crosby'ye övgüler

Seri Bibliyografyası

Ortaçağ İskoçyası

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Sonsöz

Highland Fire'a Gizli Bakış

Bölüm 1

İçten Teşekkürler!

Bağlantılı Seri

Sözlük

Ayrıca Tanya Anne Crosby tarafından

Yazar Hakkında

Mücevherler

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

